

# Nicolae Paulescu

## *SPITALUL, CORANUL, TALMUDUL, KAHALUL ȘI FRANCMASONERIA*

---

### SPITALUL1

Domnilor, vă întrebați, poate, de ce v-am chemat în acest așezământ?

V-am chemat ca să vă fac câteva lecții clinice, – și v-am chemat aici, căci n-am avut unde în altă parte. Într-adevăr, pentru mine nu este loc în spitalele din București. Cei ce au reușit să intre în aceste spitale, au avut precauția să închidă ușa și chiar să o zăvorască cu regulamente, care fac ca nimeni să nu mai poată pătrunde acolo, – afară, bineînțeles, de dânsii și de ciracii lor.

Dar, mulți dintre D-voastră mă vor întreba: De ce vrei să ne faci niște lecții clinice? Nu ne sunt oare de ajuns lecțiile ce ni le fac profesorii de clinică?

Desigur că aceste lecții, primite de la profesorii D-voastră, sunt la rigoare suficiente; ele constituie un fel de clinică clasică, pe care orice medic e dator s-o cunoască.

Ceea ce vă aduc eu sunt ideile personale ale unui om de geniu care, nemulțumit cu rutina și cu obscuritățile clasicismului medical, a clădit medicinei, piatră cu piatră, un palat măreț, cu ferestre largi și luminoase, în care se vede clar.

Acest om este Lancereaux.

Și ca să știți cine este Lancereaux, e de ajuns să vă spun că omenirea n-a avut niciodată un medic mai mare ca dânsul.

Vă miră mult cuvintele mele!

Într-adevăr, acest nume nu l-ați întâlnit decât rareori în cărțile de medicină și aproape nimeni dintre profesori nu l-a pronunțat înaintea D-voastră.

Veți zice poate că admirația mea se explică prin împrejurarea că am fost crescut la școala acestui maestru. Dar pietatea elevului se află aici în fața datoriei profesorului, care trebuie să-și cântărească toate vorbele ce rostește și să probeze tot ceea ce afirmă.

Ei bine, Domnilor, repet sus și tare că medic ca Lancereaux n-a mai fost altul. Și această afirmație o voi demonstra, cu probe palpabile, în lecțiile viitoare.

Pentru moment, rețineți faptul că, nici înainte de Lancereaux, printre medicii celebri, ca Lannec, Trousseau, Rayer – nici în timpul său, printre colegii săi renumiți, ca Charcot, Potain, Bouchard – și nici printre medicii altor țări, ca Bright, Addison, Virchow, nu găsim pe nimeni care să-l egaleze, ca observator fără seamăn și ca spirit științific extraordinar<sup>2</sup>.

El singur a înțeles importanța noțiunii de cauză și a pus medicina pe drumul unei adevărate științe.

Pot zice că Lancereaux a fost pentru medicină ceea ce Claude Bernard a fost pentru fiziologie, ceea ce Pasteur a fost pentru microbiologic.

Iată omul ale cărui idei vin să vi le împărtășesc.

Lancereaux, murind, mi-a lăsat mie greua povară de a duce la bun sfârșit o carte<sup>3</sup>, de o importanță capitală, pe care n-a avut vremea s-o termine. În același timp, mi-a dat și sarcina morală să fac cunoscută lumii opera lui, care e imensă.

Dar, o asemenea moștenire e peste puterile mele. Aici, în București, mai ales, sunt ca într-un puț. Oricât voi strigă, nu mă va auzi nimeni.

Voi face și eu ce voi putea.

Din fericire vă am pe D-voastră, care sunteți în stare să vă pasionați, – după cum m-am pasionat și eu – pentru adevărul științific. Vom organiza astfel o falangă românească, ce va merge să arate Franței că cel mai mare dintre medicii lumii este fiul ei, – fiu oropsit, căci, din nenorocire, n-a fost înțeles.

Am de gând să vă vorbesc anul acesta, mai întâi, despre afecțiunile rinichiului, – și pe urmă despre afecțiunile cordului și ale vaselor (artere/vene și limfatice), – subiecte asupra cărora Lancereaux a lăsat lucrări nepieritoare.

Dar, pentru a pricepe bine afecțiunile rinichiului, trebuie să încep prin a vă descrie niște sindroame ca albuminuria, ca uremia, – sindroame oarecum întinerite prin cercetări făcute în laboratorul meu... dacă adevărul mai are trebuință de întinerire.

Aceste sindroame vor face subiectul lecțiilor viitoare.

Pentru astăzi, dați-mi voie să vă întrețin, spunându-vă câteva cuvinte despre spiritul ce se cuvine să-i însuflețească pe medici, când se află în fața bolnavilor, într-un spital ca acesta în care ne aflăm.

Dar, ce este un medic?

Ce este un bolnav?

Ce este un spital?

I. Ce este un medic?

Un medic este un om care exercită medicina. Dar ce este medicina?

Medicina este o știință și, în același timp, o profesie.

— Ca știință, medicina studiază omul, – și-l studiază întreg, corp și suflet, din punctul de vedere morfologic, fiziologic și patologic.

Într-adevăr, medicina, după cum știți, studiază: a) – forma corpului omenesc și a organelor ce-l constituie (anatomia), – structura intimă a acestor organe (histologia), – precum și evoluția și reproducția individului (embriologia, obstetrica); b) – fenomenele vitale de nutriție și de relație (fiziologia)<sup>4</sup>; c) – bolile generale și afecțiunile organelor, care tulbură fenomenele vitale de nutriție și de relație (nosologia și patologia).

Prin urmare, medicina studiază omul și, singură printre științe, are omul ca unic obiect al studiului ei.

Ce e mai mult, – medicina, fiind o știință cu aplicații practice, are meritul de a pleca numai de la fapte pozitive; ea nu urmează sisteme sau utopii, care fiind întocmite pe o cunoștință imperfectă a omului, nu servesc decât să inducă lumea în eroare.

Medicina cunoaște deci în mod real omul; ea ar trebui să fie principala bază a filosofiei.

— Ca profesie, medicina servește pe om: a) – prin igienă, ce-l protejează de boli; b) – prin terapie, ce-i alină durerile și caută să-l vindece sau, cel puțin să-i evite moartea.

Dar nu e numai atât.

Profesia unui medic îl obligă să se devoteze pentru cei ce suferă și, de multe ori chiar, să-și riște viața pentru a scăpa pe aceea a altora. În ce altă profesie se găsește abnegația absolută de sine, pe care medicina o impune celor ce o exercită?

Este evident deci că, dintre toate profesiile, medicina este cea mai binefăcătoare.

Dar, – în plus, – medicul, prin profesia sa, devine prietenul și chiar confidentul celor ce suferă, – bogați sau săraci, tineri sau bătrâni, – care-l ascultă și se supun orbește la prescripțiile lui. Ori, cum un medic instruit cunoaște instinctele și prin urmare și patimile, îi este ușor ca, – prin grai și prin exemplu, – să poată să lumineze omenirea și să-i îndrumeze educația socială, care combate aceste patimi, – adică să răspândească principiile adevăratei morale științifice.

Astfel, părintele medicinei, Hipocrate, a avut dreptate să zică; „scopul final al medicinei nu este numai să vindece sau să prevină bolile, – ci încă să perfecționeze pe oameni și să-i facă mai fericiți, făcându-i mai buni”.

Medicul trebuie deci să fie, în același timp, un savant care iubește din tot sufletul știința medicală, adică știința omului; să fie o ființă care se jertfește pentru alții, până la moarte și, în sfârșit, să fie un învățător al omenirii sau mai bine zis, un apostol al moralei... și așa ar fi în realitate, dacă confrați nedemni n-ar fi deschis tarabă în templul sacru al medicinei.

Acum înțelegeți înalta demnitate a profesiei medicale și respectul ce i se dă din toate părțile. „Cinstește pe medic” zice Biblia,...” căci ai trebuință de el”.

II Dar, ce este un bolnav?

Un bolnav este un individ în al cărui organism s-au produs, – sub influența unei cauze patogene, – tulburări ale funcțiilor vitale de nutriție sau de relație, tulburări care-i pot amenința existența.

Sunt bolnavi care, fiind săraci, nu pot să-și procure îngrijiri medicale, și din cauza bolii nu mai sunt în stare să-și agonisească nici măcar cele necesare pentru întreținerea vieții.

Astfel de bolnavi, – care ar pieri dacă ar fi părăsiți, – vin la spital.

În asemenea condiții se află, de pildă, un dulgher care, căzând de pe o schelă, și-a frânt o mână sau un picior, – un țaran care, lovit de pelagră, și-a

pierdut mințile; – un orășean care, doborât de tifos, zace în neștire timp de trei săptămâni.

Dar, alături de lucrătorul căzut de pe schelă și victimă a muncii, – alături de țăranul și de orășeanul, victime de multe ori ale unei organizări sociale defectuoase, – veți întâlni la spital indivizi – și încă în mare număr – victimele propriilor lor patimi (adică ale instinctelor deviate de la adevăratul lor scop), – indivizi care inspiră scârbă și care par a nu fi demni de nici un interes.

Veți întâlni bunăoară pe bețivul care, nevrând să-și înfrâneze pofta de băutură, aruncă în ghiarele cărciumarului tot ce agonisește, până și hrana copiilor lui; – care înveninează viața unei nenorocite soții; – care-și dezonoarează părinții; – care e rușinea familiei și plaga societății; – și care sfârșește în imbecilitate, dacă oftica<sup>5</sup>, dreapta pedeapsă a unei asemenea sinucideri, nu a venit să scurteze o existență degradantă.

Veți găsi, de asemenea, pe desfrânatul care, nepri-cepând sau bătându-și joc de importanța instinctului genital, al cărui scop este reproducerea, – nu vede într-însul decât un mijloc de a-și procura gâdilituri plăcute și abuzează de actele generării, până devine tabetic<sup>6</sup>, sau contractează boli, pe care poporul le numește, cu drept cuvânt, rușinoase.

Să oprim aici această enumerație dezgustătoare.

Dar, în spital, veți mai descoperi și oameni de alte nații, ca unguri, greci, ovrei... nații chiar dușmane nouă și care duc în contra noastră, unele, o luptă pe viață sau pe moarte.

Or, toți acești oameni, – buni sau răi, virtuoși sau vicioși, conașionali sau inamici, – primesc în spital aceleași îngrijiri, fără să se țină seamă de meritele sau de nemernicia lor.

Care este explicația acestui fapt?

N-am putea oare să-i distrugem pe acești bolnavi, sau cel puțin să ne scăpăm de cei vicioși, care sunt o povară pentru societate și de cei de altă nație, care sunt un pericol pentru neamul românesc?

În antichitate, pe timpul romanilor, sclavii bolnavi, care nu mai puteau servi stăpânilor, erau abandonati într-o insulă, unde mureau de foame.

De altminteri, chiar faimoasa lege, zisă naturală, a lui Darwin, lupta pentru trai, ne invită să nu-i cruțăm pe bolnavi – care trebuie să fie suprimați ca niște concurenți căzuți – căci în această luptă nu supraviețuiește decât cel tare, adică cel sănătos, pe când cei slabi, adică cei bolnavi, sunt condamnați să piară.

Homo, homini, lupus!

V-am arătat, însă, altădată, că această hidoasă lege nu există în natură, ci numai în mintea smintită a câtorva atei materialști.

Dar, îmi veți zice: oamenii, ca și animalele, au un sentiment instinctiv de compătimire, de milă, pentru semenii lor ce suferă.

Ei bine, acest sentiment, intens pentru membrii familiei, slăbește din ce în ce pentru membrii tribului și ai nației și ajunge să fie aproape nul pentru membrii omenirii – și atunci se numește filantropie.

În tot cazul, mila nu exista pentru vicioși și mai ales pentru dușmani, – prin urmare instinctul milă nu a putut prezida la alcătuirea spitalelor.

Atunci, care este cheia acestei enigme?

III Ce este un spital?

Să lămurim și noțiunea de spital.

Un spital este un așezământ, – fundat de o persoană sau de o asociație de persoane, – în care bolnavii săraci găsesc, gratis, îngrijirile medicale de care au trebuință, precum și tot ce le este necesar pentru întreținerea vieții, în timpul bolii lor.

Este evident că orice spital trebuie să aibă o clădire care să îndeplinească anumite condiții de dispoziție generală și interioară, de aerisire, de încălzit etc., – să posede un mobilier convenabil, să dispună de venituri suficiente pentru a putea face față, în mod larg, la toate necesitățile bolnavilor, să aibă un personal medical și infirmier instruit și devotat.

Dar de când există spitalele?

Instituția spitalelor este de dată relativ recentă. Numeroase cercetări istorice și arheologice arată că în vechime n-au existat spitale.

Într-adevăr, iată ce zice în această privință, într-o lucrare bine documentată, un autor a cărei competență este incontestabilă<sup>7</sup>.

„Nici un stabiliment public, destinat în mod special și unic bolnavilor, nu pare să fi existat în anticul Egipt”.

„De asemenea, nu se găsește nici o urmă de instituții ospitaliere la evrei... Bolnavii și infirmii se adunau sau erau transportați în piețele publice, lângă piscine, la răspântii sau sub portice, pentru a primi sfaturi de la trecători – care au suferit ei înșiși sau au văzut pe alții suferind de o asemenea boală”.

Aceleași lucruri se petreceau și la alte popoare vechi, bunăoară la Mezi, la Perși...” „În India, spitalele erau cu totul necunoscute...” „În China, nu numai că în secolele trecute n-au existat spitale, dar nu se găsesc încă nici astăzi”.

„Orașele Greciei posedau mai toate, sub numele de Geroniae, de Gerusiae, edificii publice unde bătrânii, care aduseseră servicii eminente patriei, erau întreținuți pe socoteala Statului. Cynosargul era locul unde erau adunați copii abandonati; iar Xenodochul, deschis tuturor străinilor, nu primea decât oameni sănătoși. Dar nicăieri nu este făcută vreo mențiune despre edificii destinate în mod special bolnavilor”.

„Până în primele secole ale Erei creștine, romanii, ca și grecii, n-au avut spitale<sup>8</sup>”.

Mai târziu, „atunci când religia lui Hristos veni să spună omului că o ființă omenească ce suferă este un frate ce trebuie alinat, – numai atunci, fu posibil să se creeze adevărate spitale”.

„Spitalele sunt o inspirație a carității creștine”<sup>[9][10]</sup> [10]epură, atât în Orient cât și în Occident, să se ridice azile unde erau adăpostiți și nutriți infirmii săraci.

Dar, primul spital pentru bolnavi a fost fondat la Roma, în anul 380 sau 381, de o pioasă femeie creștină, Fabiola, ale cărei fapte bune ne-au fost transmise prin scrierile Sfântului Ieronim<sup>10</sup>.

Pe la aceeași epocă (anul 372), Sfântul Vasile, Episcopul Cesareei Cappadociei, zidi la porțile acestei cetăți un azil celebru unde se primeau și se îngrijeau bolnavii, „îndată ce ieși din cetate, – zice Sfântul Grigore din

Nazianz, 11 – vezi un oraș nou, care este sanctuarul pietății. Acolo boala, îndurată fără murmur, pare a fi o încercare binecuvântată; acolo caritatea strălucește în operele sale”.

Mai târziu, sub împăratul Justinian și sub urmașii săi, asemenea azile se înmulțiră în Orient, – și tocmai pe la sfârșitul secolului al VI-lea apărură spitale și în Occident. Mai întâi ca anexe ale bisericilor și mănăstirilor, apoi ca stabilimente de sine stătătoare.

Din aceste fapte istorice rezultă că:

Spitalele n-au existat în antichitate; ele au apărut în primele secole ale erei creștine și sunt efectele carității.

Dar ce este Caritatea?

Caritatea este un act voluntar<sup>12</sup>, a cărui formulă a fost enunțată astfel de către Iisus Hristos: „Iar când va veni Fiul Omului întru Slava Sa... El va zice celor de-a dreapta Lui: Veniți, binecuvântații Părintelui Meu, de moșteniți Împărăția cea gătită vouă de la întemeierea lumii. Căci... bolnav am fost și M-ați îngrijit.

Atunci vor răspunde Lui dreptii, zicând: Doamne... când Te-am văzut bolnav și am venit la Tine?

Și răspunzând Împăratul va zice lor: Adevăr zic vouă, întrucât ați făcut unuia dintre acești frați ai Mei prea mici, Mie Mi-ați făcut”[13][14] [14][15]orul lumii, către Autorul vieții lor, – și să înalțe astfel această iubire până la Acela pe care nu-L pot atinge și care n-are trebuință, pentru El Însuși, de binefacerile lor... căci El este Binele infinit.

Din această sentință au răsărit spitalele.

Fabiola, Sfântul Vasile, precum și împărații, prinții și oameni bogați, care au fondat spitale, n-au făcut decât să pună în practică preceptul carității creștine.

Originea ideii de spital fiindu-ne acum cunoscută, să ne întoarcem la întrebarea noastră: Care este spiritul ce trebuie să existe într-un spital?

Sunt unii medici de spital, cupizi și avari, care, – sacrificând totul pentru clientela lor particulară, – neglijează bolnavii care nu le pot plăti și fac, la spital, vizita în câteva minute, galopând pe dinaintea paturilor.

Sunt alți medici de spital, orgolioși, cărora li se pare că spitalele sunt făcute pentru ei, și îi consideră pe bolnavi ca pe niște obiecte de studiu. Ei sunt mulțumiți când primesc un caz interesant, asupra căruia vor putea să facă o comunicare la o societate savantă sau să-și publice observația într-o gazetă medicală, – dar resping sau nu se ocupă de sărmanul bolnav, care nu prezintă decât un caz banal, ce nu poate fi exploatat în profitul gloriei lor.

Din fericire, asemenea monștri sunt rari.

Mai sunt și medici de spital cărora, în lipsa unei educații creștine, li s-a atrofiat fibra idealului și au căzut în indiferență, devenind pur și simplu niște funcționari adică un fel de trântori care, pentru o leafă cât mai grasă, fac cât pot mai puțin.

Acest soi de medici paraziți roiesc pretutindeni și constituie o adevărată plagă socială.

D-voastră, însă, să nu urmați aceste păcătoase exemple.

Când veți intra în vreun spital, dezbrăcați-vă de patimile de cupiditate și de orgoliu, lepădați și trân-dăvia și dați-vă cu totul bolnavilor, – căroră să le fiți recunoscători dacă, îngrijindu-i, vă vor permite să vă instruiți.

Și dacă voiți să fiți perfecți, culegeți fructele ce se vor dezvolta din sămânța ce am semănat astăzi în sufletele D-voastră, tinere și generoase, – și, urmând preceptele carității, îngrijiți pe bolnavul mizerabil, – nu ca pe un om, nu ca pe un frate ce suferă – ci ca pe însuși Dumnezeu.

Acesta este spiritul ce trebuie să domnească într-un spital.

#### LEGISLAȚII RELIGIOASE

(Urmare15)

După legislația creștină, au venit alte două legislații religioase, – Coranul musulmanilor și Talmudul ovreilor, – legislații care sunt potrivnice moralei lui Hristos și care au pretenția să lecuiască relele omenirii.

Să examinăm deci, ce prescriu aceste coduri de legi împotriva patimilor de proprietate și de dominație.

Vom începe prin Coran16.

#### CORANUL.

Pe la sfârșitul secolului al VI-lea, după Hristos, apăru în Arabia un legislator, numit Mahomet, care, – pretinzând că se sprijină pe Biblie (din care cunoștea imperfect anumite părți) și pe Evanghelie (pe care o ignora aproape cu totul), – dădu arabilor o legislație religioasă, „Coranul” sau „Alcoranul”, legislație pe care pe urmă, voi s-o întindă asupra întregii omeniri.

Acest „Alcoran” ar fi fost destinat să înlocuiască cu folos legislațiile ovreiască și creștinească.

„Cu voia lui Dumnezeu, îngerul Gabriel ți-a inspirat Alcoranul, care confirmă vechile scripturi (Biblia și Evanghelia) și care conduce pe cei buni pe calea mântuirii”[17][18]

— adică de o bună parte din Europa, de o treime din Asia și de jumătate din Africa.

Se înțelege ușor importanța enormă ce o prezintă pentru noi această legislație.

Să studiem deci Alcoranul, – din punctul nostru de vedere biologic, – și să-i punem în evidență prescripțiile, în ceea ce privește patimile de proprietate și de dominație18.

I.

— Patima de proprietate a) – În nație.

— Încă de la începutul carierei sale, Mahomet, în capul unei bande de arabi care îi sunt credincioși, săvârși mai multe expediții armate (în număr de 27) și, după nouă ani de lupte sângeroase, puse mâna pe Meca19.

În acest timp, el duce o viață de adevărat bandit, înfocat la jaf și lacom la împărțirea prăzilor.

„Dumnezeu vă poruncește să dați Profetului o parte din prada ce o veți lua de la dușmani, – atât din cai și din cămile, cât și din celelalte lucruri jefuite”[20][21] [22]ntregi, – și pe urmă năvăli, de jur împrejur, în țări din ce în ce mai depărtate, cu tendința de a se face stăpână pe toată suprafața pământului.

Islamismul propagându-se numai prin arme, e lesne de înțeles că, în aceste condiții, teritoriile națiilor, cu care musulmanii veneau în contact, deveneau o pradă râvnită și cădeau în mâinile lor, în urma unui război nenorocit.

Astfel s-a întâmplat cu nenumărate țări, începând cu Persia, trecând prin Peninsula Balcanică și prin Africa de Nord și ajungând până în Spania.

Jaful era atunci un obicei, ba, ceva mai mult, sultanii și pașalele lor, sugeau, peste tot, ca strigoii, sângele popoarelor creștine învinse, pe care le administrau.

Pretutindeni, arabii și mai cu seamă turcii, au sărăcit astfel, până la cea mai neagră mizerie, țările care, ca a noastră, au avut nenorocirea să le cadă în gheare.

b) – În trib și în familie, dreptul de proprietate este absolut și exclusiv. Mahomet interzice fraudă sau înșelăciunea.

„Cântăriți cu cântare drepte, măsuțați cu măsuri bune și nu rețineți nimic de la aproapele vostru”[22][23] [23]utate, averea altuia”[23][24]

El condamnă zgârcenia.

„Să nu credeți că cei ce sunt prea economi și zgârciți... fac bine; din contra, ei fac foarte rău. Ceea ce pun deoparte, fără motiv, îi va sugruma în ziua judecării”[24][25] [25][26] [26]orat pentru ca să servească pe Dumnezeu și care nu mai pot să lucreze”[26][27] [27]rfani, pe săraci și pe călători”[27][28] [28]aceri și chiar o oarecare dârnicie față de săraci.

Dar toate astea nu sunt adevărate decât în ceea ce privește relațiile arabilor între ei.

Cât despre străini și mai ales despre creștini, – mahomedanii îi tratează ca pe niște robi, ca pe niște oameni lipsiți de dreptul de proprietate.

## II.

— Patima de dominație a) – în familie, autoritatea tatălui e absolută. El are dreptul de viață și de moarte asupra femeilor și asupra copiilor.

Totuși, Mahomet ușurează oarecum rigoarea acestui drept, relativ la copii.

„Nu vă omorâți copiii de frica sărăciei;... uciderea copiilor este un mare păcat”[28][29]

— ceea ce a făcut să se zică, cu drept cuvânt, că islamul este „religia trufiei și a desfrâului”<sup>29</sup>.

Mahomet autorizează pe adepții lui să aibă până la patru neveste; – el însuși a avut, la un oarecare moment, până la cincisprezece soții legitime. Dar, le dă voie să aibă în plus un număr nedeterminat de concubine (sute sau mii, ca unii sultani), luate chiar dintre roabe.

„Însurați-vă cu femeile care vă plac: două, trei sau patru; – dacă vă e teamă că nu le puteți întreține pe toate, nu luați decât una.

Puteți, de asemenea, să vă căsătoriți cu roabele pe care le-ați dobândit.<sup>30</sup>

Femeia este considerată, de musulmani, fie ca o vită condamnată la o sclavie mârșavă, fie ca un instrument de plăcere, destinat să sature dorințele bestiale ale masculilor, putreziți de vicii.



„Dintre femeile tale, vei păstra pe cele ce-ți convin; te vei despărți de cele ce te plictisesc și te vei culca cu cele ce-ți plac”[31][32] [32]”[32][33] [33]ptul că, de pe urma poligamiei, femeile sunt groaznic chinuite de gelozie, trebuind ca, mai multe, să-și împartă iubirea unui singur om.

Pentru a lupta contra revoltei trebuințelor genitale, în veci nesățurate, ale acestor nenorocite femei, credincioșii lui Mahomet le ascund în închisori fără de ferestre ce dau în stradă, adevărate morminte pentru vii – sau le acoperă cu văluri groase, care nu lasă să se vadă decât ochii.

Dar, pentru a putea ține în frâu o asemenea turmă de femele, în plină perioadă de rut, monștrii musulmani născociră să recurgă la masculii... fără nevoi sexuale, adică lipsiți de organe genitale. Scopiră deci, cu forța, robi străini, îi făcură eunuci și îi întrebuițară ca păzitori de harem.

Astfel, pentru a garanta continența cadânelor și a asigura posesia lor, – exclusiv rezervată stăpânului, – au mers până să mutileze ființe omenești, lipsindu-le pentru totdeauna de capacitatea de a crea o familie.

b) – în nația arabă, puterea e absolută, pentru că a fost considerată, de Mahomet, ca provenind de la Dumnezeu.

„Acela care se supune profetului, apostolul lui Dumnezeu, se supune lui Dumnezeu”[33][34]

— adică să se schimbe în despotism și într-o tiranie feroce, care domnește până azi în toate țările musulmane.

Această stare de plâns este agravată și prin faptul că Mahomet contopește întruna, amândouă autoritățile, civilă și religioasă și vrea ca șeful statului să fie și mare preot. Și, în adevăr, până astăzi, califii și sultanii sunt, în același timp, regi și pontifi. Cu alte cuvinte, celui ce exercită dominația, i se dă ca misie să se opună la dezvoltarea patimei de dominație, în el însuși, – ceea ce în practică este foarte greu, dacă nu imposibil, de realizat.

Acest fapt este un semn indiscutabil că Mahomet a stabilit o simplă instituție națională, – iar nu, după cum pretindea el, o religie universală.

Puterea fiind absolută, sultanul are dreptul de viață și de moarte asupra tuturor supușilor săi. El uzează și abuzează într-atâta, de această teribilă prerogativă că, în zilele noastre, Abdul Hamid a comis, nepedepsit de nimeni, un măcel omenesc îngrozitor asupra supușilor săi armeni, – măcel cum nu s-a mai văzut în lume de la marea revoluție franceză,... asemenea masacre neputând fi decât efectele izbucnirii patimilor de dominație și de proprietate.

Dar, ceea ce este și mai grav, Mahomet transmite tuturor musulmanilor această putere de viață și de moarte asupra ghiaurilor.

„Ucideți pe necredincioși, unde îi veți întâlni; luați-i robi și observați pe unde trec, pentru ca să le întindeți curse”[34][35] [35]școala și ca să nu existe în lume altă lege, decât legea lui Dumnezeu”[35][36] [36]ățiți”[36][37]

— adevărate războaie de exterminare, care pustiesc țările prin măcelărirea locuitorilor și prin incendierea locuințelor, – războaie nimicitoare, de care e plină istoria musulmanilor, precum și cea a popoarelor cu care ei au venit în contact.

Națiuni, odinioară înfloritoare, din Asia Occidentală și din Africa de Nord, sunt acum moarte, de pe urma acestor cataclisme, iar civilizațiile lor, atât de înaintate în timpul romanilor, sunt pierdute pentru vecie.

Cele din Peninsula Balcanică, sugrumate de jugul islamului, intraseră în agonie. Dar, de când acest monstru tiranic a intrat în descompunere, multe popoare (românii, grecii, sârbii, bulgarii) care au putut să scape cu viață, renăscură din cenușa lor, și luară repede, în câțiva ani, un avânt de viață și de cultură.

Peste tot în drumul său, mahomedanismul a semănat, – împreună cu devastarea, – inerția, somnul sau moartea.

Însă, pseudo-profetul nu s-a mulțumit cu ruinele ce grămădea în trecerea sa.

După un război, învinșii, care nu erau uciși, erau luați ca robi.

Robia este într-adevăr o altă plagă, poate cea mai hidoasă, răspândită de această îngrozitoare calamitate, ce este islamismul. Ea este produsul cel mai curat al trufiei omenești, adică al patimei de dominație, împinsă la cea din urmă expresie.

Istoria românească va păstra cu sfințenie amintirea a mii de tinere fete, adevărate fecioare-martire, răpite familiilor îndurerate, pentru ca să umple haremurile și lupanarele islamului<sup>37</sup>.

Ea nu va uita nici miile de băiețași, munteni și moldoveni, pe care musulmanii îi duceau în sclavie la Stambul, ca să îi scopească și să îi introducă astfel în corpul ienicerilor.

O asemenea pretenție, pe care turcii voiau chiar s-o introducă într-un tratat, îl revoltă pe voievodul Vlad-Țepeș și îl hotărî să ia armele, făcând astfel ca țara să îndure toate grozăviile unui război înfiorător.

De altfel se știe că și în zilele noastre, toți suveranii musulmani din Africa practică pe o scară întinsă comerțul cu robi; – se mai știe că toți negustorii de sclavi sunt mahomedani, – și că, în sfârșit, judecătorii, care judecă după Coran, nu fac nimic pentru a împiedica acest târg infam.

O altă buruiiană otrăvitoare, ce crește pe această putreziciune morală, este legea Talionului, pe care Mahomet o adoptă după Moise, – dar agravând-o.

„Am poruncit Talionul: om pentru om, ochi pentru ochi, nas pentru nas, ureche pentru ureche, dinte pentru dinte, rană pentru rană; cel ce va păzi această lege, va face bine<sup>38</sup>.

„Talionul vă este prescris și la omoruri: liber pentru liber, sclav pentru sclav, femeie pentru femeie<sup>39</sup>.

Legea Talionului se aplică chiar la insulte: „Insultați pe cei ce vă vor insulta,... în același fel cum ei v-au insultat”<sup>[40][41]</sup> [41]rtăm ofensele „nu până de șapte ori, ci până de șaptezeci de ori, câte șapte ori”<sup>[41][42]</sup> [42]edincioșilor săi ca un ordin sacru: „Omorâți mai ales pe cei... ce și-au dat silința ca să alunge pe profet din Meca”<sup>[42][43]</sup>

Printr-o nerușinată minciună<sup>43</sup> el s-a dat ca prooroc și, încă mai mult, ca cel din urmă și cel mai mare dintre trimișii lui Dumnezeu; – pe când, în realitate, el a fost nu un adevărat fondator de religie, ci un aventurier preocupat, înainte de toate, să stabilească o împărăție.

„Aduceți-vă aminte că Isus a zis fiilor lui Israel: „Eu sunt trimisul lui Dumnezeu: El m-a însărcinat să confirm Vechiul Testament și să vă anunț că, după mine, va veni un profet ce se va chema Mahomet”[44][45]

— de care se servise pentru a redacta Coranul, – nu sunt decât niște criminale alterări ale învățaturii sale, care singură este eternă.

Mai târziu, văzând cum Creștinismul devine universal, își închipui că și doctrina sa din Alcoran ar putea ajunge să fie universală, înlăturând pe cea a Evangheliei, – și se gândi să întindă Islamismul, prin arme, peste tot pământul<sup>45</sup>.

Dar pentru ca să poți pretinde că ai fondat o religie universală, trebuie ca mai întâi s-o zidești pe adevăr și nu să recurgi la minciună. Mai mult, trebuie să o dezbraci de orice legătură care ar face-o să atârne de un anumit Stat național.

Or, aceste condiții n-au fost împlinite de către Mahomedanism, – precum nici de Judaism, – căci ambele religii sunt bazate pe minciuni și, în plus, constituie, una, codul nației arabe, cealaltă, codul nației jidovești.

Într-adevăr, nici ovreii nu pot să conceapă decât un judaism universal, – adică o curată contradicție, un particularism general, cum zice istoricul Moehler, – iar Mesia lor, așteptat cu nerăbdare, n-ar fi decât un fel de Mahomet, ieșit din neamul lor<sup>46</sup>.

### III.

— Legea iubirii.

În Coran, – care pretinde că înlocuiește Evanghelia, – nu se găsește, nicăieri, ceva care să se apropie de Caritatea creștină, sau cel puțin, să semene cu niște urme de simpatie către alte popoare, decât arabii.

Din contra, după Islam, omenirea se împarte în musulmani și necredincioși. Or, împotriva acestora din urmă, – care sunt numiți cu dispreț „ghiauri” și câini cu față de om, – orice mahomedan nutrește o ură oarbă, pe care n-o satură, de cele mai multe ori, decât prin iatagan.

\*

\*

În rezumat a) – Coranul, – în loc să combată patima de proprietate, – a favorizat jafurile și le-a adăugat incendiul devastator, care a acoperit cu ruine țări întregi.

b) – Coranul, – în loc să lupte împotriva patimei de dominație, – a stabilit o tiranie cumplită, din care au rezultat războaie pustiitoare și o sclavie oribilă. Dacă adăugăm la aceasta, legea Talionului și poligamia, cu corolarul său, demasculația păzitorilor seraiurilor, vom avea un tablou care ne va da o idee despre principalele ciuperci veninoase crescute pe gunoiul moral al islamismului.

c) – Coranul, – ca și Talmudul, – se reazemă pe minciună.

d) – Coranul a înlocuit caritatea printr-o ură crudă și sângheroasă, care nu se întâlnește decât la jidovi.

Într-adevăr, cele două ramuri, arabă și ovreiască, sunt, și una și alta, foarte lacome de sânge omenesc.

Dar, dacă mahomedanii, care posedă o oarecare bravură seamănă cu niște tigri sălbatici, – ovreii, care nu se manifestă decât prin lașitate, aduc mai mult cu ploșnițele sau cu... păduchii vâscoși și lipicioși, – după cum se exprimă Drumont<sup>47</sup>.

#### TALMUDUL

Pe vremea lui Iisus Hristos, secta fariseilor răspândea, printre ovrei, oarecare învățături explicative asupra Bibliei.

Pentru ca să împiedice pierderea acestor doctrine, zise tradiționale, un haham, numit Iuda Ha-Kadoș (sfântul) a scris, către sfârșitul veacului al II-lea, o carte intitulată Mișna.

Mai târziu, Mișna s-a mărit cu diverse comentarii, care au format Ghemara.

Aceste comentarii, – împreună cu Mișna care le servește de text, – constituie Talmudul.

Sunt două Talmuduri: unul, numit Talmudul din Ierusalim (Talmud Jerușalmi), care a fost scris în Palestina, probabil în Tiberiada, pe la anul 380<sup>48</sup> după Hristos; și celălalt, numit Talmudul din Babilon (Talmud Babli) care a fost redactat în Babilonia și isprăvit către sfârșitul secolului VI.

Dar, Talmudul din Babilon a fost, mai târziu, amplificat prin comentarii, făcute de hahamii din Evul Mediu.

Așa, Moise Maimonide, rabin din secolul al XII-lea, a scris un extract din Talmud și a numit lucrarea sa, Iad Hacazaca (mână tare).

Rachi, haham din Troyes și, în urma lui, mai mulți rabini francezi, din veacurile al XII-lea și al XIII-lea, – au redactat niște glose talmudice, numite Tosafot (adițiuni), de unde se trage și numele de Tosafiști, sub care sunt cunoscuți.

Iosef Karo, haham spaniol, din secolul al XVI-lea, care a locuit câțeva vreme la Nicopol și la Constantinopol, a publicat în 1567, Șulhan-Aruk (masă pusă), în care „toate legile religioase și civile ale iudeilor sunt clasate în ordinea subiectelor”<sup>[49][50]</sup>ilor.

Josef Karo, după ce a analizat și rezumat opiniile emise de toți predecesorii săi, ne dădu Șulhan-Aruk: care fu adoptat de totalitatea israeliților, drept cod de religie<sup>50</sup>.

Astăzi, acest cod formează și o carte didactică pentru toate școlile ovreiești din lumea întreagă.

Bartolucci, unul din oamenii cei mai adânc cunoscători ai afacerilor ebraice, fixează, – în Bibliotheca Rabbinica, – terminarea definitivă a Talmudului, la sfârșitul secolului al XVI-lea”<sup>[51][52]</sup> [52]urat Talmudul din Ierusalim, care a fost tradus în franțuzește de Moise Schwab<sup>52</sup>.

L-am citit cu atenție și n-am găsit într-însul decât niște interminabile discuții, de cele mai multe ori copilărești și ridicole, cu chițibușuri meschine<sup>53</sup>, azvârlite, cum zice un autor ovrei<sup>54</sup>, într-o „sălbatică neorânduială”.

Dar Talmudul de care se servesc jidovii, este Talmudul din Babilon.

Într-adevăr. „Talmudul babilonic... fu primit de întregul Israel...”<sup>[55][56]</sup> [56]. a fost singurul adoptat de Sinagogă, pe când Talmudul din Ierusalim... a fost neglijat de doctorii și de copiii Evului Mediu”<sup>[56][57]</sup>

— de exemplu, în cea din Veneția, din 1520 și în cea din Amsterdam, din 1600, – conține numeroase pasaje care se refera la patimile de proprietate și de dominație.

În edițiile mai recente, aceste pasaje, – care sunt pline de ură împotriva a tot ce nu e jidov, – au fost înlocuite prin cercuri sau prin linii în alb. Într-adevăr, un Sinod ovreiesc ținut în Polonia în 1631, a prescris ca în viitor, asemenea pasaje să nu mai fie imprimare, ci să fie spuse prin grai în școli<sup>57</sup>.

Dar aceste pasaje au fost traduse, de mai multe ori, fie de hahamii convertiți la creștinism, fie de orientaliști sau de profesori de limba ebraică, neovrei, – ca bunăoară de Wagenseii, de Danz, de Eisenmenger și mai de curând de Dr. August Rohling, profesor la Universitatea din Praga.

Vom împrumuta lucrării acestui din urmă savant<sup>58</sup> pasajele talmudice care ne interesează, – pentru ca să le supunem criticii biologice.

Jidanii au căutat, întotdeauna, să ascundă secretele criminale ale legislației lor.

De câte ori a vrut cineva să tragă vâlul care acoperă mârșăvia Talmudului, a dezlănțuit imediat ura cea mai cumplită a jidovilor, care au tăgăduit exactitatea traducerii și au încercat, prin toate mijloacele posibile, să se răzbune împotriva traducătorului<sup>59</sup>.

Astfel, când în 1700, orientalistul Eisenmenger, după un studiu de 20 de ani, publică traducerea unei părți din Talmud, în cartea sa Iudaismul descoperit, jidovimea scoase un răget de turbare.

Ovreii încercară mai întâi să conștie această carte. Dar, neputând, ei oferiră autorului 10.000 de taleri, pentru ca să-și retragă scrierea.

Frederic I, regele Prusiei, căruia se adresară în urmă hahamii, – calomniind pe Eisenmenger și acuzându-l că este un falsificator, – însărcină Universitățile din Giessen, din Heidelberg și din Mainz, să caute dacă, într-adevăr, erau pasaje rău citate sau falsificate, în lucrarea acestui savant.

Însă traducerea lui Eisenmenger și citatele lui au fost în unanimitate declarate autentice, și hahamii, – nemaiputând să mintă în fața a trei Universități, – au fost siliți să le confirme în mod solemn<sup>60</sup>.

Dar asupra nici unuia dintre traducătorii Talmudului, jidănimia nu s-a îndârjit cu atâta furie ca asupra celebrului orientalist Rohling. Toată haita presei ovreiești s-a năpustit asupra lui, numindu-l: bârfitorul nevinovaților, apostolul obscurantismului și amenințându-l cu nimicirea morală.

Totuși Rohling nu s-a lăsat intimidat și sfârșește astfel prefața ediției a 4-a a lucrării sale: „Pentru ca să știe Iuda că nu tratăm cu ușurință cărțile sale „sfinte”, ne obligăm bucuros să-i plătim suma de 1.000 de taleri, dacă Societatea orientală germană va judeca, citatele noastre ca invenții sau ca falsități”<sup>[61][62]</sup> [62]ului la lumina adevărului), – al cărei autor s-a ascuns sub pseudonimul Dr. Justus, – și care conține o sută de legi traduse din Șulhan-Aruk.

Jidovii, înfuriați, acuzară pe un redactor al „Mercurului Westfaliei”, care fu târât în fața tribunalelor, ca plastograf.

La proces, profesorul Dr. Ecker fu chemat ca expert și fu silit să examineze amănunțit cele o sută de legi din Judenspiegel.

În concluzia sa, savantul orientalist numește aceste legi infame” și raportul său a avut, ca urmare, achitarea acuzatului.

Înainte de a întreprinde studiul critic al prescripțiilor talmudice, să ne întrebăm ce valoare are, pentru ovrei, Talmudul Babilonului;

Hahamii prezintă acest Talmud ca fiind o carte sfântă, emanată din inspirația divină, și mai importanta chiar decât Biblia<sup>62</sup>.

Și, într-adevăr, citim în Talmud: „Biblia se aseamănă cu apa; Mișna cu vinul; iar Ghemara cu vinul care are o aromă parfumată”<sup>[63][64] [65]</sup>„ăcatele contra Bibliei”<sup>[65][66] [67]”[67][68]</sup>

Maimonide vorbește despre Talmud în chipul următor: „Tot ce conține Ghemara din Babilon este obligator pentru orice ovrei,... căci cuprinsul Ghemarei a fost, în întregime, aprobat de tot Israelul”<sup>[69][70] [70]</sup>orul preceptelor hahamilor, trebuie să fie pedepsit cu moartea...

Primul venit dintre credincioși trebuie să omoare pe ovreii care tăgăduiește tradiția Rabinilor... Nici martori, nici dojeni prealabile, nici judecători nu sunt trebuincioși. Cine îndeplinește această execuție are meritul unei fapte bune”<sup>[70][71] [71]</sup>rgul său sân, națiilor păgâne, – cu atât Judaismul trebui să se închidă în el însuși, să se strângă cu o grijă geloasă și să înmulțească practicele și observările din fiecare zi, din fiecare ceas.

Astfel se sapă mai adânc prăpastia care despărțea Judaismul de Creștinism și de păgâni... Atunci se văzu acest fenomen straniu și unic în istorie, adică un popor, risipit în cele patru colțuri ale lumii, dar totuși rămânând unul, – o nație fără patrie, dar fiind pururea vie. O carte săvârși aceasta minune, – Talmudul”<sup>[71][72]</sup>

— fiind exact locașul unde s-a încarnat, unde a luat formă, pentru a intra, din abstracție, în domeniul lucrurilor reale.

Studiul Judaismului este acel al Talmudului, – precum studiul Talmudului este acel al Judaismului.

A vrea să explici pe unul, fără să explici pe celalalt, este o tentativă himerică. Sunt două lucruri nedespărțite, sau mai bine zis, un singur și același lucru”<sup>[72][73] [73]</sup>xpresia adevărată și sinceră a legii tradiționale. Numeroase școli, în care Talmudul fu obiectul studiului celui mai respectuos, se iviră deodată în Orient și în Occident. Opera, răsărită pe malul Eufratului, fu într-o clipă în mâinile ovreilor care locuiau pe malurile Rinului, ale Dunărei și ale Vistulei”<sup>[73][74] [75]</sup>unoască religia noastră, sunt într-o desăvârșită greșală... Cărțile talmudice sunt acelea care regulează viața religioasă a ovreii, de la prima aspirație, până la ultimul suspin”<sup>[75][76]</sup>

— haham convertit la creștinism: „Talmudul este codul complet, civil și religios, al Sinagogeii... El este codul care regulează, până în momentul de față, purtarea ovreilor... și pentru care ei profesază un respect religios, ce merge până la fanatism”.<sup>76</sup>

Prin urmare, Talmudul are o valoare enormă pentru ovrei. El este, – după propria lor mărturisire, – creatorul Judaismului de astăzi, el este codul ce regulează, până în momentul de față, conduita poporului lui Israel.

Se înțelege deci ușor, ce însemnătate prezintă, din punctul nostru de vedere, aceasta a doua legislație, ovreiască.

Prin urmare, vom căuta ce prescrie Talmudul în ceea ce privește patimile de proprietate și de dominație.

I.

— Patima de proprietate.

Talmudul hărăzește numai jidovilor întreg pământul, cu toate bunurile din lume.

„Dumnezeu a măsurat pământul și a dat ovreilor pe goimi (adică pe cei ce nu sunt ovrei) cu toate avuturile lor”[77][78] [79]”[79][80] [81] [82]” înseamnă „să nu furi pe nici un om, adică pe nici un ovrei”[82] – goimii nefiind oameni.

De altfel, când un jidan fură pe un goi, el nu face decât să-și reia avutul său.

După Talmud, „proprietatea unui ne-ovrei e ca un lucru părăsit, ca un deșert, ca nisipul mării: adevăratul proprietar legitim este ovreiu, care o ia cel dintâi”[83][84] [85]ucru, pe care acesta l-a pierdut.

„Este oprit să dai goiului un lucru pe care dânsul la pierdut. Cel ce dă unui goi obiectul pierdut, nu va găsi iertare înaintea lui Dumnezeu”[85][86] [87]rdut, pentru ca neovreii să zică: Ovreii sunt oameni de treabă”[87][88]

— astfel, Talmudul, în afară de furt și de tănuirea lucrurilor găsite, mai recomandă jidanilor cămătăria, fraudă și chiar jurământul fals.

— Cămătăria „Este oprit să împrumuți pe goimi, fără camătă”.88

„Dumnezeu a poruncit să practici cămătăria față de un goi și să nu-i împrumuți bani, decât numai dacă consimte să plătească dobândă; – astfel ca, în loc să-l ajuți, săi faci pagubă89, chiar când îți este trebuincios... însă, față de un Israelit, asemenea procedare nu este permisă”[90][91]

— Frauda „Este permis să înșelați pe un goi și să luați camătă de la dânsul; dar dacă vindeți ceva aproapelui vostru (jidovului) sau dacă cumpărați ceva de la ei (de la jidovi) vă este oprit să-i înșelați”[92][93] [93]elui tău”, – nu este scris „să nu faci pagubă unui goi...”[93][94] [94]. Cel ce a înșelat trebuie să dea îndărăt. Dar această prescripție nu privește decât afacerile dintre jidovi. Într-adevăr, este permis unui ovrei să înșele pe un Akum și, în acest caz, îi este oprit să-i restituie ce a furat pentru că este spus în Sfânta Scriptură: Nu înșela pe fratele tău, – iar ne-ovreii nu sunt frații noștri, ci sunt mai rău decât câinii”[94][95] [95]erea. Într-adevăr banii unui Akum sunt bani fără posesor și oricine se poate face stăpân pe ei.95 „Dacă un jidov are vreo afacere de bani cu un Akum și vine un alt jidov de înșală și el pe același Akun fie prin măsuri false, fie prin socoteli frauduroase, – atunci cei doi jidovi trebuie să-și împartă profitul ce le-a dat Dumnezeu”[96][97]

— și veți zice ne-ovreului: Așa vrea legea noastră.

Dacă ovreiu se găsește într-o țară străină și dacă legile îi vor fi favorabile, veți judeca, bineînțeles, în folosul fratelui vostru și veți zice goiului: Așa vrea legea voastră.

Dar, dacă ovreii nu sunt stăpâni pe țară și dacă legile sunt priincioase goiului, trebuie să recurgi la intrigi (la coruperea judecătorilor) pentru ca ovreiu să poată câștiga procesul”[97]

— Jurământul fals.

Talmudul sfătuiește pe jidani să jure, când sunt forțați, – dar cu o restricție mintală, care anulează acest jurământ.

„Rabi Akiba a jurat, dar s-a gândit, în sufletul său, că acest jurământ nu era valabil”[98]

— cu jurământ, – că un alt ovrei a dezonorat o goia, – crimă, ce merită pedeapsa cu moartea, acest jurământ, fiind silit, trebuie să fie nimic în gând”[99][100]

— căci altfel religia talmudică ar fi desconsiderată.100

De altfel, jidovii, pot fi ușor dezlegați, chiar de jurămintele cele mai sfinte.

„De câte ori luați trei oameni și îi constituiți în Tribunal asupra lui Israel, ei au aceeași autoritate ca tribunalul lui Moise”[101][102]

— adaugă Drach, rabin convertit – „trei ovrei oarecare, – pe care un alt ovrei îi ridică la rangul de judecători – au deplină putere în ochii Sinagogei, ca să-l dezlege de jurămintele și să-i anuleze făgăduielile și angajamentele, atât pentru trecut, cât și pentru viitor... Acest tribunal declară, fără altă formă de proces, orice promisiune și orice jurământ, ca nule, de nul efect și neavenite”[102][103] [103]nținut, iată-l: „Toate promisiunile... și toate jurămintele ce le vom face, și le vom jura și ne vom lega și vom împovăra cu ele sufletul nostru, – din această zi a împăcării și până la cea următoare, care va veni spre binele nostru, – le regretăm pe toate, ele să fie dezlegate, iertate, desființate, anulate, nimicite, fără putere și fără valoare. Făgăduințele noastre să nu fie făgăduințe și jurămintele noastre să nu fie jurămintele”[103][104]

II – Patima de dominație a) – în familie, Talmudul dă ovreiului o putere absolută asupra ovreiceii.

„Omul poate să uzeze de femeia sa, așa cum îi place, – ca de o bucată de carne ce o cumpără de la măcelar...”[104][105] [105]. să o trateze ca în Sodoma105; și dacă ea se plânge, hahamii îi răspund: „nu putem să-ți venim în ajutor, căci legea te-a dat pradă bărbatului tău”[106][107] [107]ezece femei. R. Iuda zice că el poate lua mai multe, – numai să nu ia femei capabile de a-l corupe”[107][108] [108]ocotit și nu poate fi pedepsit108 căci, la goi109, nu există măritiș.

„Căsătoriile ne-ovreilor nu aduc după ele nici o obligație. Viața lor e legată ca aceea a cailor.

De asemenea, copiii n-au nici o legătură de familie cu părinții lor, – și când părinții și copiii trec la judaism, fiul poate să se însoare cu mama sa”[110][111]

— după hahami „e permis jidanului să abuzeze și să dezondereze o femeie necredincioasă”[111][112]

Pe lângă aceasta, contrar moralei creștine, legislația talmudică recunoaște și sprijină cu putere instituția robiei.

„Talmudul, ca și dreptul roman, despoaie pe rob de orice personalitate și îl asimilează cu o simplă proprietate... Constituția mozaică recunoaște două feluri de sclavi, care n-au nici aceleași drepturi, nici aceeași poziție: robul iudeu și robul străin. Această deosebire, este formală în Biblie; dar ea reiese, cu mai multă precizie, în Talmud”[112]



— în nație, Talmudul dă ovreilor un drept de dominație absolută asupra a tot ce nu este ovrei, – adică asupra omenirii întregi.

El proclamă că singuri jidovii sunt oameni, pe când goimii nu sunt decât animale.

„Urmași ai lui Abraham, Domnul v-a zis: ...voi sunteți oameni, – pe când celelalte popoare ale lumii, nu sunt formate de oameni,... ci de bestii.113  
„Ovreeii sunt oameni,... pe când goimii sunt porci”[114][115]

— date de Dumnezeu însuși, jidanilor, – aceștia au, asupra lor, dreptul de viață și de moarte pe care omul o are asupra animalelor și mai ales acela de a le exploata, ca pe niște vite de muncă, cât poate și în singur profitul său.

„Precum oamenii domnesc asupra animalelor, așa și ovreeii trebuie să domnească asupra celorlalte nații ale pământului”.116

După Talmud, „Mesia va da imperiul lumii ovreilor, căroră vor servi și se vor supune toate popoarele”[117][118] [118]inație universală a jidovilor”[118][119]

— și până ce nu obțin dominația absolută, trebuie să se considere ca exilați și ca prizonieri. Chiar când ajung să guverneze orașele, – dacă nu le stăpânesc pe toate, – ei nu vor înceta să strige: Jale! Grozăvie!”[119][120] [120]oran120: „Fără lege (talmudică), fără Israel care să o practice, lumea nu ar mai exista. Dumnezeu ar face-o să reintre în neant. Și lumea nu va cunoaște fericirea, decât atunci când se va fi supus imperiului universal al acestei legi, – adică imperiului jidovilor.

Prin urmare, poporul ovreiesc este poporul ales de Dumnezeu ca depozitarul voinței și dorințelor sale; el este singurul cu care Divinitatea a avut un legământ; el este alesul lui Dumnezeu... Israel este așezat chiar sub ochiul lui Iehova; el este fiul preferat al Celui etern, fiu care are, singur, drept la iubirea, la bunăvoința, la proiecta Sa specială.

Ceilalți oameni sunt puși dedesubtul ovreilor, ei n-au drept, decât prin milă, la dărnicia divină, – pentru că numai sufletele jidovilor se trag din primul om...

Bunurile care sunt încredințate națiilor, aparțin în realitate lui Israel.  
... Această credință în predestinarea și în selecția lor, a dezvoltat la ovrei o trufie imensă.

Ei au ajuns să privească pe ne-ovrei cu dispreț și adesea cu ură”.

Este tocmai ceea ce am spus mai sus.

Dar, acest autor iudeu, vorbește și de ură.

Să vedem ce e cu ea, – punând Talmudul față de legea naturală a iubiri.

III – Legea iubirii.

Caritatea, – este iubirea de Dumnezeu revărsată asupra oamenilor și care formează diadema sublimă a moralei creștine, – aceasta este necunoscută de Talmud.

Ovreeii, ei înșiși, o mărturisesc.

„Omul caritabil nu există pentru cei din Iuda. Nu poate fi vorba de caritate în Israel”[121]

— predică, din contra, o ură sălbatică împotriva celor ce nu sunt jidovi și mai ales în contra creștinilor?122

Astfel, el interzice ovreilor să aibă milă de un goi, sau să-i scape viața.

Este oprit să ai milă de un idolatru<sup>123</sup>. Când îl vezi pierind sau înecându-se într-un fluviu, sau când este aproape să moară, nu trebuie să-l scapi...”[124][125] [125]. și să astupe intrarea puțului, cu o piatră, zicând: „fac aceasta pentru ca vitele mele să nu cadă înăuntru”.<sup>125</sup> „Dacă scoți un goi din groapa în care a căzut, mântuiești un idolatru”.<sup>126</sup>

Ceva mai mult:

Hahamii împing cruzimea fanatică până acolo, că poruncesc jidanilor să omoare pe creștini, – chiar pe cei mai buni.

„Trebuie să ucizi pe cei mai buni dintre goimi (Tobșebegoim harog)”[127]

— dacă numeroase mărturii, demne de crezământ, n-ar veni să-l ateste, – jidovii talmudiști au mers, cu ura lor oarbă, până ce au depășit orice limită omeneste posibilă, săvârșind omoruri rituale, crime cu atât mai grozave, cu cât victimele sunt mai ales niște bieți copilași; înaintea cărora fiarele cele măi sălbatice s-ar da înapoi, înduioșate.

Iată, până la ce grad, pot ajunge patimile omeneste, când o legislație smintită le favorizează, în loc să le reprime!

„Într-adevăr, hahamii zic ovreilor: „Cel ce varsă sângele unui goi, duce o jertfă lui Dumnezeu”[129] [130]identul Europei, – civilizați printr-un contact secular cu creștinismul, – resping, cu indignare, acuzația de omoruri rituale; – ba chiar... au îndrăzneală să ia ca martori<sup>130</sup> pe nejidanii,... care au fost și sunt victimele acestor crime religioase.

În tot cazul, această atitudine e laudabilă și, – pentru cinstea neamului omenesc, – trebuie să o credem sinceră...

Omorurile rituale.

Pentru a arata că omorurile rituale se comit în realitate și nu sunt numai efectele imaginației nebune a creștinilor, – după cum susțin jidanii – vom raporta mai multe cazuri, atât de demonstrative, încât conving chiar și spiritul cel mai necredincios.

De altfel, jidovii procedează în această privință ca unii criminali care tăgăduiesc evidența, chiar când sunt prinși asupra faptului.

De la 1071, până la 1670, istoria înregistrează vreo cincizeci de cazuri de omoruri rituale, atestate de istorici demni de toată încrederea. De altfel, pentru aceste crime, ovreii au fost de multe ori maltratați și chiar masacrați.

Un mare număr dintre aceste cazuri se găsesc povestite în cartea lui Ruppelt<sup>131</sup>, din care extragem exemplul următor:

Spovedirea unui ovrei, numit Emanuel fiul unui medic din Genova, convertit la creștinism, în 1456.

„Acest Emanuel îmi istorisi un fapt de o cruzime oribilă, care s-a petrecut la Savona,- fapt pe care la văzut cu ochii și pe care îl atestă, de mai multe ori, înainte și după convertire, – adăugând chiar că băuse din sângele copilului ucis.

Îmi spuse că, într-o zi, tatăl său îl conduse în casa unui ovrei din Savona, și că acolo se găseau adunați alți șapte indivizi din nația lor, care s-au angajat reciproc, cu jurăminte, să nu descopere niciodată ceea ce aveau să facă și să păzească secretul până la moarte.

Apoi aduseră în mijlocul lor, un copilaș creștin care n-avea mai mult de doi ani. Îl puseră, gol, deasupra unui vas în care, de obicei, se primește sângele la tăierea împrejur a copiilor de ovrei.

Patru din ei luară parte la grozava execuție. Unul ținea întins brațul drept al nevinovatei creaturi; un altul, brațul stâng; un al treilea îi ținea capul ridicat, în așa fel, încât să formeze crucea, al patrulea, în sfârșit, băga ghemuri de hârtie în gura nenorocitului copil, pentru a-i înăbuși țipetele.

Pe urmă, luând niște instrumente de fier, foarte ascuțite și lungi îndeajuns, îl străpunseră din toate părțile, mai ales în regiunea inimii, – astfel încât sângele îi curgea din toate rănilor și cădea în vas.

Pentru mine, această tortură fu un spectacol insuportabil și mă depărtai cât putui de locul crimei. Dar, tatăl meu veni repede la mine și mă puse să jur că n-am să vorbesc nimănui de ceea ce văzusem în ziua aceea. Pe urmă, mă apropiai de ceilalți și nu mai văzui decât cadavrul copilului, – care peste puțin, fu aruncat în fundul unei pivnițe a casei.

După aceasta, ovreii tăiară în bucăți mici diverse fructe: pere, nuci, migdale, etc, pe care le azvârliră în vasul în care era adunat sângele. Toți gustară din această oribilă mâncare. Gustai și eu însumi, ceea ce îmi produse greață și un dezgust atât de penibil, încât în ziua aceea și a doua zi nu mai putui să iau nici un fel de hrană.<sup>132</sup>

Iată după Amelot de la Houssaye<sup>133</sup>, istoric foarte conștiincios, povestirea unui alt fapt, care a fost judecat la Metz, în anul 1670.

În ziua de 23 septembrie 1669, femeia Mangeotte Wflein, din satul Glatigni, se duse la o fântână, la o depărtare de două sute de pași de sat, pentru a spăla câteva rufe. Ea era urmată de fiul ei, în vârstă de 3 ani.

La două sute de pași de fântână, copilul se împiedică și căzu; mama sa se întoarse ca să-l ridice, dar copilul spunând că se va ridica singur, ea își continuă drumul și merse să-și spele rufele, incredințată că el o va urma. După câteva minute, această mamă, văzând că nu-i mai vine copilul, alergă la locul unde îl lăsase și, negăsindu-l, se întoarse îndată acasă, ca să întrebe de el pe bărbatu-său și pe persoanele ce se găseau acolo.

Toți răspunzându-i că nu l-au văzut, se puse să-l caute mai întâi prin sat, pe urmă la fântână și prin tufișurile dimprejur, fără însă să-l găsească.

Tatăl, ducându-se pe drumul cel mare ce merge la Metz, la vreo două sute de pași de la fântână, întâlnește mai multe persoane (între altele pe Daniel Payer și pe Thibault Regnault), care îi spuseră că au văzut pe acest drum, un ovrei călare pe un cal alb și care ducea dinaintea lui un copil de vreo trei sau patru ani.

Un locuitor din satul Hez, zărind de asemenea pe acel Jidov, ce avea înaintea sa un lucru pe care îl acoperea cu mantaua, recunoscă că era Raphael Levy, din orașul Boulay.

Trei zile după aceasta, se găsi, într-o pădure, cadavrul nenorocitului copil...

În timpul procesului, s-a interceptat o scrisoare în care acuzatul scria șefilor Sinagogei din Metz: „Am intrat în această mizerie, pentru comunitate”.

El fu condamnat să fie ars de viu, și sentința fu executată în ziua de 17 ianuarie 1670”.

Iată acum un al treilea fapt, cu totul recent: asasinatul săvârșit, de către jidovii din Damasc, asupra unui călugăr (capucin), care era numit, de concetățenii săi, sfântul misionar și a cărui caritate nealterabilă era cunoscută de toți. Acest fapt a fost povestit în marele uvrăgiu, Histoire de l'Eglise, de Rohrbacher<sup>134</sup>, de unde G. des Mousseaux<sup>135</sup> a extras pasajele următoare:

În ziua de 5 februarie 1840, Părintele Thomas este chemat într-o casă ovreiască, să altoiască un copil...; dar copilul este bolnav și Părintele Thomas voiește să se retragă. El cedează totuși invitației presante să intre în casa vecină, aceea a lui D. (David Harari), cel mai pios dintre ovreii din Damasc (!), un ovrei pe care creștinii, ei înșiși, îl priveau ca pe un om cinstit și pe care Părintele Thomas îl număra printre prietenii săi.

Îl primiră cu dragoste și, peste puțin, veniră cei doi frați ai lui D..., pe urmă unul din unchii lor și alți doi ovrei, dintre cei mai însemnați din Damasc.

Deodată, Părintele Thomas fu apucat pe neașteptate de acești oameni, care-i vârără un căluș în gură, îl legară cot la cot, pe urmă îl ridicară pe sus și îl duseră într-o odaie departe de stradă.

Veni noaptea și o dată cu ea, sosi un haham însoțit de bărbierul ce ia sânge S... (Solomon) pe care sacrificatorii au contat pentru împlinirea planului lor.

— Haide, S..., taie gâtul acestui om; pentru asta te așteptăm.”

Însă bărbierul devine palid; curajul îi lipsește și se declară incapabil.

Sacrificatorii, atunci, se pun să întindă la pământ pe Părintele Thomas și D... se resemnează să-i cresteze el însuși gâtul, cu un cuțit. Dar, mâna îi tremură și, peste puțin, trebuie să-l înlocuiască fratele său A... (Aron), pe când bărbierul se mulțumește să țină barba Părintelui...

Sângele este adunat într-un vas, pentru a fi trimis, mai târziu, marelui haham...

Pe urmă, a trebuit să facă să dispară urmele acestui omor. Jidovii încep, deci, să ardă hainele victimei ale cărei cărnuri sunt tocate în bucățele mici, iar oasele sunt zdrobite cu un mai; pe urmă, această pastă omenească este azvârlită într-o groapă ce servește pentru lături.”

Justiția sirio-egipteană obține „pe rămășițele aproape fumegânde ale victimelor mărturisirea completă a vinovaților”.

Iată un extras din interogatoriul bărbierului, – după actele procesului, publicate de A. Laurent, – citat de G. des Mousseaux:<sup>136</sup>

D... mă chemă la el acasă. Găsii acolo pe hahamul... și pe Părintele Thomas, care era legat.

D... și fratele său A... îmi ziseră; ucide pe acest preot. Răspunsei că nu pot.

Ei aduseseră atunci un cuțit. Trântii pe călugăr la pământ și, ținându-l cu unul din asistenți, îi pusei gâtul deasupra unui lighean mare.

D... apucă cuțitul și începu să-l taie, iar A... îi de-te ultima lovitură.

Sângele fu adunat într-un lighean, fără să se piardă o picătură.

Pe urmă, cadavrul fu târât într-o odaie unde se țineau lemnele. Acolo îl dezbrăcarăm de haine, care fură arse. Apoi, – cu servitorul M... care sosise atunci... îl spintecarăm, punând rămășițele într-un sac și, treptat-treptat le duserăm să le aruncăm în conducte...

— Ce a-ți făcut cu oasele?  
— Le-am spart pe piatră, cu un pisălog...  
— Și cu capul?  
— L-am sfărâmat la fel, cu același instrument.  
— Și cum era sacul în care ați pus rămășițele?  
— Ca toți sacii de cafea, de pânză de împachetat și de culoare cenușie.  
— Sacul acesta nu lăsa să picure materiile conținute în intestine?  
— Un sac de cafea, când este udat nu lasă să pice ceea ce se găsește, în el...”

Justiția voi să verifice locul unde ovreii aruncaseră rămășițele. Se descoperi canalul și se găsiră, la intrare, urme de sânge și filamente de tendoane... Lucrătorii descinseră în conductă, scoaseră mai multe bucăți de carne, o rotulă, un fragment din inimă, niște sfărâmături de craniu și de alte oase, precum și părți din calota preotului...”

După asasinarea Părintelui Thomas, ovreii, hotărâră să se scape și de servitorul său creștin, Ibrahim Amoran, ale cărui cercetări puteau deveni compromițătoare; și... acest servitor dispăru.

Ne vom mărgini să relatăm câteva părți din interogatoriile care privesc al doilea act al acestei drame.

Servitorul M... a fost trimis la F... de stăpânul său, care i-a zis: „du-te de vezi dacă au prins pe Ibrahim și ce au făcut cu el.

Mă dusei la F... și găsii ușa închisă cu zăvorul. Bătui. F... veni și-mi deschise.

— Îl ținem, îmi spuse el; – vrei să intri, sau să pleci?

— Voi intra ca să văd, îi răspunsei eu.

Intrai într-un mic divan, care dă într-o curte exterioară, în care se găsesc latrinele; – în aceste latrine, îi aruncară carnea și oasele. Ușa fusese baricadată cu o grindă. Găsii acolo pe I. P... și pe A. S... ocupați să lege mâinile pacientului la spate, cu basmaua sa, după cei astupaseră gura cu o pânză albă. Pe urmă fu trântit la pământ, de F... și de M. F.- fiii lui R...

Aduseră un lighean de aramă spoită, puseră capul prinsului deasupra acestui lighean, și F... îi tăie gâtul cu propriile sale mâini.

Y..., M..., F... și eu, îi țineam capul. A., fiul lui R... și I. P... îi țineau picioarele și se așezaseră peste ele. A. S... și ceilalți (erau opt cu toții), țineau bine trupul, pentru ca să-l împiedice să se miște, până ce sângele va fi încetat să curgă.

— Ce s-a făcut cu sângele și cine la luat?

— Adevărul este că Y..., luă ligheanul și vărsă sângele într-o sticlă, – pe care o ținea în mână A. S..., – printr-o pâlnie nouă de tinichea, ca acelea pe care le întrebuițează negustorii de ulei. După ce fu umplută, A. S. o dădu lui Y...

— De ce mijloc s-au servit ca să-l facă pe servitor să intre acolo?

— Am mai spus... că erau adunați cinci inși în stradă, lângă poartă, – că servitorul veni să întrebe de stăpânul său, – și că Y... îi răspunse: „Stăpânul tău a întârziat la noi; vaccinează un copil; dacă vrei să-l aștepți, intră și du-te de-l găsește”.

El intră, și se întâmplă ceea ce am declarat” „Ar fi greu, zice G. des Mousseaux<sup>137</sup> să-ți închipui o bogăție și o precizie de amănunte mai remarcabile, ca acelea care ies din gura celor ce depun”.

Să mai ascultăm și câteva din depozițiile autorilor acestei crime înspăimântătoare, în ceea ce privește întrebuintarea sângelui de creștin.

„Cu ce scop ați omorât pe Părintele Thomas?”

— Ca să-i luam sângele, – răspunde jidovul D... L-am strâns într-o sticlă albă, sau khalabiehs, pe care am trimiso la hahamul A., – sângele fiind necesar la împlinirea datoriilor noastre religioase.

— La ce servește sângele în religia voastră?

— Se întrebuintează la azime...

— Pentru ce n-ați păstrat sângele la voi?

— Obiceiul vrea ca sângele să stea la haham.” „Întrebare hahamului A.:

— Cine ți-a remis sângele?

— Hahamul Y... se înțelese cu A., și cu alții ca să aibă o sticlă de sânge omenesc și acest haham mă înștiință și pe mine. Frații A... îi făgăduiră că, chiar dacă ar trebui să-i coste o sută de pungi de bani, tot i-o vor obține. Fusesi, în urmă, informat de dânșii că aduseseră o persoană, pentru ca să o omoare și să-i ia sângele, și îmi ziseră; du-te la hahamul Y...

— Ai întrebat pe hahamul Y..., dacă trimite din sângele acesta în alte locuri?

— Hahamul Y... mi-a spus că trebuie sa trimită din el la Bagdad.

— Au venit din Bagdad scrisori care să-l ceară?

— Hahamul Y... mi-a spus-o...

— Și la ce este trebuincios sângele? Îl pun oare în pâinea azimă și toată lumea mănâncă din ea?

— De obicei, sângele, pus în azimă, nu este pentru popor, ci pentru persoanele zeloase. Hahamul Y..., rămâne la cuptor în ajunul sărbătorii azimelor. Acolo, oamenii zeloși îi trimit făina, din care el face pâinea. El însuși frământă pasta, fără ca nimeni să știe că pune în ea sânge, și trimite pâinea aceloră căroră le aparține făina”[138][139]

— din șaisprezece ovrei, implicați în asasinatul Părintelui Thomas și al servitorului său, – doi au murit în timpul procedurii, patru au obținut iertare pentru că au făcut destăinuirii și zece au fost condamnați la moarte”[139]

Jidanii din Europa, la această noutate care îi tulbura groaznic, începură să țipe – nu împotriva vinovaților, – ci împotriva justiției”[140][141]

După ce au oferit consulului Franței, milioane<sup>141</sup>, care au fost refuzate, – ei au inundat cu aur autoritățile sirio-egiptene și, delegații lor, Montefiore și Ckemieux, (pe care îi vom întâlni din nou mai departe), ducându-se în Egipt, obținură de la Kediv amnistia sau mai bine zis iertarea acuzaților, – căci ea le-a fost acordată fără reînnoire de anchetă și fără reluarea procesului, faptele fiind probate și nediscutabile”[142] [143]igați să se mulțumească: „Prin expunerea și

după cererea d-lor Moses Montefiore și Cremieux, – care au venit la noi ca delegații tuturor europenilor care profesază religia lui Moise, – am recunoscut, ei doresc punerea în libertate și siguranța pentru acei dintre ovrei care sunt deținuți și pentru cei ce au fugit, din pricina instruirii afacerii Părintelui Thomas, călugăr din Damasc, el și servitorul său Ibrahim. Și cum, din cauza unei populații atât de numeroase, nu ar fi convenabil să refuzăm rugămintea lor, ordonăm ca prizonierii ovrei să fie puși în libertate și să se dea, celor fugiți, siguranța pentru întoarcerea lor...”.

Astfel de crime, în fața cărora te apucă groaza, continuă să se comită chiar și azi.

Fără să mai vorbim de omorul din Tisza-Elzlar, cunoscut de toți, vom povesti două cazuri petrecute acum câțiva ani.

Monitorul Romei, din 15 iunie 1883, cită un omor ritual care avusese loc la o dată cu totul recentă.

Un copilaș, – aparținând uneia dintre familiile grecești cele mai însemnate din Smirna – fu răpit în apropierea paștelui ovreiesc. Patru zile după aceea, i se găsi, pe malul mării, cadavrul, străpuns de mii de lovituri de pumnal. Mama sa, nebună de durere, acuză sus și tare pe ovrei de acest omor. Populația creștină se ridică în masă și alergă în cartierul ovreiesc, unde avu loc un masacru îngrozitor, în care pieiră peste 600 de jidani<sup>143</sup>.

În 1881, la Lutcza, – un mic sat din Galiția austriacă, – a fost comisă o crimă rituală asupra unei tinere fete, numită Francisca Mnich. Trei acuzați (Moise Ritter, nevasta sa și un alt jidan complice), fură condamnați la moarte, în ziua de 21 decembrie 1882, de jurații din Rzeszov.

Curtea superioară de justiție casă judecata, pentru că procedura nu fusese îndeplinită și trimise pe ovrei înaintea tribunalului din Cracovia, care, la 10 octombrie 1883, reînnoi tripla condamnare la moarte.<sup>144</sup>

În momentul de față se judecă la Kiev procesul unui omor ritual, săvârșit de un jidan Beilis, împreună cu mai mulți complici, asupra unui biet băiețel de 6 ani, Iuscinski. Opt zile după omor fu găsit, într-un șanț, cadavrul nenorocitei victime, străpuns de 47 lovituri de pumnal.

Dar, ceea ce aruncă o vie lumină asupra intelectului jidovimei întregi, e faptul că, înainte de a se da verdictul toată presa ovreiască din Europa și de la noi<sup>145</sup>, s-a năpustit, cu o furie nebună, ca și în timpul procesului din Damasc, – nu asupra omorătorilor, – ci asupra Țarului, asupra răposatului Stolipin, asupra oligarhiei din Rusia,... până și asupra juraților – din Kiev, pe care îi numește țărănoi incuți.

La noi, în România, asemenea crime trebuie să fie foarte ușor de realizat. Acum 4 sau 5 ani, se găsi în București, pe un maidan, un băiat mort de o moarte violentă. Pentru a stabili identitatea cadavrului, poliția publică o înștiințare, adresată părinților care pierduseră de curând un fiu, pentru a veni să-i recunoască corpul.

Atunci, spre stupefacția generală, se văzură vreo douăzeci de mame, venind dezolate la morgă, ca să reclame fiecare trupul copilului ei, care dispăruse fără să i se mai dea de urmă.

De asemenea, G. des Mousseaux vorbește de „numărul, cu mult mai mare de cât și-l închipuie cineva, de oameni, de femei și mai ales de copii, care în anumite orașe ale Europei, dispar pentru totdeauna, fără să lase cea mai mică urmă, spre marea înmărmurire a rudelor lor”[146][147] [147]umele de Neofit.

Examenul cărții Înfruntarea jidovilor asupra legii și a obiceiurilor lor”, de Neofit<sup>147</sup>.

„A ucide pe creștini și a le lua sângele...”, – zice Neofit, – este o taină a ovreilor, sau mai bine zis o rătăcire, care astăzi este cunoscută, căci „o au scris mulți”.

Dar, adaugă el, nu mi s-a întâmplat să văd nicăieri:

— pentru ce ucid jidovii pe creștini?

— ce fac ei cu sângele creștinilor?

Neofit vrea să lămurească aceste două secrete, pe care le cunoaște bine, căci, zice el, „fiind rabin și învățătorul ovreilor, au fost descoperite mie și le-am păzit până ce am primit Sfântul Botez”[148][149] [149]unoscută de toți jidovii, ci numai de rabini sau de hahamii lor, de cărturarii și de fariseii lor, ce se numesc de dânșii hasindem. Și această taină o păzesc ei cu mare scumpătate”[149][150]

— acest ultragiu față de omenire „nu este scris nicăieri. Rabinii îl lasă fiilor lor cu blesteme îngrozitoare, ca aceștia să nu-l descopere, nici proștilor dintre ovrei, nici creștinilor, – chiar dacă li s-ar întâmpla să sufere tot felul de munci. Astfel, de pildă, mărturisesc în frica lui Dumnezeu, că atunci când am ajuns la vârsta de 13 ani și când tatăl meu mi-a pus pe cap cornul acela, – ce se numește tăfilis, – mi-a descoperit taina privitoare la sângele de creștin și m-a afurisit, pe toate stihiiile cerului și ale pământului, ca să nu descopăr secretul acesta, nici chiar fraților mei.

Și când mă voi căsători și voi avea până la 10 feciori, să nu îl fac cunoscut, decât numai unuia singur, adică aceluia care va fi mai deștept, mai învățat și, în același timp, capabil de a-l înțelege; – iar la partea muierescă nu trebuie nicidecum să-l descopăr<sup>150</sup>.

Și îmi mai spuse: Fiule, să nu te primească pământul, de vei dezvălui taina aceasta, – măcar de ți se va întâmpla să te faci și creștin<sup>151</sup>.

Astfel îmi grăi tatăl meu”[152][153] [153]știnilor, părându-li-se că, făcând această ucidere, aduc jertfă lui Dumnezeu... Într-adevăr, rabbi Solomon (Talmud) zice: celui mai blând dintre șerpi, scoate-i creierii, – iar pe cel mai bun dintre creștini, ucide-l – adică, dator este orice jidan să omoare un creștin, fiind convins că cu aceasta se va mântui”[153][154] [154]știni, pentru ca să știe, când vor trece pe lângă o biserică creștinească, să zică: șacăț te șatine văsaef tāsavinichi hăirimi – cuvinte care înseamnă: spurcata spurcaților, necurata necuraților, să fii afurisită”[154][155] [155]ovul să zică: saium had, lamuhar trii, – adică: azi am văzut un păgân mort, mâine să văd doi. Hulele acestea, chiar și un copil mic trebuie să le știe. Mai pe scurt, dacă jidovii au atâta ură și vrăjmășie împotriva creștinilor, este pentru că scrie la Talmud: „nu se cuvine a numi pe altcineva cu numele de om, – decât numai pe ovrei”[155][156]



— Jidanii întrebunțează sânge de creștin pentru ca să prepare leacuri împotriva unor boli<sup>156</sup>, de care suferă, – și pentru ca să facă farmece.

Astfel, de patru ori pe an, la începutul anotimpurilor, – „pentru ca să evite căderea akifei, adică a unui sânge ce pică din văzduh pe mâncărurile lor și omoară îndată pe cel ce gustă din ele, – jidovii întrebunțează un piron de fier, ce a fost băgat în sânge de creștin muncit și pun peste bucate. De altfel, la calendarul lor scrie și minutul în care cade sângele acela, – și merge hahamul cu un ceas sau două mai înainte, din casă în casă și dă de știre”<sup>[157][158]</sup>

— Așijderea, la nuntă, tinerii soți postesc o zi întreagă, nemâncând și nebând nimic. Și spre seară, vine rabinul, care le dă la amândoi să mănânce un ou copt, presărat cu cenușă în loc de sare. Această cenușă o fac, arzând în foc o pânză înmuiată în sânge de creștin chinuit.

În același timp, hahamul zice încet niște descântece, ca noii soți „să poată înșela pe creștini și să poată mânca și sudoarea creștinului, ca și cum ar mânca sângele său<sup>158</sup>.

— Rabinii mai întrebunțează sânge de creștin muncit, la tăierea împrejur, amestecând, în vin, o picătură din sângele acesta și o picătură din sângele ce curge din rana făcută pruncului și punând, cu degetul cel mic, de două ori, câte puțin din acest amestec, în gura copilului.

Această datină este necesită de îndoiala în care se găesc hahamii, care nu știu dacă Iisus, fiul Mariei, a fost sau nu adevăratul Mesia. „Și cum Hristos a scos din iad, prin sângele său, sufletele oamenilor care n-au fost botezați cu apă, așa și pruncul acesta, nebotezat cu apă, să se mântuiască prin sângele unui creștin botezat cu apă, – sânge vărsat prin munci ca și al lui Hristos”<sup>[159][160]</sup>

— Când moare un ovrei, hahamul ia un albuș de ou și o picătură de sânge de creștin muncit, le amestecă și stropește cu ele mortul, – zicând, în același timp, stihul din proorocirea lui Iezechiel: „Și voi stropi peste voi cu apă curată și vă veți curați de toate spurcăciunile voastre.<sup>160</sup>

— Așijderea la 9 iulie, jidovii fac plângerea Ierusalimului; atunci rabinii șed jos pe pământ, își pun pe frunte cenușă, ce conține sânge de creștin chinuit și mănâncă un ou copt, presărat cu aceeași cenușă; iar mâncarea aceasta se cheamă de dânșii Săida amafsâncâs<sup>161</sup>.

— La Paște, hahamii fac separat o azimă, numită eficoimon, conținând puțină cenușă din sânge de creștin, care trebuie să fie chinuit, precum și Iisus Hristos a fost chinuit. Pentru aceasta, ei fură copii mici, ca să poată mai ușor să îi chinuiască și pentru că Hristos a păzit fecioria.<sup>162</sup>

Orice ovrei, până la cel mai mic, trebuie să mănânce, din azima aceasta, o bucată de mărimea unei măslina<sup>163</sup>.

— La sărbătoarea numită Purim, jidovii omoară pe un creștin care înfățișează pe Aman, persecutorul lor. Hahamii îi iau sângele și fac cu el mici turte dulci triumphiulare, pe care le trimit la toți ovreii. Această trimitere se numește Maschloiamunas.

În seara de Purim, jidanii caută să fure copii de creștin și îi ascund până la paște, care este aproape, – pentru ca să le ia sângele și pe urmă să-i omoare<sup>164</sup>.

În rezumat, în loc de a combate patimile de proprietate și de dominație, Talmudul le favorizează și le împinge până la un paroxism nemaipomenit. El face pe jidani să creadă că au misia (misiunea) să acapareze întreg pământul, prin mijloace mârșave, ca: furtul, ascunderea lucrurilor găsite, cămătăria, fraudă și jurământul fals.

El le mai spune că aparțin unui neam ales și că sunt chemați să supună pe toate celelalte popoare, – compuse numai din robi nemernici, sau mai bine zis, din vite de muncă, – și care nu sunt vrednice decât să lucreze ca să îmbogățească și să glorifice pe Israel.

Carității creștine, Talmudul îi opune o ură crudă și oarbă împotriva întregului neam omenesc, – ură care merge până la a comite, între alte crime, și omoruri rituale.

Când citești prescripțiile legale ale Talmudului, – în realitatea căroră un suflet creștinesc aproape nu poate să creadă, – îți închipui că ești într-un vis urât și te întrebi, dacă Talmudul nu este codul unei bande de hoți și de asasini lași.

#### CAHALUL.

Talmudul este legislația națională a ovreilor, – după cum Coranul este legislația națională a arabilor.

Precum Coranul a creat imperiul musulmanilor, – tot așa și Talmudul a organizat într-un Stat unic, pe jidovii răspândiți peste tot pământul.

„Talmudul, – zice ovreii Bernard Lazare, – a reformat nația jidovească, după împrăștierea ei.

Grație lui, indivizi, de origini diverse, formează un popor”[165][166]

— mai mult sau mai puțin dușmane, – jignite de năvălirea unui popor străin și, în același timp, răufăcător.

În aceste condiții, Statul jidovesc trebuia să fie ascuns și a persistat astfel, până azi, sub forma de Cahal.

Statul ovreiesc sau Cahalul este format, ca toate statele:

— din o putere centrală, a cărei autoritate suverană se exercită asupra tuturor iudeilor din lume;

— din puteri secundare, subordonate celei dintâi și a căror influență este mărginită la ovreii care se găsesc într-o singură țară;

— din puteri elementare, cunoscute sub numele de Cahale propriu-zise, sau Comunități israelite, care își au sediul lângă Sinagogă și a căror acțiune se întinde numai asupra evreilor care locuiesc într-un oraș sau chiar într-o mahala.

Toate comunitățile unei aceleiași localități, au între ele relații foarte strânse și delegații lor se reunesc, o dată pe an, într-un Sinod sau Congres jidovesc național.

Ele sunt legate, de asemenea, cu puterea secundară iudaică, a țării. Aceasta din urmă se adună, din timp în timp, cu acelea ale altor țări, formând un Sinod sau Congres ovreiesc internațional.

Vom studia, mai întâi, organizația Cahalelor elementare, – astăzi bine cunoscută, mulțumită indiscrețiilor unui ovrei convertit. Pe urmă, vom spune

câteva cuvinte despre puterile secundare și despre puterea centrală, – care sunt aproape necunoscute, fiind bine ascunse de jidovi.

Dar, înainte de a vorbi de alcătuirea diferitelor părți ale Statului iudaic, vom raporta ce zic doi autori ovrei asupra istoriei acestei organizații.

Iată ce scrie Bernard Lazare despre Republicile – adică despre Cahalele sau Comunitățile – pe care jidovii le-au posedat pretutindeni și întotdeauna, chiar înainte de distrugerea Ierusalimului.

Jidanii... care se așezau în țări străine, se grupau în cartiere speciale și... alcătuiau o societate deosebită.

Pretutindeni, în Alexandria, în Antiohia, în Asia Mică, în orașele grecești ale Ioniei,... ei formară asociații corporative în capul cărora era pus un etnarh,... care exercita asupra lor autoritatea civilă și justiția, cu ajutorul unui sfat de bătrâni și al unui tribunal particular.

Sinagogile erau... un centru al vieții religioase și publice. Jidanii se adunau în casele lor de rugăciune, nu numai pentru ca să asculte citirea legii, dar și pentru ca să vorbească de afacerile lor, pentru ca să-și comunice părerile lor practice.

Toate Sinagogile erau legate unele de altele, formând o vastă asociație federativă, care își întindea rețeaua asupra lumii antice. Ele își trimiteau emisari – se țineau unele pe altele în curentul evenimentelor a căror cunoștință le era de folos, – se sfătuiau și se ajutau reciproc...

În fiecare cetate, ovreii erau sprijinit de comunitate; era primit frățeste când sosea ca emigrant sau colonist; era protejat și susținut. I se dădea voie să se stabilească și beneficia de lucrul asociației, care îi pune la dispoziție toate resursele sale. El nu venea ca un străin, care are de gând să întreprindă o cucerire grea, ci ca un om bine înarmat, având alături de dânsul protectori, prieteni și frați...

La Roma, unde numărul lor fu considerabil, ovreii au fost tot atât de strâns uniți între dânșii... ca și în orașele Orientului. Când Imperiul roman se prăbuși și... când Catolicismul triumfător se răspândi, comunitățile jidovești nu se schimbă. Ele erau organisme foarte puternice și aveau o viață colectivă extrem de activă, care le-a permis să reziste...

De altminteri, sinagogile își păstraseră autoritatea. Dacă jidanii erau supuși legilor aspre ale regatelor și împărățiilor, ei aveau o cârmuire proprie, consilii de bătrâni, tribunale, – la hotărârile cărora se supuneau, – iar Sinoadele lor interziceau unui israelit, sub pedeapsa blestemului, de a chema în judecată pe un coreligionar, înaintea unui tribunal creștin...

Comunitatea jidovească, Cahalul, era bine înarmată împotriva celor ce călcau datoria solidarității; ea îi lovea cu afurisenia, pronunțând în contra lor Cherem-Ha-cahalul, adică blestemul comunității...

În zilele noastre încă, în țările unde jidanii trăiesc sub un regim de excepție, organizația puternică a Cahalului subzistă”[166][167]

— care a scris o carte foarte documentată asupra Cahalului și asupra Judaismului în Rusia<sup>167</sup>.

Brafmann expune mai întâi istoria existenței jidovilor și a organizației lor sociale, din timpuri foarte depărtate. El demonstrează că această organizație s-

a perpetuat sub nume diferite, – și mai ales sub acela de, Cahal (Heder Hacahal), – în sânul societății antice, grecești și romane.

După căderea Ierusalimului sub Titus, guvernământul ovreiesc – sau Sinedrion – se ascunde sub numele de Școală... însă, organizația se păstra, așa cum era, chiar și sub fondatorul imperiului mahomedan, care, venit din Arabia, se stabili în principalele centre ale vieții ovreilor împrăștiați, adică în Babilonia și în pământurile perșilor...

În acest timp, organizația statului jidovesc luă forma următoare: Poporul era reprezentat politicește, în persoana unui prinț suveran «Roch-Galuta», care rezida în Bagdad... Acest șef suprem era ajutat de un fel de parlament administrativ, care corespundea Sinodului de azi și ale cărui hotărâri erau fără de apel. Mai mult, în fiecare provincie și în fiecare oraș, exista un Cahal, condus de rabini și un «Bet-Din» sau tribunal local”[168][169] [169]mpul Evului Mediu, aceeași organizație”.

„Când au fost goniți din Spania, din Franța, din Germania... jidovii au căutat refugiu în Turcia și în Polonia 169 și au venit acolo cu Cahalele lor, constituite ca sub dominația arabilor”.

Dar, o astfel de afirmație a nației jidovești, aduse mai târziu serioase dificultăți. Și, într-adevăr, dieta poloneză din 1788 își propuse să desființeze Cahalele, – dar încercarea sa nu izbuti.

Cu trecerea unei părți a Poloniei sub dominația Rusiei, oamenii de stat ai acestei împărății se îngrijorară și ei de Cahalul iudeilor.

Iată ce scrie în aceasta privință Derjavin, – care a fost însărcinat de guvernul rusesc să studieze chestiunea și să fie reprezentantul său în comisia stabilită pentru a rezolva problema ovreiască: „Ovreei posedă Cahale... care există din vechime și guvernează, în mod arbitrar, poporul, regulând și confirmând toate afacerile, atât religioase cât și civile... Aceste Cahale sunt foarte bogate și au o putere mare asupra nației jidovești”[170][171]

— ca și celelalte țări locuite de ovrei, din Persia până în Polonia, – îngăduise mai întâi Cahalele, ca fiind o instituție de care să se poată servi ca să strângă impozitele israeliților pentru guvern. Ea încercă, în urmă, să-l suprimă definitiv în 1844, când înțelese pericolul ce rezulta, pentru dânsa, din existența acestui Stat jidovesc, în propriul său Stat.

Iată de altfel, textul legii care desființa Cahalele din Rusia:

Lege, Art 14. – „Nici o lege, după care ovreei să poată să se guverneze în particular, nu trebuie să existe; – și de aceea, toate Cahalele și ce depinde de Cahale, sunt definitiv suprimate”.

„Dar această lege strașnică a fost și ea nimicită de preocupările guvernului rusesc de a încasa impozitele, – astfel că, în acest moment, ovreei au dreptul, mai mult ca niciodată, să strige: Cahalul a murit! Trăiască Cahalul!”[171] [172]”.

„Cahalul există și astăzi, în fiecare comunitate ovreiască”[172][173] [173]umit Administrația Comunității ovreiești.

Altădată, el era cunoscut sub numele chiar de Ca-hal. Astfel, în anumite documente oficiale ale Moldovei, pe la începutul ultimului veac, se găsește cuvântul Cahal, care indică, fie comunitățile ovreiești fie pe reprezentanții lor.

Așa de exemplu, în o anafora din 1850, citim: „Ovreei au, ca garanție, Cahalul nației lor”[173][174] [174]elor, – fără ca să se schimbe, – organizația poporului lui Israel, să ne ocupăm de constituția Statului jidovesc și îndeosebi de aceea a Cahalului elementar, – constituție care, până la Brafmann, a rămas misterioasă.

## ORGANIZAȚIA STATULUI JIDOVESC.

### A) CAHALUL ELEMENTAR.

Comunitatea ovreiască este guvernată de Cahal, instituție nu numai religioasă, dar și politico-economică – cu alte cuvinte, Cahalul exercită autoritatea națională (dominația) și administrează averile asociației (proprietatea).

Cahalul se compune din: a) – un haham sau rabin<sup>174</sup> care este un fel de președinte; b) – o mulțime de slujbași, ca să zic așa, laici (bocherimi, roschimi, tuvimi, icovimii gaboimi, daionimi, chebuimi, etc.). Aceștia sunt aleși de către „assif” sau adunarea comunității ovreiești, care se reunește, în acest scop, o dată pe an, la Paște.

Dintre acești slujbași, unii formează un tribunal, „Bet-Din”, chemat să judece conflictele ce se ivesc printre ovrei, care, sunt astfel scutiți să alerge la tribunalele creștinilor. Acest tribunal este pus sub autoritatea Cahalului. De altfel, el este condus de haham, care este și șeful Cahalului.

Diferitele instituții ale statului talmudic își au reședința în curtea principalei sinagogii.

Vom examina în mod succesiv:

I. – școlile talmudice ale Cahalului;

II. – veniturile Cahalului (proprietatea);

III. – modul cum Cahalul își exercită autoritatea (dominația).

I.

— Școlile talmudice

— Cahalul are un învățământ care este liber.

Pentru a ajunge institutor „belfer” sau profesor „melamed” nu este necesar să treci examene, nici să ai diplome.

Școlile talmudice, „heder”, sunt de mai multe categorii – în număr de patru – după etatea elevilor care se instruiesc în ele.

În heder-ul superior se învață Talmudul, precum și codul Șulhan-Aruk, care cuprinde legislația Statului ovreiesc.

Aceia care au trecut prin această școală înaltă, devin „moreni” și singuri, au dreptul la vot în Comunitatea ovreiască.

Cei ce n-au ajuns la această școală superioară, -neavând decât cunoștințe talmudice incomplete, – formează „am haareți”, care nu fac parte din comunitatea jidovilor și sunt, ca să zicem așa, niște pariaș.

Dar, deasupra hederului superior, există un fel de universitate talmudică, „chebot”, unde hahamii învață, prin viu grai, pe ovreei moreni, unele părți din tradiție (Kabbalah) care nu sunt scrise nici chiar în Talmud, probabil pentru că nu pot fi mărturisite.

II.

— Proprietate.

Cahalul are finanțe ca orice stat bine organizat.

Venituri.

— Veniturile statului ovreiesc se împart în ordinare și extraordinare.

1. Printre veniturile ordinare, numărăm: a) – impozitul pe chirii, strânse de la proprietarii ovrei; b) – un impozit, care seamănă cu patenta și care este plătit de jidanii ce exercită diferite meșteșuguri; c) – impozitul pe moșteniri; d) – impozitul pe carnea cușer, tăiată de hahami<sup>175</sup>.

2. Printre veniturile extraordinare ale Cahalului, să cităm numai pe acelea ce rezultă din vânzarea dreptului de exploatare a creștinilor.

Cahalul, conform Talmudului, este stăpânul absolut al averilor și chiar al vieții tuturor persoanelor care se găsesc în circumscripția sa, – adică atât a ovreilor cât și ale creștinilor.

El poate deci să vândă la jidani: a) – dreptul de exploatare exclusivă a proprietății unui goi (Hazaca); b) – dreptul de exploatare exclusivă a persoanei unui goi (Marufie).

Din momentul în care un creștin a fost vândut, de Cahal, unui jidan, a cumpărat dreptul de a-l exploata exclusiv, ceilalți ovrei nu pot să se amestece, decât numai ca să ajute pe primul jidan să-l ruineze definitiv pe goi.

Astfel de isprăvi sunt de necrezut. Dar Brafmann le atestă și le dovedește cu numeroase documente.

Ca exemplu de Marufie, să cităm, între multe altele, otrăvirile și infamiile săvârșite de cârciumarii și de proxeneții ovrei, – asupra cărora vom reveni, cu detalii, mai departe.

Ca exemple de Hazaca, să cităm furturile, înșelătoriile, cămătăria și jurămintele false, efectuate de samsari, de contabili, de secretari de avocați, de ovreii ziși de casă pe care toată lumea îi cunoaște și care au ruinat pe boierii moldoveni.

Iată, de altfel, două documente autentice ale Cahalului din Rusia, luate din cartea lui Brafmann<sup>176</sup>, – care se referă, primul, la vinderea unui spital ce aparținea unor călugări catolici și al doilea, la vinderea a două prăvălii care erau proprietatea unui creștin.<sup>177</sup> „No. 261. Joi, în ajunul lunii nouă, Acra, 5562.

Reprezentanții Cahalului și Adunarea generală, alcătuită din toate autoritățile jidovești ale acestui oraș, au hotărât:

Dreptul de a exploata spitalul și piața de lângă dânsul – proprietăți aflate la una din extremitățile stradei Caidani și aparținând călugărilor catolici – este vândut rabinului Isaac fiul lui Gherson.

S-a vândut totodată aceluiași Isaac, fiul lui Gherson, dreptul de a exploata piața aparținând municipalității orașului situată în apropierea proprietăților mai sus pomenite.

Acest drept de exploatare a proprietăților creștinilor e vândut numitului rabin Isaac, urmașilor și împuterniciților lui, fără ca nimeni să poată să-i conteste acest drept al său, – pentru dobândirea căruia Isaac a plătit, în casa Cahalului, prețul convenit.

În consecință, dreptul acesta este inviolabil, pentru vecie și numitul Isaac poate să dispună de dânsul după voință, adică să-l vândă, să-l amanezeze, să-l dăruiască oricui ar voi, într-un cuvânt, să facă cu dânsul orice i-ar plăcea.

Dacă guvernul ar lua aceste locuri pentru a construi cazărmi sau orice alt edificiu public, este aspru interzis oricărui alt iudeu de a contracta vreun angajament cu guvernul și, singur, numai Isaac fiul lui Gherson, va avea dreptul să intre în tratări cu guvernul, pentru a obține adjudecarea tuturor lucrărilor.

Pe lângă aceasta, mai este anume interzis oricărui alt ovreiu de a lua asupra sa orice mijlocire, și numai Isaac fiul lui Gherson, va putea fi factorul guvernului sau al municipalității, pentru tot ce se atinge de locurile al căror drept de exploatare Isaac l-a cumpărat.

Se poruncește hotărât fiecărui Cahal din lumea întreagă să proteagă acest drept câștigat de Isaac fiul lui Gherson, pentru dânsul, pentru urmași sau pentru împuterniciții săi; și fiecare Cahal, ca și fiecare Bet-Din, va trebui să urmărească pe orice individ care ar voi să pună vreo piedică exercitării depline și întregi a acestui drept să-l trateze ca dușman și să-l silească a plăti orice pagubă care ar putea să rezulte din amestecul său dușmănesc.

În cazul unei neglijențe din partea Cahalului și al Bet-Dinului, în urmărirea delicuentului, – pentru a-l sili să plătească daunele ce ar fi suferit Isaac fiul lui Gherson, – Cahalul va fi obligat să plătească din casa lui, în cel mai scurt timp, toate pagubele suferite de Isaac fiul lui Gherson, de urmașii sau împuterniciții săi.

Publicația acestui act de vânzare va fi trimeasă tuturor Sinagogelor.”  
„Sâmbătă, Secția Emor, 5559.

În conformitate cu hotărârea reprezentanților orașului, s-a vândut lui Iohel-Mihei, fiul lui Aaron, dreptul de exploatare a două prăvălii de piatră, aparținând creștinului Baicov...

Actul de vânzare, în regulă și după toată forma, se va redacta de Cahal, aprobându-se de sfântul Bet-Din și va fi înmănat numitului Iohel-Mihel, fiul lui Aaron, care trebuie să verse pentru aceasta, în casa Cahalului, suma de 200 de ruble de argint”[178][179] [179]ărător care nu se ține de angajament „No. 22, Miercuri, Secția celor 5 cărți, Vorah. În urma protestului făcut de reprezentanții Cahalului, în contra numitului Eleazar, fiul lui Efraim, – cu privire la exploatarea pieței și a clădirilor aflate pe dânsa, aparținând creștinului Zwanski, de meserie blănar, – s-a hotărât în ședința plenară a reprezentanților Cahalului, că trebuie să se delegă doi avocați (toanim) care vor pleda înaintea Bet-Dinului, apărând cauza și drepturile Cahalului”[179][180]

Cheltuieți.

— Cu aceste venituri, Cahalul întreține pe hahami și pe ceilalți funcționari ai Statului ovreiesc. El dă subvenții școlilor, institutelor de binefacere și ajută pe ovreii căzuți în sărăcie.

Dar cea mai mare parte din resursele Cahalului, servește la două scopuri:  
a) – Să corupă pe funcționarii Statului creștin (primari, prefecți, judecători, etc), precum și pe oamenii politici, pe membrii parlamentului, până și pe miniștri<sup>180</sup>.

Iată, ca exemple, două documente împrumutate de la Brafmann:  
Marți, Secția celor 5 cărți, Şelah, 5555.

Reprezentanții Cahalului, recunoscând necesitatea de a face anumite daruri șefilor municipalității orașului, au hotărât că fondurile necesare pentru aceasta, se vor da de către casapii care au rămas datori Comunității în urma concesiei tăierii vitelor, ce li s-a acordat. Suma hotărâtă acestor daruri se va vărsa în mâinile Sameșului, care va ține socoteala exactă<sup>181</sup>.

„Miercuri, Secția celor 5 cărți, Vaiceei, 5558.

a) – Reprezentanții Cahalului au împuternicit casieria Cahalului ca să dea banii necesari sărbătoririi, printr-un dejun splendid, cu cele mai bune vinuri, judecătorilor tribunalului creștin, chemați a-și da verdictul în afacerea lucrătorilor ovrei...”<sup>[182][183]</sup>

— Să ajute societățile cooperative jidovești (havre) mai ales pe acelea ale micilor meseriași (croitori, tinichigii, etc.) și a micilor comercianți (cârciumari, negustori de mărunțișuri, etc.), care sunt în lupta cu creștinii.

În România, aceste havre avansează bani ovreilor, pentru ca ei să poată vinde ieftin și să distrugă astfel concurența. Pe urmă, după ce au acaparat meșteșugurile și negoțul, jidanii organizează o exploatare neomenoasă și, prin falimente frauduloase, sfârșesc prin a ruina pe creștini.

Ovreeii fac la fel în agricultură, mai ales în Moldova. Ei primesc subvenții de la Cahale, – adesea chiar din străinătate – și cu aceste fonduri, ei pot să arendeze suprafețe de pământ colosale, măbind foarte mult arenzile și expulzând, de la locurile lor, pe arendașii creștini. Pe urmă, ei asupresc pe țărani, – care, de aici înainte, ajung la discreția lor, – îi storc și îi seacă, făcându-i să cadă în mizerie și să moară de foame.

III.

— Dominație.

Cahalul are autoritate absolută asupra ovreilor pe care îi guvernează.

Pentru ca să oblige pe jidovi să se supună la deciziile sale, el recurge, împotriva îndărătnicilor, la mai multe mijloace de constrângere.

În caz de infracțiuni puțin grave, Cahalul poate să osândească, pe un ovrei, să-și piardă dreptul de morein până ce se va supune.

El poate, de asemenea, să decreteze confiscarea averii jidovului nesupus, – bunăoară, zestrea unei femei vinovate.

„Luni, 5 Famus, 5562.

Pe lângă aceasta, vinovata va pierde definitiv drepturile asupra dotei, care va fi în întregime confiscată, – afară de 500 de florini în rochii și alte lucruri pe care le posedă. Doi delegați ai Cahalului vor fi prezenți la îndeplinirea acestei sentințe, supraveghind cu îngrijire”<sup>[183][184]</sup>

Dar mijlocul cel mai drastic de constrângere, este excomunicarea, – care se aplică jidovului ce „disprețuiește pe un haham, ce nesocotește Talmudul sau vorbele rabinilor, ce-și vinde pământul unui nejidan, ce jură în contra coreligionarilor înaintea unui tribunal neovreiesc, etc...”<sup>[184][185]</sup> <sup>[185]</sup> ebuie să trăiască izolat și separat de ceilalți, – de care să stea despărțit, cel puțin de patru coți. El nu poate să se apropie decât de nevastă și de copii.



În timpul excomunicării, nu îi este permis să se spele, nici să se tundă. Dacă moare, judecătorul cere să i se pună o piatră pe sicriu, ca să arate că mortul ar fi meritat să fie ucis cu pietre, fiindcă nu s-a pocăit și a fost dat afară din comunitate.

De altfel, nimeni nu trebuie să-l plângă sau să-i însoțească cadavrul, – nici măcar rudele lui.

Niddui-ul durează 30 de zile; dar poate să se prelungească timp de 60 de zile și chiar 90 de zile, dacă excomunicatul nu s-a îndreptat. Dar dacă nici atunci nu se observă vreo ameliorare, Niddui poate fi urmat de Cherem<sup>185</sup>.

Marea excomunicare sau Cherem este echivalentă cu moartea civilă; și într-adevăr, ovreiuul în contra căruia s-a pronunțat Cheremul, este ca mort între vii.

El este exclus din comunitate, din havre, din Sinagogă și din toate funcțiile Cahalului.

Nimeni nu mai poate să comunice cu el, nici să locuiască cu el, nici măcar să-i închirieze o odaie<sup>186</sup>.

Dacă în trei zile nu se supune, Bet-Din îi vinde toată averea mobilă și imobilă primului cumpărător ce se prezintă și prețul este vărsat în tezaurul Cahalului.

Excomunicarea Cheremului este pronunțată, cu mare solemnitate, în prezența a cel puțin zece martori.

Se aprind făclii, se sună din trâmbițe și se pronunță, asupra păcătosului, afurisenii înspăimântătoare. Când ceremonia s-a isprăvit, se sting făcliile, – ceea ce înseamnă că vinovatului i s-a închis lumina cerului.

Formula excomunicării Cherem conține, între altele, următoarele blesteme: „După judecata lui Dumnezeu, N... fiul lui N... să fie excomunicat.

Să vie asupra lui plăgi adânci, boli lungi și înfricoșătoare.

Casa lui să devie vizuina monștrilor.

Steaua lui să se stingă după firmament și să fie crudă, mânioasă și furioasă pe dânsul.

Cadavrul lui să fie aruncat viperelor și bestiiilor sălbatice.

Aurul și argintul lui să fie împărțit la alții.

Fiu lui să cadă în mâinile dușmanilor.

Urmașii lui să se cutremure în ziua aniversării sale...

(Aici urmează blestemele îngerilor, ale serafimilor, ale ofanimilor și ale altor personaje talmudice).

Să fie înghițit ca Kora și banda sa.

Sufletul să iasă din el îngrozit și tremurând.

Desfiderea lui Dumnezeu să-l omoare.

Să fie sugrumat ca Achitophel.

Lepra să fie ca aceea a lui Ghiezi.

Să cadă și să nu se mai scoale.

Să nu fie înmormântat în cimitirul lui Israel.

Nevasta sa să fie dată altora și când el va muri, altul să se plece peste ea.

Această afurisenie să cadă peste N... fiul lui N... și peste tot neamul său.

Iar Dumnezeu să-și verse, asupra mea și asupra întregului popor al lui Israel, pacea și binecuvântarea sa.

— Amin”[187][188] [188]enie (Cherem), – unul, ce provine din Cahalul din Botoșani și se refera la un jidov, care a spus adevărul într-un proces al ovreilor din Darabani (jud. Dorohoi), cu un proprietar creștin, în 1879; – altul, care e ieșit din Cahalul din Noua-Suliță (Basarabia) și privește pe un creștin (Mihail Sturdza)188.

— Binecuvântat fie numele celui Etern.

Ascultați, voi care trăiți în timpul acesta.

Ați auzit voi de atrocitățile la care au fost expuși frații noștri din târgușorul Darabani, din partea groaznicului apăsător Cimara, – să piară numele lui...

Când judecătorii au chemat martorii care văzuseră faptele, ca să asculte arătările lor, – au chemat și pe unul din frații noștri, Moise Bacal Weinstein, care locuiește aici, în orașul nostru, de mai mulți ani... Acest Moise, prin mărturia lui mincinoasă, a justificat pe prigonitor înaintea judecătorilor, zicând că ar trebui să se caute mâna ovreilor în infamia ce se întâmplase și că aceștia fuseseră vinovații...

În urma acestei mărturii, judecătorii au pronunțat o hotărâre nedreaptă, deoarece prigonitorul Cimara a ieșit din proces nevinovat și justificat de acuzația care apăsa asupra lui, – iar bieții ovrei fură condamnați la închisoare și la amendă...

De aceea ne-am adunat noi, Comunitatea din Botoșani, în număr de 500 de bărbați, ca să afurisim și să gonim din sânul nostru pe mizerabilul care se numește „Moise Bacal Weinstein, – să piară numele lui, – și să-l osândim la tot răul în consecință să cadă asupra lui toată anatema care e scrisă în cartea legii lui Moise, asupra omului care își întoarce inima de la Dumnezeuul său...

Voi toți, fraților, să știți ca l-am afurisit în sunetul trâmbițelor și după toate riturile prescrise de legile noastre.

De aceea, este oprit a vorbi un cuvânt cu el sau de a sta împreună cu dânsul. Să nu intre în Sinagogă, căci el nu este decât carne spurcată pentru cel Etern și pentru Israel.

Urâți-l cu ură și să fie pentru voi un obiect de spaimă, – căci este afurisit! Botoșani, 9 Elul, în ajunul zilei Reconcilierii”[189][190]

— Hotărârea întregii imunități din Noua-Suliță. Ne-am impus cu jurământ și cu afurisenie (Cherem) să fie oprit oricui din târgușorul nostru, de a bea rachiu din cârciuma de aici; care aparține d-lui Conte, căci el prigonește și supără pe bieții oameni, pentru ai alunga cu lucrurile lor, cum nu sa mai auzit la niciuna din comunitățile Israelului, de la un capăt al lumii la altul.

De aceea veți ști, o, voi fraților, fii ai Israelului, că nimeni din orașul nostru nu trebuie să bea rachiu provenit din cârciuma de aici, din Noua-Suliță. Acela care va călca această hotărâre, să fie mușcat de șarpe; acela care o va respecta, să fie binecuvântat și fericit.

Noi, mai jos iscații: Toată comunitatea”[190][191] [191]uperioare.

B) CAHALELE SUPERIOARE.

Din cele ce preced, rezultă că, pretutindeni și întotdeauna, – de la împrăștiere și până azi, – ovreii au trăit și trăiesc, pe teritoriile altor nații, grupați în Comunități, guvernate de Cahale talmudice. Toate aceste comunități sunt strâns legate și se ajută reciproc; ele se reunesc într-un Sinod, o dată pe an și formează un adevărat stat jidovesc, în statele celorlalte nații.

Deasupra acestor Cahale elementare, există, în fiecare țară, asociații mai puternice, dar mult mai misterioase și al căror rost nu a fost dezvăluit, până acum, de nimeni. Astfel sunt Anglo-Jewish-Association din Londra, – Israelitiche-Allianz din Viena, – Verband der Deutschen Juden din Berlin, etc.

Aceste asociații naționale, ca și anumite ordine ovreiești internaționale, – de pildă, ca ordinul american Bnei-Berith (fiii alianței)191 – foarte răspândit în România, – se confundă cu Francmasoneria.

În capul acestei organizații secrete, – în ceea ce privește scopul, – se găsește Alianța Israelită universală, fondată de Cremieux192 și care rezidă în Paris.

Această instituție supremă are conducerea generală a Cahalelor, ea concentrează în mâinile sale guvernul nației jidovești întregi.

Dar adevăratul centru al ovreimei e înconjurat de un adânc întuneric. Într-adevăr, Alianța jidovească nu datează decât din 1860, totuși e sigur, că o autoritate superioară a funcționat încontinuu, din vechime, pe ascuns, într-un oraș necunoscut, – la Constantinopol193, la Bagdad, sau în altă localitate, – și de altfel, nu se știe dacă astăzi nu există, undeva, un jidan investit cu puterea regală.

În tot cazul, această alianță ovreiască universală reprezintă, față de celelalte nații, poporul lui Israel194.

Iată apelul lui Cremieux, adresat către ovrei, – apel din care reiese o bucurie sălbatică pentru reușită și din care se văd principalele scopuri către care tinde organizația actuală a poporului lui Israel.

„Alianța pe care voim s-o întemeiem nu e nici franțuzească nici englezească nici nemțească... ea e jidovească, ea e universală.

Împrăstiați în mijlocul unor popoare care sunt dușmane drepturilor și intereselor noastre, vom rămâne jidovi,... membri ai „poporului ales”...: Naționalitatea noastră este religia părinților noștri, – și nu recunoaștem alta...

Trăim în țări străine și nu ne putem interesa de interesele vremelnice ale acestor țări, întrucât interesele noastre morale și materiale sunt în primejdie.

Religia jidovească trebuie să cuprindă într-o zi pământul întreg.

Catolicismul, dușmanul nostru secular, zdrobit în luptă, e aproape să îngenuche.

Pe zi ce trece, rețeaua, pe care ovreii o aruncă asupra pământului, se va întinde, – și mărețele profeții ale cărților noastre sfinte se vor îndeplini... Nu e departe timpul în care toate bogățiile pământului vor aparține numai jidovilor...

O nouă împărțire mesianică, un nou Ierusalim, trebuie să se ridice în locul dublei cetăți a împăraților și a Papilor”[195][196]

În rezumat, Cahalul este organizația nației ovreiești. El este rezultatul dogmei talmudice a poporului ales, dogmă în virtutea căreia ovreii nu trebuie

să se contopească cu alte popoare, căci Dumnezeu le-a făgăduit să posede tot pământul și să stăpânească lumea întreagă.

Cahalul este reacția contra oricărui progres, el este obscurantismul clerical cel mai orb; el dă naștere la disprețul cel mai insultător contra goimilor, considerați ca vite și la ura cea mai atroce, de moarte, contra întregii omeniri nejidovești.

Cahalul este organizația misterioasă care, învăluită sub aparențele inofensive ale Comunităților confesionale, a făcut cu putință conservarea poporului ovreiesc, în mijlocul națiilor puternice, pe care le-a doborât, sau pe care e pe drum să le distrugă.

El este cheia problemei ovreiești și explică lipsa oricărui elan de reînnoire și de înaintare în sânul iudaismului<sup>196</sup>, – pe care-l stăpânește, în mod absolut și tiranic, prin teroarea Cheremului.

Cahalul este factorul corupției care răstoarnă statul nostru; – el este cauza acaparărilor, a trusturilor, a falimentelor care minează comerțul, industria și agricultura în România; – el este organul care rătăcește opinia publică prin ziarele pe care le subvenționează; – el este agentul propagării perfide a materialismului și a ideilor liberaliste, socialiste, anarhiste; – el este puterea ocultă a Francmasoneriei.

Cahalul este, în fine, agentul revoluțiilor, care au zguduit lumea și care, de câtva timp, tulbură liniștea nenorocitului popor românesc.

Aceasta este puterea ocultă ovreiască, împotriva căreia omenirea este dezarmată, pentru că nu o cunoaște.

#### EFACTELE CAHALELOR TALMUDICE.

Posedând arme veninoase, – ca Talmudul și ca realizarea sa concretă Cahalul, Israel porni să cucerească lumea.

Să vedem mai întâi, ce se petrece în țările în care iudeii au putut să-și satisfacă, nu numai patima de proprietate, dar și patima de dominație, prin dobândirea drepturilor de cetățenie.

Trebuie să spunem însă, de la început că ovreii nu au obținut nicăieri aceste drepturi, decât după ce au făcut să izbucnească niște revoluții teribile. Astfel ei au devenit cetățeni ai Franței în timpul marelui Revoluții și au ajuns cetățeni ai Austriei, ai Germaniei, ai Italiei, în urma revoluției din 1848.

Și notați bine că, fiind detestați de toate popoarele, – de câte ori au voit să forțeze porțile unei noi nații, au recurs la același mijloc – la Revoluție.

Vom începe prin Austro-Ungaria, țara cea mai apropiată de a noastră.

#### AUSTRO-UNGARIA

„Ovreii nu erau nimic în Austria, înainte de 1848, – zice Trocasse<sup>197</sup>.

Acum însă, ei joacă acolo un rol dominant și, sunt singurii cărora le-a folosit Revoluția. S-ar părea că vienezii, construind baricade și înfruntând mitralierele soldaților împărătești, n-au avut alt scop decât să distrugă digurile, ridicate de prevederea trecutului, în contra valurilor cotropitoare ale ciumei semitice... Și, într-adevăr, cucerirea absolută a unei împărății, de către jidovi, în timp de 50 de ani, este, fără doar și poate, unul din faptele cele mai caracteristice ale istoriei contemporane”.

Să examinăm, mai întâi, ce se întâmplă în fosta provincie românească, Bucovina.

Pe urmă, vom trece la alte părți ale împărăției și anume: la Galiția, la Ungaria și la Austria.

#### BUCOVINA

Bucovina, – care a fost răpită Moldovei în 1775, de către Austria, – prezintă un exemplu izbitor de ceea ce ar deveni România, dacă n-ar fi luat măsuri ca să se apere împotriva pericolului israelit<sup>198</sup>.

În 1769, numărul familiilor ovreiești, care locuiau în această provincie, era de 206.

În 1780, această cifră se încinci și se urcă la 1069<sup>199</sup>.

În 1846, populația jidovească se ridicase la 11.500 de indivizi.

Însă, după 1848, când jidanii câștigară drepturile de cetățenie, numărul lor merse crescând din ce în ce. Astfel:

În 1850 erau 14.500, În 1857, – 30.000, În 1869, – 47.000, În 1880, – 67.000, În 1890, – 83.000, În 1900, – 96.000.

Înmulțirea iudeilor între 1846 și 1908 a fost deci de 713%.

Orașele fiind repede umplute, ei nu întârziară să se reverse asupra satelor.

Ocupația de preferință a acestor ovrei, – ca și a celor din România, – este comerțul cu băuturi spirtoase. Ei țin mai toate cârciumile; și, într-adevăr, în 1885, posedau 95% din debitele de rachiu. De aceea, alcoolismul face, în Bucovina, ravagii înspăimântătoare.

Tot comerțul și toată industria țării sunt în mâinile iudeilor<sup>200</sup>, – în mod mai complet chiar decât în Moldova.

Afară de asta, ei au acaparat cu totul profesiile liberale. Astfel pe când în 1865 nu erau decât 2 avocați israeliți, în 1900 ajunseseră la numărul de 82, pentru 14 creștini.

Dar, ce e mai mult, de la 1862, de când prima bucată de pământ căzu în mâinile lor, – numărul marilor proprietari ovrei crescă din ce în ce, – așa că în 1900 ajunse să întrecă cifra enormă de 80%.

Multe din moșiile, rămase românilor, sunt de asemenea ipotecate la jidani, care le vor pune în vânzare și le vor cumpăra peste puțin.

Cât despre mica proprietate, 60% din imobile sunt grevate de ipoteci la ovrei<sup>201</sup>.

Se înțelege, prin urmare, de ce moldovenii, care altădată prosperau în această provincie, – pe când ei erau stăpâni, – nu se mai înmulțesc deloc, pier și dispar puțin câte puțin, sub gheara Austriei, care i-a dat pe mâna acestor blestemați paraziți.

Având, astfel, tot comerțul și toată industria în mâinile lor, acaparând toate profesiile liberale, având în posesia lor casele din orașe și, pe deasupra, moșiile și marile domenii rurale, având în sfârșit puterea, prin voturile pe care le cumpără, ovreii au devenit stăpânii sau mai bine zis satrapii acestei nenorocite țări, pe care o sug până la măduvă.

Dulcea Bucovină, vesela grădină de care vorbește poetul, a devenit azi o pustie funebră, un adevărat cimitir pentru bieții români, – pe care jidanii îi urmăresc și îiucid prin mizerie și prin alcoolism.

#### GALIȚIA.

Situația este și mai deplorabilă în Galiția.

Într-adevăr, „în Galiția și în anumite cantoane ale Ungariei, ovreii țin hanuri și cârciumi unde vând rachiu... Ceea ce este, pentru clasele inferioare, un pericol de moarte.

Acești cămătari, negustori cu bucata, vând rachiu pe datorie țăranilor... și prin dobânzi excepționale, jupoaie poporul de ultima lescaie.

Țăranii, ruinați, se dau la băutură, pentru ca să-și uite necazurile; și, ca întotdeauna, singur jidanul câștigă, în mijlocul zăpăcelii universale”[202][203] [203]ilor.

Mai mult, – aceștia, îndată ce au căpătat drepturile de cetățenie, s-au aruncat năpraznic asupra domeniilor rurale, care le-au dat în mână puterea politică.

„Interdicția făcută ovreilor din Galiția (Polonia austriacă), de a poseda pământ, a durat până la 1867, cel puțin în ceea ce privea pământurile de arat.

La această dată, de 1867, nu erau în toată Galiția decât 38 de proprietari, din rasa lui Iuda.

Or, 3 ani după ridicarea interdicției, – adică în 1870, – se găseau în provincie, 68 de proprietari ovrei, având dreptul de vot.

Trei ani mai târziu, în anul 1873, ei ajunseră la cifra de 289; iar în 1880, după statisticile oficiale, marii proprietari jidani erau în număr de 680!

Calcululele referitoare la mica proprietate sunt, din nenorocire, și mai semnificative, în timp de 18 ani, de la 1874 la 1892, 43.000 mici proprietăți au trecut în mâinile jidovilor.

Actualmente, ei posedă pământurile cele mai fertile din țară; și, mai bine de doua milioane de locuitori, care altădată erau și ei proprietari, servesc, ca slugi, la jidani, pe fostele moșii ale părinților lor”[203][204] [204]rtina.

Și totuși, ascultați cele ce urmează:

În Galiția, totul aparține ovreilor. Ei au acaparat nu numai întreaga proprietate urbană, dar și mai toată proprietatea rurală.

Nenorociții de țărani sunt obligați să închirieze de la jidovi, pe prețuri exorbitante, pământurile care le aparțineau altădată; și rareori ajung să se poată plăti.

Pentru ca să reintre în fonduri, jidanul cumpăra, ieftin de tot munca țăranului pentru toată perioada agricolă următoare.

Odată contractul încheiat, această muncă este revândută, de ovrei, cu un câștig enorm, vreunui arendaș din Galiția, din Ungaria sau din Moldova, – de cele mai multe ori unui alt jidov.

Țăranul își vinde munca ovreiiului, cu 12 florini pe lună (25 lei), plus mâncarea; iar acesta o revinde în Moldova, cu un preț ce variază între 45 și 60 lei pe lună, plus mâncarea și cheltuielile de transport.

Adesea, se văd lucrând pe câmpiile Moldovei, țărani ruteni, slabi, jigăriți; zdrențaroși, abrutizați de sărăcie și de alcool, – adevărați iloți, în veacul al

douăzecilea”[204][205] [205]evărată robiei. Iată ce ne așteaptă pe noi Români, dacă vom avea negliobia să dăm, vreodată, jidanilor, drepturi de cetățenie!

„Prin cruzimea de care a dat dovadă, – și care întrece pe aceea a fiarelor de pradă, – jidovimea austriacă provoacă indignarea când îndrăznește să vorbească de civilizație și de progres.

În fapt, ea a rămas sălbatică, și produce moartea, prin foamete și prin muncă istovitoare...; ea merge chiar până să uite dreptul imprescriptibil al omenirii, – dreptul de a trăi<sup>205</sup>.

UNGARIA.

Același lucru se întâmplă și în Ungaria. Ne va fi de ajuns să spunem că: Țăranii în sate și burghezii în orașe, sunt cu totul ruinați... Castelele și moșie au trecut cu miile, în mâinile jidanilor. Camăta a distrus totul,... ca o lepră fără leac.

Doctorul Horsky, scria, de curând, următoarele: „În 1862, ovreii nu aveau nici un cot de pământ în Ungaria. Acum, după 30 de ani, a treia parte din pământul întregului regat le aparține... Trei jidovi posedă, ei singuri, 100.000 hectare”[206][207]

AUSTRIA.

Austria propriu-zisă, nu este nici ea mai fericită.

Tot comerțul este în mâinile iudeilor<sup>207</sup>.

Tot așa e și cu industria.

„Fabricanții, – constrânși să plătească prețurile iudeilor – părăsesc meșteșugul.

Lucrătorii, exploatați și ei la rândul lor, nu întârzie să cadă în cea mai grozavă mizerie.

Salariile sunt minime; sunt salarii de foamete, neîndestulătoare pentru a face să trăiască o familie”[208][209]

— mai cu seamă acelea de avocat și de medic<sup>209</sup>, care permit să exploateze mizeria și suferința bieților creștini, sunt cu totul ocupate de jidani<sup>210</sup>.

Și nici nu mai vorbim de judecătorii ovrei, care transformă dreptatea într-o prostituată, ce-și vinde favorurile cui îi dă mai mult<sup>211</sup>.

Însă mai e ceva.

Ovreii organizează cartele și trusturi, speculând mai ales asupra produselor de alimentație și asupra celor necesare traiului (grâu, zahăr, petrol, lemne, cărbuni etc.).

Astfel, „ei acaparează toate grânele disponibile și, odată în stăpânirea lor, ei reglează cursurile prețurilor, după placul, sau mai bine zis, după interesul lor”[212][213] [213]elesc, în mod periodic, micile economii pe care creștinii reușiseră să le strângă<sup>213</sup>.

O speculă nerușinată își întinde gheara peste tot, – chiar și peste mizeriile, suferințele și nenorocirile omenirii.

Însă ovreii nu s-au mulțumit să adune bogății colosale, strângând în mâinile lor toate industriile, întreprinderile, comerciale și financiare.

A trebuit ca și pământul să le aparțină... pentru ca influența potică pe care o dă proprietatea, să devină apanajul lor”[214][215]

Într-adevăr, „iudeii sunt deja proprietari a mai mult de jumătate din casele din Viena... Și dacă vom consulta starea creanțelor ipotecare ce pot cu ușurință să ducă la o expropriație, le aparțin 70% din clădiri”.

„În ce privește proprietatea funciară, până la 1848, era interzis ovreilor să devină cumpărători. De atunci, ei și-au câștigat cu vârf timpul pierdut. Baronul Rotsechild, posedă, el singur, aproape un sfert din marea proprietate în Boemia (de șapte ori mai mult decât familia imperială), – fără să mai vorbim de ceea ce aparține în celelalte provincii (Austria de Jos, Moravia, Silezia), precum și în Ungaria.”[215]

— ci, numai prin intrigă, îndrăzneală, viclenie, îndemânare de a exploata pe aproapele, lăcomie nesăturată și lipsă de orice scrupule.

Astfel jidovii, – însușindu-și fără rușine fructul muncii concetățenilor lor, – au ajuns repede să reunească în mâinile lor bogăția și influența, – adică elementele dominației.

Din nimic, ei au devenit, în 50 de ani, totul, în monarhia Habsburgilor”.216

Acestea sunt efectele Cahalului!

Acum, că am văzut nenorocirile unei țări mari, care a avut imprudența să dea ovreilor drepturile de cetățenie, să examinăm modul cum ei au procedat în altă țară mare, adică în Franța, pentru a putea intra în posesia aceluiași drepturi.

Aceasta ne va permite să înțelegem manevrele ascunse, de care se servesc la noi, pentru ca să ajungă la un rezultat analog.

FRANȚA.

Lăsând sub tăcere acapararea bogățiilor acestei țări, care este aproape la fel cu cea din Austro-Ungaria, nu ne vom ocupa decât de modul cum ovreii au ajuns să se introducă în Franța și de mijloacele oculte de care s-au servit pentru ca să capete drepturile de cetățenie.

Aici, – ca pretutindeni, – ei au încercat mult să-i înșele pe francezi asupra intențiilor lor. Văzând însă că nu le reușește cu minciuna, ei făcură un mare pas care le aduse, o dată cu drepturile dorite, căderea monarhiei și răsturnarea Bisericii creștine, dușmana lor ereditară.

Ei creară Francmasoneria și, cu ajutorul ei, preparară și săvârșiră Marea Revoluție, zisă franceză, – care ar trebui mai bine să se numească marea Revoluție jidănească.

Mai târziu, pentru a obține drepturile de cetățeni într-o simplă colonie franceză, Algeria, ei profitară de nenorocirile ce rezultaseră pentru țară dintr-un dezastru național, adică din războiul din 1870.

„În secolul al XII-lea, „ovreii din Franța ajunseră la cifra de 800.000, pe care nu o ating încă azi. Ei erau tot așa de bogați ca și acum și stăpâneau jumătate din Paris”.217

Storcând poporul, sărăcindu-l și ruinându-l prin camătă, – încercând prin Cahal să vatăme corporațiile meseriașilor și ale negustorilor, atât de trainic stabilite în timpul Evului Mediu, – căutând să dărâme Biserica, atât de puternică la acea epocă, prin nenumărate erezii, pe care le scorneau neîncetat,



– ba, ce e mai mult, îngrozind lumea prin crime rituale, atât de dese pe vremea aceea, – ovreii au fost, în mai multe rânduri, goniți din Franța.

Însă, intrând din nou prin fraudă, îndată ce furtuna încetă și reîncepând aceleași isprăvi ca și mai înainte, fură definitiv expulzați din Franța, de Charles al VI-lea, în 1394.

De atunci, ei se ascuseră.

Sub Ludovic al XIV-lea, nu se găseau la Paris decât trei sau patru familii israelite<sup>218</sup>. În plus, ei erau tolerați la Metz, unde Henric al IV-lea luase sub protecția sa 24 familii care se coborau din cele dintâi 8 menaje, stabilite în acest oraș sub predecesorul sau<sup>219</sup>.

Cucerirea Alsaciei a adus Franței un număr considerabil de iudei, – și înaintea marii Revoluții din 1789, se aflau în număr de vreo 20.000 în această provincie.

În același timp, câțiva ovrei reușiră să se stabilească la Paris, – însă în condiții foarte nesigure și asemănătoare cu înscrierea în conducute, ce se aplică la o anumită categorie de femei<sup>220</sup>. Astfel, în 1778, mureau la Paris, de la 12 la 15 iudei pe an; ceea ce reprezintă o populație de vreo 400 de indivizi<sup>221</sup>.

Însă, chiar din 1767, jidovii încercară să se strecoare în Franța, profitând de faptul că străinii, – cu ajutorul brevetelor acordate de rege, – puteau să intre în breslele de meserii și de comerț.

„Petiția negustorilor și a vânzătorilor din Paris, în contra admitterii ovreilor” cuprinde, între altele, pasajele următoare: „Se pot asemăna jidanii cu niște viespi care se introduc în stupi ca să omoare albinele, să le deschidă pânțele și să le ia mierea ce se găsește în ele...”

Ei cred că orice autoritate este o uzurpație asupra lor, – nu au decât o dorință, aceea de a ajunge la o împărăție universală – și privesc toate bunurile ca și când le-ar aparține.

Ovreii nu pot să se laude că au adus lumii vreun folos, în diferitele țări, unde au fost tolerați... Ei profită de descoperirile altora, pentru ca să le altereze producerile, practică tot felul de cămătării, cumpără de la oricine, chiar de la un asasin sau de la un servitor, introduc mărfuri interzise sau defectuoase, oferă risipitorilor sau nenorociților datornici, resurse care le grăbesc ruina, practică scamaturile, micile schimburi, agiotagele, împrumuturile pe amanete, traficurile și negoțurile cu lucruri vechi...

Dacă se îngăduie unui singur jidov, o singură casă de comerț, într-un oraș, se permite comerțul la toată nația și se opun, fiecărui negustor, forțele unui popor întreg<sup>222</sup>.

Cu mult mai înainte de Revoluție, pe la începutul secolului al XVIII-lea, ovreii reușiră să introducă în Anglia, Francmasoneria, societate secretă pe care au imaginat-o și au construit-o după modelul Cahalului lor.

Englezii au făcut apoi să treacă în Franța această funestă asociație.

Aici, Masoneria, dându-se, în mod mincinos, drept o instituție filantropică, înșelă într-un chip nedemn nobilimea, burghezimea și, cu toate avertismentele Papilor, o mare parte din cler. Mulți proști căzură în perfida cursă ce li se întinsese și intrară cu grămada în adunarea suspectă.

Abuzând de încrederea acestor naivi și acoperindu-le ochii cu un văl des, care îi împiedica să vadă, Francmasoneria putu să lucreze în tihnă, ca să dărâme, puțin câte puțin, organizația socială.

Ea amăgi, de altfel, pe toată lumea, – pe unii mai mult decât pe alții, – și mai ales pe revoluționari, care își închipuiau că mașina împingea pentru ei, fără să bănuiască măcar, că ea lucra, pur și simplu, pentru Israel.

Însă, vom expune mai departe originea Francmasoneriei și rolul ei în timpul mării Revoluții.

De altfel, într-o publicație anterioară<sup>223</sup>, am arătat pe larg, după Taine, înspăimântătoarea dezlănțuire a patimilor de proprietate și de dominație, care a avut loc în timpul acestei groaznice furtuni sociale.

Aici, nu vom insista decât numai asupra câtorva peripecii jidovești, care s-au desfășurat, începând de la acest tragic eveniment și până în zilele noastre.

Când Constituanta se reuni, ovreii din Paris solicitară emanciparea tuturor israeliților din Franța.

Dezbaterea, începută la 21 septembrie 1789, se continuă câteva zile, însă Adunarea, foarte încurcată, amână soluția.

La 30 aprilie 1791 și la 27 septembrie 1791, deputații, câștigați de jidani, reveniră la asalt, – dar, fără nici un succes,... așa era de mare scârba ce inspira această lepră.

Tocmai în octombrie 1793, – adică după 4 ani, de luptă neîncetată, – Israel triumfă<sup>224</sup>.

Să notăm, că aceasta s-a întâmplat în plină Teroare.

Prima grijă, – pentru ca să se arate demni de emancipare, – fu să se repeadă asupra diamantelor Coroanei, în furtul cărora jucară un rol de căpetenie. Toți ovreii din Paris au fost implicați în această afacere. Dar, numai câțiva iudei subalterni, care s-au lăsat să fie prinși, au fost judecați și în urmă executăți<sup>225</sup>.

Ovreii fură, de asemenea, aceia care organizară jefuirea bisericilor și distrugerea capodoperelor, inspirate de credința geniului pictorilor din Evul Mediu... Adesea ei cumpărară biserici întregi, cu un pumn de bancnote și le dărâmară<sup>226</sup> – sau, când liniștea fu restabilită, le închiriară, foarte scump, credincioșilor.

Mobilierele emigraților erau o altă ocazie de operații fructuoase. Membrii Convenției se înțelegeau, cu ovreii, pentru ca să-și însușească averile acestor proscrisi<sup>227</sup>.

Cea mai mare parte din furturile și jafurile de care vorbește Taine, avură, – dacă nu ca autori direcți, – cel puțin ca instigatori și ca tăinuitori de obiecte dosite, pe acești blestemați fii ai lui Israel.

Atunci, au început să ia naștere averile enorme ale multor jidani din Franța.

Câțiva ani mai târziu, în 1806, Portaiis, jurisconsul celebru, colaboratorul lui Napoleon, – într-un memoriu pe care-l prezintă împăratului, - scrise cele ce urmează: „Constituanta crezuse că, pentru a face pe ovrei buni cetățeni, era de ajuns să-i facă să participe... la toate drepturile de care se

bucură cetățenii francezi. Dar, din nenorocire, experiența a probat că... nu avusese prevedere.

Greșeala provine din faptul că revoluționarii nu au vrut să vadă decât o chestiune de toleranță religioasă, în problema ce aveau de rezolvat în ceea ce privește starea civilă a israeliților din Franța.

Jidovii nu sunt numai o sectă, ci un popor. Acest popor avea altădată un teritoriu și un guvern. El a fost împrăștiat, fără să fi fost distrus; și acum rătăcește pe tot globul, pentru ca să caute un refugiu, iar nu o țară; el există la toate națiile, fără să se confunde, cu ele; pretutindeni el se crede că trăiește pe pământ străin...

Astfel ovreii formează, peste tot, o nație în nație; ei nu sunt nici francezi, nici nemți, nici englezi, nici prusieni, – ci pur și simplu ovrei...”[228][229][229][229][230] [230]abilă, – Les Juifs rois de l'epoque, – Toussenel scrie: „Ovreii au lovit toate statele cu o nouă ipotecă, pe care aceste state nu o vor plăti niciodată cu veniturile lor.

Europa este înfeudată dominației lui Israel; această dominație universală, – pe care ațâți cuceritori au visat-o, – Iudeii o au în mâinile lor... Israel a impus tribut tuturor statelor, produsul cel mai clar, al muncii tuturor cetățenilor, trece în punga jidanilor, sub numele de dobândă a datoriei naționale”[230][231]

— lovituri de bursă dezastruoase, krac-uri și panamale ce ruinează o țară întreagă, războaie (ca acela din Tonkin, etc.)231 etc. etc.

Astăzi, sub republica francmasonă, jidanii au ajuns să fie stăpâni absoluți pe Franța.

ALGERIA.

Să vedem acum, în ce condiții, ovreii au căpătat drepturile de cetățenie în Algeria.

În 1870, în timpul războiului ce a doborât Franța, – al cărei pământ era invadat de dușmani, – jidanul Cremieux, care împreună cu jidanul Gambetta erau membri ai guvernului Apărării naționale, dădu decretul de naturalizare, în masă, a ovreilor din Algeria.

Profitând de un astfel de moment pentru a da un astfel de decret, Cremieux și cumătrul său Gambetta au trădat Franța, pentru ca să servească interesele neamului lor. 232

Și pentru ce o asemenea favoare?... atunci când decretul din 1848, referitor la naturalizarea străinilor, deschidea iudeilor o poartă destul de largă.

Cu atât mai mult că în 1870 această măsură avea și un caracter odios: arabii, care-și făcuseră datoria în mod eroic în timpul războiului, erau lipsiți de dreptul de a vota, – ce era dăruit cu toptanul șlehtei jidovești233.

De altfel, ura împotriva acestui neam netrebnic, era așa de intensă, încât pentru ai înflăcăra pe turcoși împotriva austriecilor, în timpul războiului din Italia, era de ajuns să li se spună că aveau în fața lor niște jidani234.

Acest decret de naturalizare excită, în Algeria, o indignare unanimă. El avu, ca efect imediat, o răscoală îngrozitoare a populației arabă și cabilă.

Când un ofițer francez se prezenta la Sidi Mahomed Ben Ahmed el Mokrani, – mare senior arab, – și îi înmână decretul lui Cremieux, Aga scuipe pe el, – și trimise înapoi generalului Augeraud crucea de ofițer a legiunii de

onoare, pentru ca să arate tot dezgustul și adâncul său dispreț, francezilor, care s-au înjosit până la a se pune în rând cu jidovii.

Mokrani căzu ca un erou și revolta fu înecatã în sânge, de armata francezã, – redusã la trista necesitate de a se pune în serviciul acelora ce trăiau numai din camãtã și din furțișaguri<sup>235</sup>.

Nu ne vom mai opri asupra celorlalte țãri din Europa, care, din acest punct de vedere, nu stau mai bine ca Austria și ca Franța.

Nu vom spune deci, nimic despre Italia, care are jidani ca prim-miniștri (Luzzati), ca miniștri de război (Ottolenghi), ca primari ai Romei (Nathan); nici de Anglia, unde, în momentul de față, trei miniștri, tăiați împrejur, se îndeletnicesc cu un gheșeft monstru<sup>236</sup>, ce a dat naștere unui scandal colosal, a cărui faimã a făcut ocolul pãmântului; nici de Germania, unde ovreii sunt, de asemenea, foarte puternici și unde Herman Kuhn scria, în 1881: „Poziția iudeilor în Germania este foarte avantajoasã... Fiecare comunitate jidoveascã se administreazã ea însãși, își ridicã impozitele, își dirijeazã școlile, fãrã intervenția autoritãților civile. Israeliții formeazã, într-adevãr, un Stat în Stat”.<sup>237</sup>

Dar, sã vorbim puțin de o țarã mare, în care ovreii – ca cei de la noi – nu se bucurã de drepturile de cetățenie... adicã de Rusia.

Aceasta ne va permite sã ne dãm seama de uneltirile sau de tertipurile pe care jidanii din România le întrebunțezã pentru ca sã-și atingã scopul dorit.

Sã vedem, prin urmare, ce s-a petrecut în Rusia, în timpul războiului cu Japonia.

RUSIA.

În Rusia, – unde ei se numãrã cu milioanele, – ovreii sunt lipsiți de drepturile civile și politice, mãsurã excelentã pentru poporul rus, însã deplorabilã pentru vecinii lui, – în particular pentru noi, – unde vine sã se reverse prisosul acestui furnicar.

Jidãnimea ruseascã se agitã cu furie și, prin Nihiliști<sup>238</sup> (sectã de anarhiști), – tulburã liniștea Statului și pune într-un pericol continuu viața Țarului și a principalilor sãi colaboratori<sup>239</sup>.

Mai mult, prin presa europeanã, Cahalele calomniazã Rusia și o discrediteazã în ochii lumii strãine, care își închipuie ușor cã o monarhie absolutã este un îngrozitor flagel, pe cãnd rușii se gãsesc foarte bine sub un asemenea regim.

Vãzând ca nu ajung la nimic, nici prin teroare, nici prin minciunã, ovreii – profitând de momentul cãnd Rusia era încurcatã într-un război nenorocit, încercãrã sã escaladeze bariera.

Într-un ceas așã de dezastruos pentru patria comunã, jidãnimea n-a vãzut decãt un singur lucru: interesul ei.

Poporul rus, – ne spuneau telegramele agenților, care mai toate sunt în mâinile ovreilor, – reclamã o constituție și o garanție; pentru acest lucru se rãscãlã.

Însã, în realitate, poporul rus nu știa cãtuși de puțin ce e o constituție și ce sunt garanțiile.

Când, în loc să citești în ziare depeșele agențiilor jidovești, citeai scrisorile particularilor care vedeau cu ochii evenimentele, constatai că poporul rus mergea fără să știe pentru ce, – ici pentru o cauză, colo pentru alta, – sau mai bine zis se năpustea ca o bestie turbată, mereu excitat împins în stradă de către jidani, care mințeau cu nerușinare și îl făceau să creadă că, punându-se în grevă, arzând și asasinând, apără cauza Țarului și a Rusiei”.240

Și, într-adevăr, s-au văzut „instigatori, care răsculau poporul, în numele Țarului, – pentru al elibera”.241

Francmasonii Constituantei și ovreii revoluționari din Rusia, lucrară exact în același sens.

În cursul unei revoluții sângeroase, avu loc intrarea jidovilor în nația franceză; tot astfel, în mijlocul masacrelor, ei încercară să se încorporeze în nația rusă. Și, pentru a ajunge aici, ei au dezlănțuit războiul civil când patria, în care voiau să intre, era zdrobită din afară.242

Aceeași soartă ne amenință și pe noi, românii, din partea jidovimei.  
ROMÂNIA.

Acum, cunoscând modul cum jidovii au lucrat în mai multe țări străine, ne va fi ușor să înțelegem ce se petrece în propria noastră țară.

În România, ovreii n-au putut să-și satisfacă decât numai patima de proprietate și datorită ei, au ajuns în câțiva ani să pună mâna pe mai toate bogățiile țării.

Dar, ca să ne subjuge cu totul, le mai trebuie să posede și drepturile de cetățenie. Pentru a atinge și acest sfârșit, ei se agită nebunește, împinși fiind de patima de dominație.

Acești străini, veniți de ieri, pretind astăzi că sunt stabiliți în România de când lumea și pământul, – cu mult mai înainte de formarea acestei țări,... de la luarea Ierusalimului de către Titus (Cremieux)... sau din timpurile lui Decebal (B. Lazare)243, – și că, prin urmare, ei trebuie să aibă prerogativele de cetate, ce le sunt contestate pe nedrept.

Pentru ca să probăm că această afirmație nu este decât o nerușinată minciună, vom aduce aici cifre exacte, scoase din statisticile oficiale.

La începutul secolului al XVIII-lea, nu se afla în Moldova decât un număr foarte mic de ovrei. Astfel, la Iași, ei erau atât de rari, încât contribuția lor totală se ridica abia la 155 lei, pe trimestru.

Numărul lor însă a crescut progresiv, după împărțirea Poloniei (1772).

În 1803, – când s-a făcut cel dintâi recensământ în Moldova, – s-au găsit, în toată țara, 12.000 de ovrei;

În 1820, – 19.000;

În 1827, – 24.000;

În 1831, – 37.000;

În 1838, – 80.000;

În 1859, – 120.000;

În 1899, – 200.000 de iudei244.

Comparând între ei anii 1803 și 1899, constatăm că înmulțirea jidanilor, în Moldova, în această perioadă de 96 ani, a atins cifra colosală de 1.533 la 100.

În Muntenia, numărul ovreilor a fost întotdeauna cu mult mai mic ca în Moldova. Astfel, în București, în 1820, nu s-au găsit decât 127 șefi de familii israeliți.

În 1831, – se socotesc în toată țara, 3.330 ovrei;

În 1838, – 6.000;

În 1860,- 9.000;

În 1899, – 70.000 de jidovi, în urma emigrării lor neconținute din Moldova.

Cifrele acestor statistici<sup>245</sup> arată că, în imensa lor majoritate, ovreii, care se află actualmente în România, s-au introdus aici în mod fraudulos în cursul secolului trecut, – venind din Galiția și din Polonia rusească, ce constituie un fel de cloacă nesecabilă ce debordează cu îmbelșugare această pestilentă.

Prin urmare, acești străini, – care n-au luat parte nici la suferințele grozave îndurate altădată de poporul român, nici la luptele sângeroase, pe viață sau pe moarte, susținute de el împotriva numeroșilor barbari (turci, tătari, unguri, etc.) ce voiau să-l cotopească, – n-au nici un motiv istoric plauzibil ca să poată pretinde drepturile de cetățenie, în România.

Iată ce zice în aceasta privință, un savant istoric, Ernest Desjardins, membru al Institutului, care a venit în România, în 1867, să studieze chestiunea israelită: „Majoritatea familiilor evreiești care locuiesc în România, este prin naștere, – ca și prin voință și prin moravuri, prin spirit și prin limbă, – străini de țară.

Ea a venit aici prin emigrație, din Austria și din Rusia. Această invazie a început de ani de zile; dar a devenit foarte activă mai ales în timpul domniei lui Mihail Sturdza (1834-1848)...

Astfel, înmulțirea ovreilor străini luă proporții înspăimântătoare, – pentru concurența de aici înainte neputincioasă și chiar pentru viața materială a adevăraților români...

Dar, existau în Moldova regulamente pentru apărarea fruntariilor împotriva valurilor năvălitoare ale vagabonzilor străini. Numai că, severitatea acestor regulamente, se topi la vederea câtorva gologani, – iar guvernele, făcându-se complicități acestor abateri, dădură pământul național pradă cerșetorilor corupători”<sup>[246][247]</sup> [247]area totală a populației în orașele Moldovei, de la 1870 la 1893, vedem că românii prezintă un deficit de 30.000 morți, asupra nașterilor, pe câtă vreme jidovii (al căror număr este aproape pe jumătate ca acel al creștinilor) au un excedent de 40.000 nașteri, asupra morților<sup>247</sup>.

Nașteri Morți Diferența.

Români 140.000 170.000 – 30.000

Ovrei 120.000 80.000 +40.000

Adică, în 22 de ani, o diferență de 70.000 de suflete în profitul lui Israel.

De asemenea, în orașul Iași, – fosta capitală a Moldovei, mișcarea populației, de la 1869 la 1875<sup>248</sup>, se prezintă cu un tablou și mai înfricoșător.

Nașteri Morți Diferența.

Români 7.500 13.000 -5.500

Ovrei 13.000 9.500 +3.500

Și, numai în anul 1909, românii au pierdut aici 986 indivizi (1.432 nașteri, 2.418 morți), pe când jidanii au câștigat 120 (894 nașteri, 774 morți).

D-l A. C. Cuza, profesor de economie politică la Universitatea din Iași, calculând asupra datelor statisticilor oficiale, pentru același oraș, mișcarea populației de la 1866 la 1909, constată:

- pentru români, un deficit de 14.443 de suflete;
- pentru oarei un excedent de 17.784 de suflete.

Cu alte cuvinte, în 43 de ani, s-a produs o diferență de peste 30.000 de indivizi în favoarea lui Israel, asupra unei populații totale de 77.759 locuitori.

Cu modul acesta, oarei au ajuns în Iași la cifra de 39.488 suflete, – adică la 50,8%.

O asemenea proporție se întâlnește în mai toate orașele Moldovei; astfel la Dorohoi ea este de 53,6%, – la Botoșani, de 51,8%, – la Fălticeni, de 57% – și așa mai departe<sup>249</sup>.

În 1912, s-a făcut un nou recensământ al populației, ale cărui prime rezultate au fost raportate de profesorul Cuza<sup>250</sup>.

Un ziar politic, publicând aceste date, le rezumă astfel: „Cifrele recensământului, – pentru moment provizorii, – ne duc la constatări de o excepțională gravitate. Fenomene, – care se petreceau în umbră, neobservate de nimeni, uneori numai bănuite, – apar astăzi în plină lumină...

Într-adevăr, datele referitoare la numărul locuitorilor Moldovei arată că populația rurală a crescut, în 13 ani, numai cu 18,8% – pe când a Munteniei s-a înmulțit cu 1%. iar a Dobrogei cu 45,7%.

În același timp, populația urbană a Moldovei a crescut numai cu 5,3% – pe când a Munteniei s-a înmulțit cu 23%, iar a Dobrogei, cu 41,5%.

O asemenea disproporție, care e enormă, trebuie să aibă cauze profunde, a căror cunoștință se impune fără întârziere.

Dar, răul pare și mai mare, când cercetezi mișcarea fiecărui oraș luat în parte, într-adevăr, se vede atunci că, în 8 din 21 orașe moldovenești, populația sa diminuat în mod absolut. Astfel, de exemplu, Iașii, vechea capitală a țării, care în 1909 avea 77.759 locuitori, nu mai are astăzi decât 75.882. De asemenea, populația Fălticenilor s-a micșorat cu 10,8%, a Mihăilenilor cu 13%, etc. Putem deci să afirmăm că orașele Moldovei se depopulează și că această depopulare este cu atât mai intensă, cu cât orașele sunt situate mai spre nord”<sup>[251][252]</sup>

— și această constatare a smuls profesorului Cuza strigatul de alarmă sau mai bine zis de disperare: pierim – strigăt care s-a răsfânt, cu o dureroasă neliniște, în inimile tuturor românilor.

Dar care este cauza istovirii unei populații, până atunci foarte prolifică, în fața năvălirii unor paraziți?

Cuza, care a studiat bine acest fenomen patologic, a ajuns la conștientizarea că jidanii, acaparând toate mijloacele de subzistență, au lipsit pe români de aceste mijloace de trai și, în consecință, aceștia au început să dispară.

Efectele patimii de proprietate a oarelor.

Jidanii în orașe.

— Dacă vom consulta statisticile, vom vedea că industria și mai ales comerțul în orașele României, au trecut cu totul în mâinile ovreilor, – și aceasta numai în câțiva ani.

Industria.

— Iată proporția ce există între meseriașii români și iudei, în orașul Iași, în cursul anului 1908252: români ovrei.

Meseriași 1.874 5.570

Trebuie remarcat că, în ceea ce privește mica industrie, meseriile cele mai ușoare și cele mai productive aparțin iudeilor, – care posedă și tot comerțul cu materii prime (Pietre, var, nisip, lemne, fier, tinichea, cuie, postav, pânză, piei etc.), indispensabile acestor meserii.

În plus, acești străini sunt puternic ajutați de Cahalele lor și sunt uniți prin solidaritatea națională<sup>253</sup> – pe când bieții români, care n-au între ei nici o legătură și nu se bucură de nici un sprijin, sunt absolut dezarmați în lupta de concurență și sunt ușor înlăturați de rivalii lor.

Și nici nu mai vorbim de marea industrie care, cu toate enormele sacrificii ale Statului și mai ales ale consumatorilor, este întreagă jidovească.

Comerțul.

— Iată acum proporția, cu totul ridicolă, a negustorilor români, față de negustorii ovrei, – la Iași, în cursul anului 1908254:

Negustori români 121 ovrei 1.742

Aici, Cahalul a lucrat cu toată forța de care dispune, – iar rezultatele sunt formidabile.

Astfel, în acest oraș, găsim: români ovrei.

Cârciumari.

Băcani.

Precupeți.

Făinari.

Negustori de lemne și așa mai departe.

Asemenea proporții se întâlnesc, de altfel, în toate orașele Moldovei și în multe ale Munteniei. Ele ar fi naturale dacă neam găsi în Palestina; dar sunt monstruoase în România.

Într-adevăr, după cum spune Raportul Camerei de comerț și industrie, din 1906: „În orașul Botoșani, din 133 cârciumi, numai 6 aparțin românilor, în Dorohoi, din 74 cârciumi, de-abia 4 sunt ținute de români; în Fălticeni, din 54 cârciumi, una singură e românească. La Hârlău, la Herța, la Mihăileni... toate cârciumile sunt în mâinile ovreilor”.

Și această transformare, de la tot, la tot, – de la un negoț exclusiv românesc, la un negoț exclusiv jidovesc, – s-a făcut foarte repede,... în interval de câțiva ani.

Ne aducem aminte, – deși nu aveam ca etate decât 43 de ani, – că în timpul războiului din 1877, strada Lipscani din București toată era ocupată numai de negustori români, pe când cincisprezece ani mai târziu, era toată luată de jidani, iar acum nu se mai găsesc acolo decât doi sau trei români, pierduți în mulțimea nenumărată a jidovilor.



O nimicire atât de completă și îndeplinită în atât de scurt timp, a trebuit să fie mai întâi complotată, pe urmă executată de o mână de maestru, cu mijloace financiare, preparate mai dinainte și venite din străinătate.

La un asemenea rezultat nu ar fi putut să ajungă o gloată, inconștientă de scop, – ci o trupă disciplinată, chibzuită, bine echipată, având capitaluri din belșug și care se năpustește la atac urmărind o țintă determinată. Într-un cuvânt, avem de-a face cu Armata Cahalului.

Jidanii la sate.

— Acum că știm ce se întâmplă în orașe, să vedem și ce se petrece la țară, căci, – deși legea oprește pe ovrei de a se stabili în sate, – toată Moldova este literalmente cufundată în mocirla năpăditoare a lui Israel.

În statistica întocmită de Camera de comerț și industrie asupra a trei județe din nordul Moldovei<sup>255</sup> în anul 1905-1906, găsim cele ce urmează: a) Pentru meseriași: români ovrei.

Botoșani 19% 68%

Dorohoi 24% 70%

Suceava 20% 66% b) Pentru negustori: români ovrei.

Botoșani 22% 72%

Dorohoi 22% 74%

Suceava 26% 66%

Proporția negustorilor români, – care nu atinge nici măcar 25%, – este relativ mare, pentru că românii țin încă aproape tot comerțul de băuturi alcoolice la sate, unde după lege, străinii nu pot deschide cârciumi. Totuși, ovreii găsesc întotdeauna mijlocul de a călca această lege și, îndată ce ajung în sate, unde se strecoară ca să poată intra, ei nu întârzie să vândă pe ascuns alcool.

În orice caz, această statistică arată lămurit că în aceste trei județe, mai toate meseriile și mai tot comerțul sunt în mâinile jidanilor.

Se înțelege ușor de ce românii pier din orașe și din sate, în fața jidovilor care, acaparând toate mijloacele de trai, îi lipsesc de pâinea zilnică și care, pe deasupra, îi otrăvesc cu băuturi alcoolice falsificate.

Și aceasta crimă abominabilă, – exterminarea unui popor, – este fapta Cahalului.

Contra-proba.

— Până acum v-am arătat proba; – iată acum și contra-proba.

Dacă studiem statistica publicată de Spicuiorul moldo-român<sup>256</sup> pe anul 1839, vedem că, în acel timp, populația românească se înmulțea în mod regulat, dând peste tot excedente importante, – în timp ce populația ovreiască, rămânea aproape staționară.

Dar, la acea epocă, românii aveau cu ce să trăiască, pentru că industria și comerțul erau ale lor, grație organizației breslelor, care atunci erau în floare.

Să comparăm numărul negustorilor români din Iași, în 1839, cu cel ce găsim acolo în 1909:

Negustorii români.

Cârciumari.

Băcani.

Pescari.

Blănari.

Chiristigii și așa mai departe.

Dar negustorii români care au dispărut au fost înlocuiți de jidani. Și într-adevăr, găsim în Iași în 1909:

Negustorii ovrei 1909

Cârciumari 344

Băcani 83

Pescari 7

Blănari 14

Chiristigii 13 și așa mai departe.

Din aceste statistici rezultă că, nici de bunăvoie, nici de fudulie, nici de lene, – încă și mai puțin din cauza incapacității lor, – românii au părăsit pozițiile mănoase în câștig, din comerț și din industrie, disprețuind munca și preferând funcțiile Statului, mult mai ușoare și cerând mai puțină osteneală.

În realitate, ei au fost învinși de jidani, care i-au atacat prin mijloace oculte, întrebuițând în această luptă pe viață sau pe moarte, manopere tot atât de lașe, cât de dușmănoase.

Prin urmare, fraza stereotipă, răspândită de ovrei, că au venit să ocupe un loc disponibil în economia noastră națională<sup>257</sup> nu este decât o minciună sfruntată.

Dar ce este mai trist, e faptul că românii au fost obligați, fără voia lor, să părăsească terenul meseriilor și al negoțului, din cauza incapacității și mai ales a necinstei clasei de sus, care n-a fost în stare să le apere interesele.

Iată, într-adevăr, ce este scris într-un raport (Anafora) al Sfatului administrativ al Moldovei, adresat Domnitorului, în ziua de 31 mai 1838: „Departamentul finanțelor, cu No. 8.621, a referat Sfatului că, fără încetare primește jâlbi din partea breslelor și a mai marelui staroste,... cu expunerea necazurilor ce românii suferă de la ovrei, – căci aceștia acaparând meseriile și negoțurile au pus mâna pe cea mai mare parte din câștiguri...

În urma schimbării vestmântului, după forma occidentală, am voit ca croitorii creștini să se obișnuiască a face costume europenești; dar jidanii n-au vrut să-i tolereze lângă dânsii și n-au consimțit nici măcar să-i primească în atelierele lor<sup>258</sup>.

Cerem ca ovreii, care se vor folosi de drepturile breslelor... să fie supuși la aceeași taxă ca și breslele...”.<sup>259</sup>

În aceeași zi, Domnitorul Mihalache Sturdza (de tristă memorie), – din nepăsare, din incapacitate sau mai ales din corupția timpului, – puse rezoluția ca jidovii să continue să profite de toate drepturile breslelor, lăsând cheltuielile pe socoteala românilor.

Dar, încă nu e totul.

Proprietăți urbane.

— Prin comerț și prin industrie – care sunt mijloacele cele mai eficace de a realiza, în ascuns, hoția și fraudă, poruncite de Talmud, – ovreii despuiară în voie pe bieții români, atât pe cei din orașe, cât și pe cei din sate.

Astfel se îmbogățiră foarte, repede, – ei, care atunci când au venit din Galiția sau din Polonia rusească, n-aveau nici ce mânca! – și se aruncară cu lăcomie asupra imobilelor din orașe, – legea nepermițându-le să înghită și pe cele de la țară.

Astăzi, ei posedă în Moldova mai bine de 31% din proprietatea funciară urbană. În mai multe orașe, valoarea acaretelor lor întrece cu mult pe a celor românești. Astfel, la Dorohoi, ovreii au case pentru 5.500.000 lei, pe când românii n-au decât pentru 2.800.000 lei. La Fălticeni, proporția este de 7.000.000 la 5.000.000. La Mihăileni, ea este de 1.100.000 la suma minimă românească de 200.000 lei, etc.<sup>260</sup>

Ce ar fi, dacă ar avea dreptul să cumpere și moșii?

Camăta.

— Având bani, ovreii îi împrumutară, cu dobânzi enorme, la nenorociții români, pentru care un asemenea împrumut însemnează ruina.

Un om de litere a povestit, în mod sugestiv, cum un biet țăran, – pentru ca să plătească jidanului o pălărie de 6 lei, pe care o luase pe datorie, – a fost nevoit să-și vândă o pereche de boi, care alcătuiau toată averea lui și a familiei lui.

Câte averi nimicite, pentru o mică datorie, contractată la Iuda într-un moment de strâmtorare!

De altfel, mai toate băncile, unde te pot împrumuta, sunt în mâinile acestor vampiri.

Jidanii se leagă până și de tinerii neexperimentați de băieții de bani-gata, – căroră le dau câțiva lei și îi fac să iscălească pentru sume fabuloase. Astfel, de curând, un tânăr G..., din Galați, pentru ca să aibă 17.000 lei, pe care să-i risipească, a dat ovreilor polițe pentru mai mult de un milion. Pricepeți acum ce escrocherie are loc atunci când viitorul băiețandrului este în joc și mai ales când părinții țin să ascundă greșelile fiului lor.

După cum zice Desiardins. „comerțul, per excelențiam, al ovreiiului, elementul său, trebuința sa primordială, câmpul nelimitat al viselor sale de putere în viitor, nădejdea mângâiată a răzbunării ascunse împotriva creștinului, – este taraba zarafului, mică săptămână, camătă înfloritoare”.<sup>261</sup>

Cametei, – care asociindu-se cu hoția și cu înșelătoria, formează un fel de triadă talmudică, – se adaugă adeseori sperjorul. Dar, mulțumită unor magistrați prea îndatoritori, această crimă a fost scăpată de singura piedică ce-o mai stânjenea, – adică de jurământul more-judaico.

Și nici nu mai pomenim de răul imens ce fac samsarii jidani, care mișună prin tribunale, pe la regimente, pe la primării, pe la prefecturi și chiar prin ministere, unde corup funcționarii, speculând asupra banilor publici și împrășcând cu infamiile lor chiar și pe miniștri.

Carteluri.

— Mai apoi ovreii întrebuintară atâtea bogății ca să organizeze carteluri, trusturi de tot soiul, – adică furturi și înșelătorii în mare, care istovesc poporul, sugându-l până la măduvă. Astfel, de exemplu, noi plătim zahărul cu un preț exorbitant, aproape îndoit decât îl iau bulgarii; pâinea de asemenea, este foarte

scumpă, deși Dumnezeu ne-a dat o țară atât de fertilă, că ea constituie una din regiunile cele mai productive în grâu, din lumea întreagă.

Ei bine, asemenea anomaliilor se explică prin faptul că jidovii acaparatori fixează prețul mărfurilor, după placul lor.

Agricultura.

— Dar ovreii nu se mulțumiră cu atât. Ei atacară și agricultura, – adică izvorul fundamental de trai al țării, – și cu ajutorul Cahalelor străine, ei închiriară imense terenuri.

Astfel, cu toate că nu voiesc să cultive pământul cu propriile lor mâini, ei îl exploatează prin arendare și, în Moldova de sus, înainte de 1902, ei posedau două treimi din domeniile<sup>262</sup>.

Dar, de atunci, proporția moșiilor arendate crescuseră așa de repede și ajunse la cifre atât de înspăimântătoare, că Parlamentul, în 1907, – după răscoala țăranilor, – fu nevoit să limiteze întinderea pământului cultivat de un același arendaș.

Fischer, Juster, Guttmann, Rapaport, Feierstein... sunt numele principalilor bandiți agrari, – nume ce vor face în veci groază și scârbă adevăraților români. Iar enorma suprafață din pământul României, ce unul din ei o stoarce până la uscare, s-a numit, în bătaie de joc, Fischerland.

Pentru ca să poată arenda o țară întreagă, ovreii măriră considerabil arenzile. Dar și-au recuperat investiția până la urmă, împilând cu neomenie pe bietii țărani care, ca să trăiască, – neputând să se ducă în altă parte din cauza depărtării, căci adesea un singur evreu ține în arendă mai mult decât un județ, – au fost nevoiți să se plece exigențelor, peste puterile omului, impuse de jidani.

Astfel, aceste Iude găsiseră mijlocul să transforme în robii lor, mai pe toți țăranii României!

Într-adevăr, acest soi nou de Hoți erau iremediabil condamnați să nu mai lucreze decât ca să îmbogățească mai mult pe strigoii avizi, care se pregăteau să se îndoape cu sudoarea omenească. Dar, din fericire, guvernul le-a pus botniță și planul infernal a avortat.

Și când te gândești că aceiași jidani, care au văzut scăpându-le o asemenea pradă, au acum nerușinarea de a plânge pe țărani, pe care îi împing la o nouă revoltă, pentru ca, – obținând prin aceasta drepturile de cetățenie, – să ajungă în urmă să îi pună definitiv sub picioare, fără ca nimeni să nu mai poată veni în ajutor acestor nenorociți!

De altfel, ceea ce arată cât iubește Israel pe țăranii români e faptul că, pretutindeni unde aceștia lucrează ca muncitori, jidanii îi nutresc cu „pește imputit, cu măslina putrezite, cu brânză mucegăită plină de viermi sau cu mămăligă neagră și amară făcută cu mălai de porumb stricat<sup>263</sup>... ca să-i otrăvească și, în plus, să le dea și pelagră.

Acum patru ani, un ovrei G... a avut îndrăzneala criminală să dea să mănânce țăranilor, care munceau la el, carne de oaie moartă de dalac. O epidemie de această groaznică boală izbucnind printre acești nefericiți, se făcure cercetări, – mai ales din cauza reclamațiilor unei anumite prese, care se alarmase, – și se descoperi omorul premeditat<sup>264</sup>.

Este, pur și simplu, aplicarea formulei Talmudului: tob șebegoim harog!

Distrugerea pădurilor.

— Dar jidanii s-au agățat de toate resursele de pe urma cărora trăiesc românii,... și pe ce pun mâna, nu se alege decât praf și țărână.

Astfel, au format societăți forestiere care au înșelat pe țărani și le-au luat, pe nimic, păduri seculare, pe care le distrug fără milă. Acești ovrei tratează acum pe foștii proprietari ai terenurilor împădurite, – deveniți lucrătorii lor, – ca pe niște robi din centrul Africii, și îi omoară prin instalațiile lor defectuoase, zgârcit construite. Ei socot că pierderea a vreo câteva mii de români, valorează mai puțin ca banii, ce ar trebui să cheltuiască pentru a face reparațiile necesare,... ca să scape de moarte pe niște țărănoi mocofani<sup>265</sup>.

Dacă se adaugă la aceasta o muncă istovitoare, plătită cu o simbrie de foamete, înțelegi ușor de ce acești nenorociți se revoltă, – ca anul trecut la societatea Lotru și ca anul acesta la societatea Tișița, – și de ce guvernul este obligat să intervină, atât de des, ca să înăbușe aceste răscoale.

Petrolul.

— Ovreeii au năpădit și asupra petrolului, alt tezaur al pământului binecuvântat al României.

Ei au cumpărat, de la bieții țărani, terenurile lor petrolifere, cu prețuri ridicole, adică aproape pe nimic și acum maltratează pe acești foști proprietari, – deveniți muncitorii sau mai bine zis robii lor, – după cum fac și Jidovii din societățile distrugătoare de păduri.

De altfel, toate aceste societăți, forestiere și petrolifere, aduc în țară, ca angajați, o pușerie de jidani străini, – ca și cum n-am avea îndeajuns, – așa că Statul a fost nevoit să ceară ca cel puțin o treime din funcționari să fie compusă din români, – condiție care face pe jidovime să geamă de disperare.

Prin urmare, Israel, ajutat de Cahal, a lăsat slobod frâul patimei de proprietate și a smuls din mâinile românului pâinea de toate zilele; iar astăzi acest nefericit a ajuns să moară de foame, într-o țară înzestrată de Dumnezeu cu bogății nemaipomenite.

Dar aceasta nu i-a îndestulat pe jidovi.

Le mai trebuie să pierim cât mai curând, ca să facem loc fiilor lui Iuda, care voiesc să stabilească aici noua Palestină.

Și acest rol de ucigaș a fost încredințat Alcoolismului și Prostituției.

Beția și alcoolismul – Lista infamiilor jidănești nu este deci terminată. România mai datorește lui Israel și alcoolismul, – plagă care este suficientă să stingă, ea singură, o rasă întreaga.

Ovreeii, ca niște duhuri rele, au început să introducă în țară viciul înjositor al beției. Într-adevăr, nu numai că falsifică băuturile<sup>266</sup> și le otrăvesc cu diverse ingrediente<sup>267</sup>, dar îndeamnă pe români să bea rachiuri care au un grad de alcool extraordinar de ridicat – absolut interzis de consiliul sanitar, – și pe care le vând, pe ascuns, cu sticla.

Astfel, pe când concentrația alcoolică a băuturilor, permisă de regulament, este de maximum 35% pentru rachiuri și de 45% pentru drojdie și tescovină, – jidovii vând românilor basamacuri de 60% și chiar de 87,3% alcool (!) pe care consumatorii le numesc, cu drept cuvânt, vitrioluri.

„La cârciuma lui Bercu Leib... din Iași... am luat o probă de rachiu anisonat dintr-o sticlă ce se afla în raftul debitului și o altă probă de rachiu anisonat dintr-o sticlă ce se găsea sub tejgheaua debitului, – și pe care sticlă, femeia debitantului a vrut să o dosească în momentul intrării noastre în debit.

Rachiul de pe raft conținea 38,8% alcool, – iar rachiul de sub tejghea avea 87,3% alcool<sup>268</sup>.

Și aceste băuturi, „bune pentru români”, sunt ținute într-o stare de murdărie revoltătoare, – pe când rachiurile de a noastre, cușer”, sunt puse în altă odaie, unde este curat.

Așa, de pildă: „La cârciuma Rosei Fiș..., din Iași, lângă sticlele cu băuturi, și alături de covrigi, pâine, etc., se aflau doi piepteni plini de păr, de mătreață...; sub tejghea, lângă sifoanele cu apă gazoasă se găsea o pereche de papuci vechi și murdari...”<sup>[269][270] [270]</sup>arul ovrei Iancu Ben... s-a constatat că „lichidul este format din 900 cc de eter sulfuric, în care e dizolvat un ulei esențial, anemonolul, ce este foarte iute și posedă o mare putere vezicantă.

Acest produs, ingerat, dă loc la o gastro-enterită intensă, la convulsii și la paralizie”<sup>[270][271] [271]</sup>ntele în dezordine, – semn distinctiv al patimei beției. Dar iată ce zice un autor străin, Desjardins: „Tot micul comerț este în mâinile ovreilor; laptele, carnea fructele și mai ales rachiul, – pe care ei nu-l beau, – dar pe care-l falsifică, înșelând pe român, otrăvind în aceiași timp și orașele și satele<sup>271</sup>„

De altfel, îndată ce au intrat în Moldova, prima grija a jidovilor a fost să pună mâna pe cârciumi, – și, la început, în târguri, fiecare casă ovreiască era un debil de spirtoase<sup>272</sup> clandestin.

În aceste crâșme, se mai găseau și mărfuri execrabile, destinate anume pentru țărani.

„Prin cârciumă se atrăgea clientul; prin băutura era împins să cumpere mardalalele ovreului sau săi cedeze, de cele mai multe ori pe alcool, cerealele, vitele, păsările și produsele industriei sale”.<sup>273</sup>

Și nefericirea este și mai mare când femeia cade și ea în mâinile lacome ale jidovului. Tot ce posedă o gospodărie, ca mobile, scoarțe, pânze,... până și ouăle de găină, totul e schimbat la cârciumă, în alcool.

Dar băuturile spirtoase prea tari, luate zilnic, intoxică organismul. Alcoolul atacă tubul digestiv, – de aici pierderea poftei de mâncare; el produce o degenerescență grasă a ficatului, a altor viscere și a mușchilor, – de unde slăbiciune și oboseala rapidă; el atinge mai ales sistemul nervos, – și dă loc la vise înspăimântătoare, la delirium tremens, la o abrutizare care face individul să cadă în stare de tâmpire sau de imbecilitate.

Această otrăvire cronică o constituie alcoolismul; ea se termină, de obicei, prin tuberculoză, care vine să scurteze o viață, de aici înainte inutilă.

Dar, ce e mai mult, – funcțiile genitale ale alcoolicilor sunt diminuate sau chiar suprimate, – iar puținii copii care se mai nasc, pe ici pe colo, din bețivi, mor toți la o vârstă fragedă.

„Alcoolismul, – zice Verax, – constituie o calamitate fără de leac, adusă de jidani, țăranului moldovean”.<sup>274</sup>

Și, într-adevăr, altădată, – înaintea venirii ovreilor, – nu exista alcoolism în România.

Țăranul putea, din când în când, să se îmbete, Duminica și la sărbători; dar era mare distanță între această intoxicație trecătoare, puțin serioasă, și înfricoșătoarea otrăvire cronică ce e alcoolismul.

În satele Munteniei, – adaugă Verax, – unde nu sunt evrei, cazurile de alcoolism sunt excesiv de rare”[275][276]

— și, personal, pot certifica această afirmație, în cunoștință de cauză, căci am fost elevul lui Iancereaux, care a consacrat alcoolismului lucrări nepieritoare.

Dar în Moldova, – acolo unde râia jidănească e foarte întinsă, – alcoolismul este în floare și crește repede, din ce în ce. Poporul degenerază și nu numai că nu se mai înmulțește, dar se împuținează în mod dezastruos, – după cum constată ultimul recensământ.

Moldoveanul, – altădată brav, onest muncitor, vesel, – a devenit acum, de pe urma alcoolismului, trist jigărit, zdrențaros și murdar, de ți se face milă să-l vezi.

Iată deci o nouă plagă pe care o datorăm tot blestematului de Cahal.

Desfrâul și prostituția.

— Ovreei mai exploatează desfrâul și prostituția, – adică formele cele mai cumplite ale patimei de reproducere.<sup>276</sup> Ei se desfată prin cel dintâi și se nutresc prin cea de-a doua.

Desfrâul.

— Jidanii n-au nici un scrupul să necinstească fecioare creștine și chiar, după prescripțiile Talmudului, ei par că își fac o datorie să defloreze cât mai multe.

Fără să mai vorbim de un satir ovrei R... din Botoșani<sup>277</sup>, care a sedus și a părăsit 16 fete de țărani moldoveni, – vom cita un fapt identic, mai recent care arată cum procedează sute și mii de Iude spurcate, la îndeplinirea acestui rit infam al religiei lor.

Iată ce spune, în această privință, o scrisoare apărută anul trecut prin ziare<sup>278</sup>: „Fălticeni, 19 august 1912.

— Un fapt care a impresionat toată lumea de aici, s-a petrecut de curând în orașul nostru.

Femeia Paraschiva B... s-a prezentat înaintea d-lui polițai C... și, printr-o plângere făcută în scris, a arătat că fata sa, Măria P... a fost violată de un jidan, Martel Vexler... Chemată la politie, Măria P... a făcut următoarele declarații: „Sunt în vârsta de 15 ani.

Pe când eram în serviciul lui Mihelson, din strada Mare, într-o noapte, pe la ceasul 12, văzui intrând în cuhnie – a cărei ușă nu fusese închisă cu cheia, – pe Martel Vexler, vecin cu Mihelson și, amenințându-mă cu un revolver ce-l avea în mână, se năpusti asupra mea și, cu toate țipetele mele, mă violă. Pe urmă, venea în fiecare seară, cu fel de fel de făgăduieli și abuza de mine.

După câteva luni, îmbolnăvindu-mă, fusei dusă la dl. dr. T... care îmi spuse că eram însărcinată.

Despre cele ce spusei, am ca martoră pe Domnica F... care dormea în aceeași cuhnie cu mine și care mai târziu avu o soartă la fel cu a mea”.

Supusă la un interogatoriu, fata Domnica F... confirmă în totul zisele Măriei P... adăugând că: „Pe când eram în serviciul d-lui V. S..., care locuia în aceeași curte cu Mihelson și cu Vexler, acesta a venit într-o noapte în bucătăria unde dormeam și, amenințându-mă cu un revolver, mă necinsti”.

Ea mai făcu cunoscut că aceeași nenorocire au suferit-o și alte două fete române, pe care le numi. Acestea, fiind aduse la poliție, spre marea surprindere a celor ce făceau cercetările, declarară cele ce urmează: „Mă numesc Magdalena R... și am vârsta de 15 ani. Eram în serviciul lui Iosub R., când într-o noapte, mă trezii deodată și văzui pe Martel Vexler care, cu revolverul în mână, intră în bucătăria unde dormeam și repezindu-se la mine, mă silui. Mi-a fost rușine să mă plâng la cineva, căci părinții mei sunt oameni de treabă și buni gospodari”.

A patra fetișoară povestește și ea crima, a cărei victimă a fost, în modul următor.

„Mă numesc Catinca R... și sunt în vârstă de 14 ani (!). Eram în serviciul lui I. Fried... când, într-o noapte, pe la ceasul unu, auzii un zgomot la ușă; după aceea ușa se deschise, – deși o încinsesem cu cheia de cu seară, – și recunoscu pe Martel Vexler care, cu un revolver în mână, se precipită asupra mea și mă amenință că mă împușca dacă țip. Cu toată rezistența mea disperată, am fost pângărită de el.

Am vrut să știu cum Vexler a putut descuia ușa și am găsit, pe capătul din afară al cheiei, urmele unui clește, cu care fusese întoarsă în broască”, Satirul fu arestat și la percheziția ce i s-a făcut, s-a găsit asupra lui un bilet de liber-parcurs, al cărui soroc era expirat și cu care inducea în eroare personalul cailor ferate.”

Nu-și poate închipui cineva deznădejdea ce cuprinde pe o biată fetița de 14 sau 15 ani, care, în sânul său de copil, adăpostește un pui de năpărcă.

Chinul trebuie să fie de nesuferit, când se gândește că de-aici încolo, – aruncată pe strada în cea mai neagră mizerie, fără o bucată de pâine și fără nici un sprijin, – ea va trebui să nutrească și să crească o sămânță din neamul blestemat, care i-a profanat tinerețea și a adăpat-o cu amărăciune pentru restul zilelor.

Și când cugeți că sunt cu sutele și cu miile sărmanele fecioare române, murdărite de jidani, – și că ele nu îndrăznesc să denunțe pe acești monștri, din cauza rușinii care a pângărit pentru totdeauna sufletul lor dezonorat.

Nenorocitele Mărgărite, violate de Fauști tăiați împrejur și respingători, – ceea ce le așteaptă este mai întâi... moașa jidoafcă care le mântuie prin avortare și care în același timp le suflă și ultima para, pe urmă Curtea cu jurați și în sfârșit ocna umedă, dacă prin sinucidere, n-au pus un termen suferințelor lor de martire.

Prostituția.

— Dar, cruzimea acestor hiene nu se oprește aici.



Printre bietele fete, dezvirginate de către desfrânații circumciși, acele ce nu pot să moară sau să se sinucidă de disperare, – sfârșesc prin a cădea într-un fel de depravare morală, care le duce la prostituție.

Și aici ovreii le pândesc, – căci ei își fac din ele un fel de vaci cu lapte, pe care le mulg pe loc, în țară, sau le exportă în alte țări, mai mult sau mai puțin depărtate... până la Shanghai și la Buenos Aires.

Într-adevăr, prostituția este un comerț esențialmente jidovesc. În Moldova, mai mult de nouă zecimi din numărul caselor publice sunt ținute de jidoafce.

Pezevenghii jidani fac traficul cu carne vie pe o scară foarte întinsă; ei exportă fete tinere la Constantinopol, la Cairo... până la Shang-Hai și la Buenos Aires, – după cum rezultă din mai multe procese ce au făcut vâlvă”[279][280]

— cu totul năpădită de pălămida talmudică, – ea este mai cu seamă teatrul acestui scârnav negoț.

Adeseori, jidanii înșală nefericitele lor victime, angajându-le ca servitoare sau ca lucrătoare și, când au căzut în ghearele lor, – după ce le necinstesc, – le închid în bordeluri, de unde nu mai văd lumina zilei.

— Iată, ca exemplu, faptele unui strigoi care pângărește niște biete fete românce, minore, și apoi le exploatează în mod infam<sup>280</sup> cu No. 2.037 clin 1909 al Tribunalului județului Dorohoi; vezi A. C. Cuza. „Neamul Românesc”. 16 sept. 1911. p. 1651.

„Mă numesc J. M... (româncă din Bucovina)... Am venit în România în anul 1907, la Botoșani. Acolo am întâlnit, în 1908, o fată din Dorohoi, care îmi propuse să mă duc cu dânsa în acel oraș, unde are să-mi găsească de lucru...

Când am ajuns la Dorohoi cu trenul – pe la 800 seara, – fata aceea m-a dus la un ovrei, care trebuia să mă angajeze în serviciu.

Acest ovrei, – care se numește Leon Zis..., – m-a pus într-o odaie din dosul casei; în acea odaie mai era încă o fată, A. C..., din Bucegea, care-mi spuse că și ea fusese adusă acolo, tot pentru serviciu.

Am stat noi amândouă, în odaie, sechestrate, ca vreo șapte zile...

În acest timp a venit la noi Leon Zis... și, cu de-a sila, și-a bătut joc de trupul nostru, pe rând, și de al meu și de al celeilalte. Noi țișam, – dar cine putea să ne auză în înfundătura aceea!

Apoi, după șapte zile, am văzut că mă aflu într-o casă de prostituție, căci veneau bărbați și mă trimitea cu ei la odaie. Am început să plâng când mi-am dat seama unde sunt, dar n-aveam pe nimeni să-mi vie în ajutor, – căci fata A. C..., plângea și ea ca mine...

Îmbolnăvindu-mă de boale lumești, de la bărbații care veneau acolo, Leon m-a luat și m-a dus într-o odaie din dos...; iar, din când în când, ne trimetea, – atât pe mine cât și pe fata A. C... – așa bolnave, cu câte un bărbat la odaie...

Nevoind să mai stau la el, Leon,... după ce m-a amenințat că are să mă bage în pușcărie,... m-a trimes cu alt ovrei F... la Bacău, la o ovreică Fani, care ține tot o casă de prostituție,... și căreia i-a cerut 224 de lei, pentru că m-a trimes pe mine.

În tot timpul cât am stat la Leon, nu am avut nici un ban, – căci el îmi lua imediat bacșișurile ce-mi dădeau bărbații.

Așa făcea cu toate fetele din stabilimentul lui., ne încărca de datorii, ne punea câte 100 lei pe lună mâncarea, – dându-ne carne împuțită și cu viermi, – iar, din taxele ce încasa, nu ne dădea nici un gologan”. Eram ca un fel de roabe la el”.

Notați că acest jidan, – după cum declară victima J. M..., – atunci când fetele din bordel cădeau bolnave, le dădea la români, transmitându-le cu voință virusul sifilitic,... ceea ce este conform cu preceptele Talmudului.

Poliția închidea ochii, – pentru motiv bine determinat, – asupra celor ce se petreceau în acest infect lupanar.

Iată ce povestește fata J. M.: „Când venea vreun comisar sau subcomisar în inspecție, Leon îi ducea la dânsul în odaie. Acolo vorbeau ce vorbeau și apoi comisarul pleca”... bineînțeles, nu fără să i se fi uns laba.

O percheziție făcu să se descopere că acest pezevenghi ovrei avea o corespondență foarte întinsă, trimițând nenorocite fete de român, – din Dorohoi, – la Botoșani, la Fălticeni, la Piatra Neamț, la Târgu-Ocna, la Bacău, la Bârlad, la Galați, la Colomea (în Polonia), la Rusciuc, la Constantinopol, până la Cairo și până în America.

Când fu dat în judecată, Cahalul interveni în favoarea lui; într-adevăr, procesul a durat din septembrie 1909, până în mai 1911, când Tribunalul din Dorohoi condamna pe fiorosul proxenet, – care a fost apărat de patru avocați cu mari influențe politice, – la minimul pedepsei prevăzut de lege<sup>281</sup>, adică la o închisoare de 6 luni și o zi.

Și acest comerț spurcat continuă mereu în toată Moldova, fără încetare.

În urma unui denunț, primit la poliția de siguranță, s-a descoperit o bandă de jidoafce care se îndeletniceau cu coruperea de fete minore, românce, – făcând cu ele comerț de carne vie și expediindu-le în Turcia și în Egipt. Minorele, ademenite în Moldova, sunt duse la Constanța și predate unor agenți care le conduc până la Constantinopol.

Principala autoare a acestei crude negustorii este Haia Șloim. La această pezevenghe „s-a găsit o întinsă corespondență, din care reiese că există un serviciu bine organizat de comerț cu carne vie, având agenți răspândiți prin diferite orașe din străinătate... Astfel s-a dovedit că numita ovreică era în legătura cu diferiți factori ai caselor de toleranță din Turcia și din Egipt, între alții cu Leiba B..., cu Leib Ștrul, etc. din Constantinopol, cărora le trimitea fete minore din România.<sup>282</sup>

Iată și ce scrie Universul<sup>283</sup> sub titlul de Banda de corupători de minore, la Iași:

Mai mulți agenți de siguranță, făcând o descindere în casa lui Ițic Nadler, din strada Sărăriei, No. 7, au găsit acolo mai multe minore (românce), ademenite spre a fi aruncate în ghearele prostituției. Sa stabilit, cu această ocazie, că există în Iași o întreagă bandă de corupători de minore.

Și zilnic se descoperă fapte noi, identice cu acestea; – dar cele mai multe rămân ascunse în întuneric.

Dacă șangărul este atât de întins în nefericita Moldovă, – Muntenia nu este nici ea mai puțin grav atinsa de această lepră ovreiască.

Se știe, de altfel, că toate teatrele suspecte de varietăți, toate concertele echivoce, toate „cafe-șantanurile”, mai ales cele din provincie, toate casele în doi peri sau cu reputație proastă... sunt ținute de jidani, masculi sau femele.

Dar, ca să ne dăm bine seama de ce sunt în stare să facă ovreii, – acolo unde au ajuns pe deplin la scop și au dobândit drepturile de cetățenie să ascultam pe Trocasse care ne va spune ce se petrece în Austro-Ungaria în această privință.

Desfrâul și prostituția în Austro-Ungaria – „Cea mai grozavă formă pe care a îmbrăcat-o până acum cruzimea jidovilor, este aceea ce se referă la exploatarea corpului omenesc...

Modul cum ovreii tratează țăranii din Galiția, – după cum povestesc martori oculari, – întrece absolut orice închipuire. Astfel, s-au citat cazuri în care plugari poloni, – pentru a plăti dobânda unei mici datorii, – au trebuit să dea pe propriii lor copil, pradă creditorilor jidani”[284][285]

— în Bucovina, și în alte provincii sărace – când, un țăran, ruinat, nu mai poate să achite dobânda datoriei sale, fetele lui își dau trupul în locul acestei plăți. Darul forțat al fecioriei are singur puterea să împiedice ca părintele lor să nu fie azvârlit, mizerabil, în drumul mare”.285

De cele mai multe ori jidanii sfâșie corpul și înjosesc sufletul tinerelor fete pe care le iau când de-abia au ieșit din vârsta copilăriei”.286

Dar ei nu le respectă nici pe femeile măritate.

Măritișul între creștini nu constituie câtuși de puțin o garanție împotriva poftelor senzuale ale ovreilor... căci nici o unire legală, nici un pact matrimonial nu este considerat, în ochii lor, ca posibil între dobitoace, – adică între toate ființele omenești, care nu sunt ovrei”[287][288] [288]rvitoarele sau lucrătoarele creștine.

„Sa adus la lumină modul de a proceda al unui industriaș evreu, care ocupa, în atelierele sale, numeroase fete de la 14 la 16 ani. Când ele isprăveau cei doi ani de ucenicie – bineînțeles, fără să fi primit nici cea mai mică leafă, – nu puteau să obțină de la dânsul livretul de lucrătoare, la care aveau dreptul, decât cu condiția săi sacrifice ceea ce Dumas numea „capitalul lor”.

Isprăvile săvârșite în același gen de către un alt jidan, nu sunt mai puțin tipice. El exploata, singur, 1.400 războaie de țesut în diverse localități ale Sileziei austriace.

Or, el însuși se lăuda în public că a primit, în cursul anilor, în canton, vizita intimă a mai bine de o mie din lucrătoarele sale”.288

Dar „vinderea fecioarelor creștine și chiar exportarea lor, – specialitate rușinoasă, ce necinstește secolul nostru – aparține numai jidovilor și încă în mod exclusiv. Trebuie deci să le lăsăm lor toată infamia”.

„Într-un proces – ce s-a judecat în 1892 la Lemberg (capitala Poloniei austriace), – 28 de ovrei erau acuzați de răpire și de traficare de tinere fete.

Acești mizerabili atrăseseră într-o cursă, preparată cu măiestrie, un mare număr de copile creștine, dintre care cele mai multe mergeau încă la școală. Ei le făgăduiseră condiții strălucite ca să le hotărască să plece în străinătate.

Îndată ce trecură fruntaria (granița), fură tratate ca niște roabe și orice încercare de fugă fu strașnic reprimată.

Ajunse în Turcia, ele fură vândute la case de prostituție, cu prețul de 1.000 de mărci una.

Dar, cine sunt proprietarii unor asemenea case în Turcia? Jidanii singuri și nu alții...

Când în sfârșit poliția se decise să intervină, șaiszeci din aceste biete fetițe fură mântuite...

Procesul dură zece zile. El puse în lumină amănunte monstruoase. Fu clar stabilit că sute de fete tinere fuseseră târâte, de această oribilă bandă din Lemberg, în rușine, în deznădejde, în boli și împinse chiar până la moarte”.

Dar Cahalul interveni în proces; și într-adevăr, „culpabilii nu fură condamnați decât la pedepse neînsemnate. Capul bandei, Isaac Sch..., scăpă cu un an de închisoare. Toți ceilalți făcură numai câteva luni de recluzie și reîncepură sinistrul lor negoț, – întrebuintând însă ceva mai mult vicleșug și lucrând cu mai mare taină”[289][290] [290]rtea jidănimiei, față de acest trafic atât de profund criminal! Culpabilii n-au fost nici excluși din comunitatea ovreiască – și nici măcar dojenți în Sinagogă, cel puțin pentru formă”.290

Într-adevăr, prin Cahal, toți ovreii sunt solidari. Și te întrebi atunci cum Iehova al lor a putut să fie atât de ageamiu, să-și ia, drept popor ales această strânsură de pezevenghi.

Să recapitulăm principalele răni cu care Cahalul, ca o divinitate infernală, ne izbește, – răni care sunt mai rele decât plăgile egiptenilor și care decurg, mai toate, din patina de proprietate.

a) Ovreii au acaparat mai întâi comerțul și industria, cu care ne fură și ne înșală, – după cum prescrie Talmudul. Pe urmă, au înhățat și agricultura, pădurile, petrolul, și ajutați de camătă, – alt procedeu talmudic – au montat bănci, trusturi și multe alte întreprinderi jefuitoare, care le permit să sugă și restul sevei noastre. Și astfel ne-au răpit toate bogățiile și chiar toate izvoarele de existență.

b) Jidovii s-au servit, – ca mijloace accesorii de distrugere, – de efectele ucigătoare ale patimilor de nutriție și de reproducere, pe care le-au inoculat românilor. În adevăr, ei au dat bieților țărani lovitura de grație prin beție și prin alcoolism, – iar prin desfrâu și prin prostituție ne răpesc de la procreație femeile și mai ales fetele, – viitoare mame, pe care le fac sterpe. Ei îndeplinesc astfel preceptul talmudic de-a extermina pe goimi și săvârșesc un plan, conceput altă dată, dar urmat cu cerbicie până astăzi, – acela de a transforma România într-o Palestina râioasă291.

Efectele patimii de dominație a ovreilor.

Pentru ca să ne distrugă cu totul, – adică pentru ca să devină stăpâni absoluți peste această țară, pe care au sărăcit-o, – nu mai rămâne ovreilor decât să capete și naturalizarea, de care sunt încă lipsiți.

În România, evreii, considerați în masă, nu se bucură de drepturile de cetățenie, pe care le cer cu multă insistență.

Ei însă pot ajunge să le obțină, în mod individual, adresând petițiile lor parlamentului. Și într-adevăr în fiecare an, Camerele, prea indulgente, încetățenesc sute și mii de jidovi.

Dar, pentru ca o asemenea petiție să poată fi agreată, trebuie ca ea să fie însoțită de un certificat de onestitate relativă, – lucru greu de găsit pentru o jumătate de milion de... pungăși și de proxeneți.

Și când te gândești că, pentru asemenea ceată de rău-făcători, – care nu pot fi naturalizați, – toată jidovimea cosmopolită zbiară, de-ți sparge urechile, cerând îndată cetățenia!

Dar, este ceva mai mult.

Acum că li se pare că s-a apropiat împlinirea proorociei talmudice, – adică a unei împărății universale iudaice, – ovreii simt trebuința să aibă și o țară, adică un teritoriu, unde să-și instaleze guvernul sau Cahalul – care, ieșit din întuneric, ar apărea la lumină, – și unde să-și căpătuiască și gloata nației lor.

De altfel li s-a imputat că nu există țară jidovească, în momentul de față și că prin urmare, nu poate fi vorba de nici un guvern jidovesc”[292][293]

— dată fiind starea deplorabilă a împărăției turcești, – este astăzi un fel de deșert mort, care nu le convine; pe când România, cu pământul ei excesiv de fertil și cu locuitorii ei buni, blânzi ca niște miei și mai ales naivi ca niște copii, – este un fel de Eldorado care ar constitui o pradă bogată, un adevărat rai pământesc pentru poporul lui israel.

„Pentru aceasta, de vreo treizeci de ani (adică de pe la 1850), ovreii caută cu stăruință să-și creeze acest centru național, această țară israelită, în provinciile danubiene, astăzi regatul României”.<sup>293</sup>

În 1868, treizeci de deputați români, având în capul lor pe președintele Camerei, denunțară guvernului<sup>294</sup> – și, în același timp, lumii întregi – că ovreii „încearcă să înființeze în România acel stat jidovesc, care ar fi prima realizare a ideilor lor de dominație asupra popoarelor creștine”.

Și deja presa întreaga din Europa repetase strigătul de disperare al poporului român: Jidovii vor să facă din România, Palestina și din București, noul Ierusalim”[295][296] [296]udeilor din România drepturile de cetățenie. Este o chestie vitală ce privește nația jidovească întreagă.

Dar, înainte de a vorbi de eforturile jidanilor ca să dobândească împământarea în România, să amintim, pe scurt, procedările de care s-au servit, în alte țări, pentru ca să ajungă la același scop.

În Franța, ca și în Austria și în cele mai multe țări din Europa, ovreii au devenit cetățeni numai în urma unor revoluții sângeroase.

În Algeria, ei au profitat de un război dezastruos al Franței, țara-mamă, pentru a câștiga aceste drepturi de cetățenie.

În Rusia, tot în urma unui război nenorocit, ei au încercat să se emancipeze, printr-o revoluție.

Prin urmare, pretutindeni, ovreii au tras foloase din situațiile grele și din nenorocirile națiilor, sleite de războaie sau doborâte de revoluții.

Vom întâlni aceleași procedări și la noi, – căci Iuda se repetă, când un mijloc i-a reușit o dată.

Abia intrați în țara românească, – printr-o adevărată invazie<sup>296</sup>, – jidanii vor să ca imediat să ia frâul dominației, prin drepturile de cetățenie.

Se înțelege ce importanță au aceste drepturi pentru Israel.

Ovreeii voiesc, cu orice preț, să fie proprietari rurali, – adică să aibă în posesie moșiile și domeniile.

Și pentru ce această ambiție?

„Fiindcă – zice Cămpineanu, primul ministru al guvernului român, într-un raport adresat tuturor curților europene, – proprietatea rurală joacă rolul principal în ORGANIZAȚIA POLITICĂ A ȚARII, mai ales în constituția colegiilor electorale care numesc Senatul și Camera deputaților”.<sup>297</sup>

Prin urmare, dacă jidovii ar obține drepturile de cetățenie, este manifest că, prin aceeași lovitură, ar dobândi și direcția în alegeri. Evident că ei ar numi ovrei (sau oameni de-ai lor) ca deputați și ca senatori și, în câțiva ani, ar ajunge unicii și supremii cârmuitori ai administrației, ai politicii și ai guvernului.

România s-ar transforma pe nesimțite într-un stat ovreiesc și scopul urmărit de Iuda ar fi atins pe deplin și fără zgomot<sup>298</sup>.

Dar, din fericire, Constituția, pe care poporul român și-o dăduse, se opuse în mod formal (art. 7) la săvârșirea acestei mari crime și guvernul îi menținu riguros dispozițiile<sup>299</sup>.

Atunci, pentru, a triumfa în contra acestei rezistențe disperate, jidovimea făcu să intre în linie de bătaie Alianța universală israelită.

Dar îi trebuia o pricină, pentru ca să poată interveni.

Motivul aparent fu repede găsit ovreeii din Moldova ar fi suferit persecuții din partea populației!

Într-adevăr, înspăimântat de invazia torențială și neîncetată a acestor paraziți și iritat de înțepăturile lor dureroase, poporul român nu făcu decât să se scarpine. Dar, în timpul acestor așa zise răscoale, nici un jidan nu și-a pierdut viața – și n-au murit decât doi vagabonzi care, expulzați din România, fură transportați de cealaltă parte a Dunării, – unde soldații turci se opuseră și ei la intrarea acestor lifte în țara lor și îi aruncară în fluviu, la 2 iulie 1867.

În zadar guvernul român demonstra, prin o serioasă anchetă<sup>300</sup>, că ovreeii, ei înșiși au provocat mișcarea, – pretextul putea să servească. Asta era tot ceea ce căutau șefii lui Israel.

Îndată, președintele Alianței, avocatul Cremieux face prin presa să răsune lumea de tânguierile și amenințările lui. El adresează, cu tonul cel mai dictatorial, scrisori peste scrisori, la toate guvernele din Europa, somându-le să intervină în favoarea ovreilor, – nenorocite victime ale intoleranței românești, – și să ceară emanciparea lor totală, spre a întâmpina reîntoarcerea unor asemenea persecuții. Toate guvernele, – mai mult sau mai puțin conduse de Francmasonerie, – răspund cu deferentă că se vor ocupa serios de această afacere, – și într-adevăr, interveniră în acest sens pe lângă autoritățile române.

Pe de altă parte, jidovul Cremieux, asistat de o alta Iudă, Montefiore, veni în România ca să lucreze chiar în localitate, pentru coreligionarii săi, – pe care-i asigură că, până într-un an, se vor bucura de toate drepturile civile și politice.

Dar, aceste eforturi rămaseră sterile; ele se zdrobiră de rezistența unanimă și disperată a nației române<sup>301</sup>.

Ovreeii întrece în tenacitate tot ce se poate închipui. Într-adevăr, el nu încetează niciodată să-și urmărească scopul.

Zece ani după aceste evenimente, în urma războiului din 1877-1878<sup>302</sup>, a avut loc un congres la Berlin, unde s-a decis independența României.

La acest congres, Franța a fost reprezentată printr-un evreu, sau un aproape-evreu, Waddington, – în orice caz francmason bine cunoscut, – care în numele țării lui nu ceru decât un lucru: emanciparea evreilor din România.

Asupra acestei chestiuni vom lăsa să vorbească un autor străin, – Drumont<sup>303</sup> – ca să înlăturăm orice bănuială de părtinire.

„După tratatul din Berlin, avură loc episoade cu adevărat mișcătoare în durerea acestui popor, pe care Europa îl condamnase să dispară înaintea jidanului.

Nu era vorba să se admită numai un număr limitat de evrei, – ci toți evreii cărora le-ar veni pofta să se stabilească în această țară, în detrimentul proprietarilor pământului. După doctrina lui Waddington, orice jidan era cetățean român.

Evreu, – sau plătit ca să servească pe evrei, – acest Waddington, în orice caz, n-a cruțat nimic pentru ca să-și apere neamul, sau pentru ca să-și câștige banii. El își urmări cauza, – care era moartea României, – cu o îndârjire adevărat jidovească.

Franța, grație lui, – generoasa Franță, – juca rolul mârșav al unui jandarm, care zdrobește mâinile unei nații slabe, pentru ca să permită jidanilor să introducă, cu forța, vitriol în gâttejul muribundeii.

Brătianu, cu energia și cu speranța neconținută a adevăratului patriot, întreprinse prin Europa o călătorie asemenea cu aceea a lui Thiers, ducându-se să înduplece lumea pentru Franța învinsă.

Austria, Rusia și Turcia recunoscuseră, individual, independența României.

În Anglia, în Italia, Brătianu găsi peste tot miniștri vânduți evreilor și se izbi de o nemiloasă rezistență.

Waddington refuză mereu...

Un alt trimis al României, d. Catargiu, nu fu mai norocos. Iată, textual, după jurnalele israelite, răspunsul cinic ce-l dădu jidanul Gambetta:

„Îndemn pe guvernul vostru să se execute. Franța nu va recunoaște independența țării voastre până ce nu veți acorda drepturile civile, la toți evreii, fără deosebire. Dl Cremieux ține mult la aceasta. D-l Waddington, la Congresul din Berlin, a luat inițiativa chestiei. Onoarea Franței (!) cere ca ea să nu fie lăsată de-o parte... Eu însumi mi-am dat cuvântul lui Cremieux ca să o susțin...”

În zadar i se spunea lui Waddington: Dar întru ce această chestie, – care e întreagă de poliție interioară, – poate să intereseze Franța?

Libertatea cultului nu este nici ea în cauză, fiind dovedit că România e poate singura țară din lume, unde toleranța este mai bine practică<sup>[304]</sup><sup>[305]</sup><sup>[306]</sup>espre acest subiect, pe care toată lumea îl evita cu cea mai mare îngrijire”.

„Iată 18 luni, – zice el, – de când tratatul din Berlin a proclamat independent Statul României. Austria, Rusia și Turcia, – cele trei puteri mai interesate să observe tratatul din Berlin, – au recunoscut imediat independența

acestei mici naționalități. Italia urmă și ea, de curând, acest exemplu. Cer ca și Franța să facă tot așa și să lege, cu România, relații diplomatice regulate”.

Waddington evită, – se înțelege, – să spună adevărul și să explice motivele care l-au făcut să lucreze astfel... De frică să nu fie demascat, el sfârși prin a ceda<sup>306</sup>.

Astfel, după un război, ce a istovit sărmana noastră țară, jidovimea internațională, reprezentată prin Cremieux, Gambetta și prin omul lor de afaceri Waddington, găsește momentul să ne pună cuțitul la gât, zicându-ne: nu veți avea independența, – pentru care mii de români și-au vărsat sângele, – dacă nu dați drepturi de cetățenie la toți ovreii.

Se poate concepe o mai grozavă tâlhărie?

De atunci, jidanii au căutat, prin diverse mijloace, să aducă din nou chestia pe tapet.

Ei încercară, mai întâi, cu Francmasoneria. Dar lojele nu se populară decât cu ovrei și, rarii români care puteau să se lase să fie prinși, nu mușcară totuși din undiță.

Jidovii se forțară, de asemenea, să introducă Socialismul în țară, dar rezultatul fu deplorabil, – după cum îl constată Bernard Lazare el însuși.

„Un singur partid ar fi putut să propună alte soluții sau să se opună, cel puțin, la proiecte primejdioase, – și anume partidul socialist, dacă ar fi fost posibil în România, – dar existența lui era legată de emanciparea singurului proletariat român, adică a proletariatului jidănesc care, câștigând drepturi politice, ar fi putut să susțină partidul. În lipsa acestui sprijin, existența sa trebuia să fie nesigură, – după cum și nașterea îi fusese artificială.

Acest partid a fost importat în România, pe la 1875, de doi revoluționari ruși: un ortodox, Petrof și un jidan, Nuham Katz, care își luă numele de Dobrogeanu-Gherea... Cu ei s-a asociat mai întâi un țigan, Ion Nădejde, iar mai târziu câțiva tineri, – și prima asociație comunistă fu fondată. Ea n-avu alți membri decât niște lucrători ovrei.

Socialismul era condamnat în România să apere drepturile ovreilor, sau să dispară...”[307],. și a dispărut.

Totuși, ovreii, ajunseră aproape să-și atingă scopul, în 1900, în timpul unei crize financiare, ocazionată de un an cu recoltă proastă.

Atunci jidovimea din străinătate ne refuză fără milă orice credit, și chiar ne amenință cu falimentul, dacă nu am fi dat imediat drepturi de cetățean la toți jidanii în masă.

Dar patriotismul luminat al primului-ministru D-l D. A. Sturdza scăpă România de un dezastru inevitabil. El prescrie mari economii și făcu atâtea tăieri în buget, că a fost posibil, fără un nou împrumut, să se plătească dobânzile datoriei ce era contractată la ovrei.

La aceeași epocă (1904), jidovii făcură mari eforturi, dar în zadar, să provoace un război cu Bulgaria, – într-un moment când noi nu eram pregătiți. Acest război, dacă l-am fi pierdut, ar fi servit admirabil de bine lui Israel pentru ca să-și impună voința.

Nemaiavând alte resurse, jidaniirecurseră la un mijloc extrem care, de altfel, le-a reușit întotdeauna și pretutindeni – adică la Revoluție.



Iată în ce termeni, remarcabil de clari și preciși, Bernard Lazare prezice acest flagel, patru ani înainte de a se fi întâmplat.

„Răzmerița rămâne groaza redutabilă a guvernanților și a bugetarilor români. Ei au văzut, în 1888, răscoala de la țară; au văzut pe țărani răzvrățiți, năvălind în proprietăți, aruncând recoltele în gărle, distrugând totul în drumul lor.

Burghezimea agrarienilor și a funcționarilor a înăbușit sălbatic revolta, omorând și închizând pe insurgenți. Dar ea nu a rezolvat astfel problema. Dacă mâine se pregătește să încarce cu noi impozite pe clăcașul său, ea va reaprinde torța. Poate dacă aduce la disperare pe jidov, dacă îl scoate din răbdări... acesta se va uni cu muncitorul câmpului și îl va ajuta să scuture jugul. Dar, chiar dacă nu se va uni cu el, într-o zi, ȚĂRANUL ROMÂN REVOLTAT, direct sau indirect, va rezolva în România actuala chestie ovreiască, liberându-se pe el însuși și LIBERÂND PE JIDAN”.<sup>308</sup>

Nu vom face decât să menționăm răscoala țăranilor din 1888, asupra căreia nu avem date precise și nu vom vorbi decât de revoluția agrară din 1907, asupra căreia am putut culege informații demonstrative.

Aceste informații le-am luat, unele, de prin ziare; – altele, ne-au fost procurate de un ofițer dintre cei mai distinși, care a luat parte activă la stingerea răscoalei și care a binevoit, după cererea noastră, să ne remită, în scris, o scurtă descriere a evenimentelor la care a asistat.

Răscoala țărăneasca din 1907

Să vedem mai întâi cum a început revolta.<sup>309</sup>

Răscoala a început la Flămânzi, sat lângă Botoșani, unde doi jidani bogați, Mochi F... și Berman J... se certau între ei, sau se făceau că se ceartă, – ca să arendeze un domeniu imens aparținând unui anumit Stu...

Mochi F... la început a promis țăranilor că le va lăsa jumătate din pământ, – pe care l-a luat în arendă, – cu prețul de 25 de lei falcia (preț ridicol de mic)... El a însărcinat chiar pe unul din oamenii săi (Constantinescu), să măsoare și să parceleze acest pământ.

Dar, mai târziu, refuză absolut să se țină de făgăduială și nu mai vru să dea țăranilor pământ – nu cu 25 de lei, – dar nici cu 100 de lei falcia”[310]

— cum trebuia un punct de plecare, – Cahalul a însărcinat pe doi din membrii săi, – cei mai considerabili prin bogăția și prin afacerile lor, – să pună paie peste foc, căci el își preparase terenul, după cum vom vedea mai departe, minând țara cu explozivul revoltei.

Acești doi jidani au ațâțat incendiul, prefăcându-se că se gâlcevesc între ei, trăgându-se chiar, unul pe altul, în judecată, – și promițând țăranilor pământ ieftin. Apoi, nu se ținură de făgăduială, ceea ce a fost de ajuns ca să provoace răzvrătirea.

Asta e tot ce dorea Cahalul.

Vom face să se remarce că asemenea manoperă a fost cu adevărat diavolească. Ea a avut ca efect să înșele pe români, făcându-i să creadă că ovreii sunt nevinovați, – căci la început aceștia au fost oarecum bruftuiți de către țăranii revoltați. De altfel, jidovii știau prea bine că nu se poate face

jumări fără să se spargă ouă, – și trebuiau să se aștepte la represaliile de care au suferit mai mult sau mai puțin.

Această revoluție nu a fost numai o explozie de nemulțumire și de mânie, până atunci ascunsă, a țărănimii oprimate, – după cum vor ovreii să ne-o insinueze, – ci, a fost preparată mai dinainte.

„Se scrie din Craiova: Revolta n-a fost spontană; din contră, ea a fost organizată și chiar bine organizată.

De mult se șes firele răscoalei, care a ruinat atâta lume și care a provocat o asemenea vărsare de sânge”[311][312] [312]

De altfel, asemenea concluzie este evidentă, căci revoluția a înflăcărat în câteva zile, toată țara și a avut loc la o vreme când țaranii erau, – ca să zic așa, – în abundență, căci anul agricol precedent a fost din cele mai fertile.

Nu este deci nici mizeria, nici extrema nevoie, care a împins pe țărani la revoltă.

Instigatorii – Iată acum probe că autorii răscoalei s-au servit de instigatori pentru a o ticlui și a o face să izbucnească.

Fapt important adeseori acești instigatori răspândesc idei socialiste, – și se știe că socialismul provine din judaism (vezi mai departe).

„Nu mai este în timpul de față un secret pentru autorități, că dureroasele dezordini au fost puse la cale de către instigatori periculoși, bine organizați, care au lucrat mult timp pentru a aduce evenimentele la faza acută de astăzi”.312

S-a arestat „V. Dog... care, sub pretext de a încasa abonamente pentru o administrație publică, ținea discursuri incendiare țăranilor”[313]

În satul Ghimcea, s-a descoperit „un club de țărani care s-a constituit la 24 octombrie 1906, când a venit în localitate I. Fior... vânzător al ziarului Gazeta Săteanului... Două zile înainte de începerea răscoalelor, țaranii s-au cotizat.”[315][316] [316]mnicu Sărat, s-a confiscat manuscrisul unui manifest revoluționar”[316][317] [317]., corespondentul ziarului socialist România muncitoare și a confiscat acte revoluționare”.317

...S-a arestat un anume „Leopold H..., care, – sub pretext de a încasa, prin județ, pentru mașini de cusut vândute locuitorilor, – făcea propagandă socialistă printre țărani”[318][319]

— revendicări curat socialiste.

Acești instigatori au fost aleși, fie printre studenți, – tineri puțin experimentați și naivi, care cred tot de li se spune; fie printre oameni de meserie, – „clienți bine cunoscuți ai poliției”, – care adesea treceau drept studenți; fie chiar printre străini, – mai ales printre basarabeni și printre bulgari socialiști, – plătiți de către Cahalurile din străinătate, pentru a pune foc în țara noastră.

Studenți – Astfel, s-au găsit într-un sat din județul Iași, în plină revoltă, trei studenți din Basarabia, socialiști, – ceea ce va să zică fie agitatori plătiți de ovrei, fie... prostănaci naivi.

Acești studenți au fost arestați și aduși la București unde, – din cauza lipsei unui fin conducător, – au fost puși în libertate320.

„Patru studenți basarabeni au fost arestați la Podul Iloaiei, ca instigatori ai revoltei”[321][322] [322] patru studenți din Iași, care făceau instigări printre țărani”.322

Jandarmeria rurală din Ilfov a arestat ieri, la Costești, pe studenții I. I... și C. P... asupra cărora s-au găsit manifeste care ațâțau pe țărani la revoltă”.323

Pseudo-studenți – Stoian Stan Șerb..., care se dădea drept student, a fost arestat la Oncești (Vlașca)”[324][325] [326] țărani, se găseau doi tineri, care se dădeau drept studenți. Ei purtau decorații și erau îmbrăcați în niște haine care simulau un fel de uniformă. Când au fost arestați, s-a constatat că erau de origine din Alexandria, oraș de lângă Dunăre”[326]

— La Brăila, o patrulă de cavalerie a prins, în grădina Monumentului, patru instigatori, care sunt clienți bine cunoscuți ai poliției.327

Agenți instigatori cutreieră satele din Romanai și împing pe țărani la revoltă”.328 „Sau arestat, aproape de Giurgiu, patru instigatori, M. F..., D. T..., S. C..., și F. V..., din comuna Pietroșani, care, cutreierând satele, s-au dus până în nordul județului și au împărțit peste tot manifeste revoluționare”.329

Sau descoperit, de asemenea, instigatori străini, care au fost prinși în mijlocul focului și care, totuși, au fost eliberați după puțin timp. Cahalul, fără îndoială, a intervenit viguros în favoarea lor.

Străini – în afară de Leopold H... despre care am vorbit mai sus, s-a arestat un austriac din Bucovina, care răscula pe țărani din valea Slănicului”.330 „Țărani (din Vâlcea) au invadat satul Câmpul Mare și au devastat târgul. Ei aveau în capul lor cinci indivizi, printre care unul era din țară (N. T... din comuna Dobroteasa, județul Olt), iar ceilalți patru, cu toate că erau îmbrăcați ca sătenii din Gorj, – nici nu știau românește”.331

Toți acești indivizi, ca să se impună sătenilor, se îmbrăcau într-un mod bizar, simulând adesea o uniformă, – care e foarte respectată de către țărani foști soldați.

„Cu ocazia perchezițiilor făcute la șefii răsculaților din Moțăței (Dolj), s-a găsit la unul din ei, Fl. Pet... un costum complet de ofițer. Țărani povesteau că P... era îmbrăcat cu această uniformă în timpul răscoalei, el le spunea că a fost investit cu gradul de ofițer și că a fost însărcinat de cei în drept să propage revolta”.332

Instigatorii împingeau pe țărani să dea foc și să măcelărească, spunându-le că acesta este singurul mijloc ca să dobândească pământul, pe care boierii îl stăpânesc pe nedrept.

„Rezultă din ancheta făcută în județ, de către parchet, în anumite sate, că cei care au împins pe țărani la revoltă le-au spus că toate pământurile aparțin sătenilor,... că boierii stăpânesc moșiile fără nici un drept și că singurul mijloc pentru țărani de a le dobândi este răscoala”.333

Acești instigatori au mers până a spune țăranilor că Regina este de partea lor și vrea ca toate pământurile să fie împărțite între ei.

„Din comuna Cornățelul (Ilfov), s-au trimis (ca din partea) Ministerului de Interne, mai multe imprimare, care au fost împărțite prin sate și având

următorul conținut: Regele a murit. Regina se găsește în capul trupelor care merg împotriva ciocoilor”.334

Iată unul din aceste manifeste, mai pe larg: „Oameni buni! Regele a murit. Regina a decis ca toate pământurile să fie împărțite între țărani. Dar ca pământurile să poată fi împărțite, trebuie ca voi să vă răsculați, să măcelăriți pe proprietari și pe arendași și să le dați foc la case. Numai astfel pământul va rămâne al vostru, – căci proprietarii și arendașii nu vor mai reveni niciodată.

Răsculați-vă astăzi chiar, – căci altfel veți rămâne fără pământ”.335

Asemenea manoperă a mai fost întrebuințată în alte două revoluții jidovești:

1°. În Rusia, în timpul ultimei răscoale, când instigatori au făcut pe popor să creadă că, revoltându-se, servește cauza Țarului și a Rusiei (vezi anterior);

2°. În Franța, pe vremea Marii Revoluții, după cum arată istoricul Taine: „Ei au incredințat poporul că Regele voiește ca toți să fie egali, – că nu mai vrea seniori și episcopi, nici ranguri, nici dijme și drepturi seniorale. Astfel, acești oameni rătăciți credeau că uzează de dreptul lor și urmează voința Regelui.”[336] [337]itoare; ei au înștiințare că Majestatea Sa vrea astfel!337 și totuși ei arată mare scârbă să se poarte așa de rău cu niște seniori atât de buni. Inșă aceasta trebuie”.338

La noi, ca și în Franța, țărani ascultă de un ordin, – venit, nu se știe de unde.

Ei au jurat chiar, că nu vor începe să lucreze pământul, înainte de a îndeplini revoluția.

„Țăranii din Vadastra (Caracal) strigau: „Trimișii lui Dumnezeu cutreieră satele și toți țărani trebuie săi urmeze ca să distrugă și să dea foc”.

Țăranii din Scăești au vrut să omoare pe primarul lor, fiindcă acesta le-ar fi ascuns ordinul, venit pentru ca să devasteze.

Ordinul cui? – se întreabă autorul căruia îi împrumutăm aceste citate. Cine a putut să dea ordinul să prăpădească țara?

Și, cu toate acestea, în spiritul celor mai mulți dintre răsculați a existat ideea că împlinesc o lozincă, care îi leagă și căreia nu pot să nu se supună”.339

Țăranii au jurat chiar, cu jurăminte îngrozitoare, – și în mai multe comune din Vlașca, după răscoală, preoții au fost obligați să îi dezlege de aceste jurăminte, pentru ca să-i decidă să are câmpul.

Dar, țărani nici nu știau de ce se revoltă.

„Un proprietar din Dolj zise țăranilor răsculați, – după ce s-a învoit să le dea tot ce cereau, – „în ce privește recolta, în loc să-i dați foc, mai bine luați-o voi; așa, cel puțin, va servi la ceva”. »

Țăranii răspunseră: Dar atunci cum rămâne cu revoluția...?”[340] [341]., trăia de multă vreme la moșia sa și era în bună înțelegere cu țărani.

În timpul răscoalelor, când puhoiul ajunsese la dânsul, dădu de bunăvoie moșia țăranilor și semnă chiar un act de cesiune.

„Când aceștia erau gata să plece, unul dintre ei obiectă; dar cum rămâne cu rivoluția, dacă lăsăm casa boierului neatinsă?

Atunci, ceilalți, recunoscând că are dreptate, au rugat pe boier săi lase să strice măcar ceva din casă.

El le dădu voie și țăranii intrară sfioși în casă, în vârful picioarelor, cu căciula în mână, ca într-o biserică și sparseră o oglindă atârnată în perete. Astfel revoluția fu satisfăcută”.341

Pentru a stimula pe cei nedeciși i-au amenințat cu incendiul și chiar cu moartea.

„Pe un stâlp de telegraf din comuna Fulga, s-a găsit lipit un afiș revoluționar. Autorii acestui afiș amenințau că vor pune foc satului, în caz când țăranii nu se vor răscula”.342 „Locuitorii dintr-un sat din Râmnicu Sărat au mărturisit că au fost luați cu sila și au fost amenințați cu moartea, în caz când nu s-ar fi supus”.343

În timpul revoltei, s-au văzut mulți oameni, – între alții, un politician considerabil P. P. C..., care, de obicei, debitează ceea ce-i sugerează prietenii lui jidani, – cerând, să ne adresăm unei puteri străine, și anume Austriei (nu Rusiei), pentru ca să vină și să stingă focul.

Și, lucru mai grav, o armată austriacă era gata să năvălească în nenorocita noastră țară.

Așa, bunăoară, chiar de la începutul răscoalei:

Austria mobilizează armata în Bucovina”.344

Și, a doua zi: la granița Bucovinei au sosit trei regimente de soldați austriaci”.345

Dar cine a răspândit o asemenea idee, – și cine avea interes să o răspândească? – mai cu seamă când se cunosc urmările unei ocupații străine, venind să înăbușe o răscoală, – consecințe care ar fi fost cel puțin, să acorde tuturor jidanilor drepturile de cetățenie, atât de jinduite de jidovimea cosmopolită și mai ales de aceea ce domnește astăzi asupra Austro-Ungariei.

Și numai grație înțelepciunii și energiei conducătorilor Statului nostru, am scăpat teferi de acest pericol mortal.

Vom termina printr-un pasaj din scrisoarea bravului ofițer despre care am mai vorbit și care este ca un fel de rezumat a tot ce am raportat mai sus.

„Din cercetările ce am făcut, – zice el, – rezultă că, în toate satele pe unde am trecut, țăranii știau că trebuia să se răscoale, cu începere din noaptea de Sf. Toader (Sâmbătă 7 martie), până miercurea viitoare seara, – când totul trebuia să fie distrus și exterminat; în același timp pământul trebuia să fie împărțit numai între ei.

Dar sătenii nu știau pentru ce trebuia să se revolte, nici de unde le venea acest ordin de zaveră.

Majoritatea nu știa nici măcar ce voia.

Mai mult decât atâta, nici un țăran nu-și da seama de gravitatea faptelor pe care le comiteau. Toți erau convinși că armata este de partea lor și, mai ales că ea nu va trage.

Și când au văzut că lucrările se întâmplă contrariu așteptării lor după o slabă rezistență, s-au grăbit să ne întorcă spatele.

În toate satele, pe unde am trecut, am descoperit urme de agenți instigatori, care se dădeau drept studenți și promiteau țăranilor pământ. Ei

puneau să se dea foc la toate conacele ce întâlneau și, trecând dintr-un sat într-altul, semănau peste tot jalea și pârjolul pustiitor.

În sfârșit, la Târnavele, am reușit să pun mâna pe doi din acești așa-ziși studenți. Unul dintre ei, care se numea Ștefan D..., era bulgar și vorbea prost românește.

Venit de curând în țară, el lucrase vara precedentă ca ucenic la mașini agricole.

Era un tânăr foarte inteligent, – sau mai bine zis foarte șiret, – bălan, cu ochi albaștri și având o mică barbă ascuțită.

Purta o șapcă și era îmbrăcat cu haine de lustrină neagră. Pe piept, își cususe două cărți poștale cu fotografia Reginei.

Era încins cu un iatagan și purta, pe după umăr, o ploscă cu rachiu. El impunea supunere țăranilor și căpătase asupra lor o autoritate enormă; când am întrebat pe mai mulți dintre ei dacă îl recunosc, toți mi-au răspuns cu un aer foarte respectuos: Da, este Domnul Studențu”.

Iată și modul cum proceda acest bandit.

Când intra într-un sat țăranii îl ascundeau și îi aduceau de băut și de mâncare. Pe urmă, la ordinele lui – și fără ca să-i conducă el însuși – ei plecau ca să pună foc. Astfel, el a cauzat pagube de mai multe milioane”.

„Am vrut să știu, cine întrebuița pe acești agenți instigatori și în ce scop comiteau ei atâtea crime și dezastre?

Amenințai deci pe S. D... că îl împușc și amenințarea mea își produse efect. Ochii i se umplură de lacrimi și era gata să vorbească, – când, unul din ofițerii care mă însoțeau, avu stângăcia să-mi spună în franțuzește că trebuia să-l duc viu pe acest răufăcător, la Giurgiu.

Văzui atunci imediat pe fizionomia prizonierului, care se însenină, că înțelesese conversația noastră; și într-adevăr, el nu a mai vrut să-mi dea nici o deslușire și nu am mai putut scoate nimic de la el.

Am aflat, pe urmă, că acest monstru a fost expulzat din țară.

Trebuie să adaug că, în toate satele ce am vizitat, am găsit ziarul A., (iudeo-socialist) foarte citit de țărani”.

Dar cine a putut să fie autorul acestei răscoale, care a însângerat un popor și a acoperit de ruine o țară întregă?

Nu sunt țăranii, – cu toate că au fost uneltele oarbe care au săvârșit-o, – fiindcă ei nu se găseau atunci în lipsă extremă<sup>346</sup> și fiindcă răscoala, – dacă ar fi fost născută din patima de proprietate a sătenilor, – ar fi fost parțială și nu s-ar fi generalizat așa de repede.

Nu este partidul liberal, cum l-a insinuat nu se știe cine, – pentru că patima de dominație, la un român, nu merge până să sugrume țara, ca să-i ia cârmuirea,... mai ales că acest partid ar fi avut-o, neapărat, după un scurt timp.

Nu sunt nici țările străine, pentru că ar fi fost absurd să aprindă la vecini un foc, care ar fi putut să se întindă pe urmă și la ele, – iar prezența străinilor (bulgari, austriaci, basarabeni), printre instigatorii descoperiți, are o altă însemnătate, asupra căreia vom reveni.

Prin urmare, cauza eficientă a acestei răscoale nu poate fi decât ovreii, – fiindcă:

— Singuri ei sunt conduși de o patimă de dominație extraordinar de intensă, care este întărită de către Cahal, – adică de Statul lor, – și este împinsă până la paroxism de către Talmud, – adică de legislația lor religioasă.

— Singuri ei simt trebuința absolută și cu totul zorită, să dobândească cât mai curând drepturile de cetățenie, ca să poată în urmă să devină proprietari rurali și să îngenunche astfel România, – pe care vor să o transforme într-o nouă Palestină.

— Numai ei au avut și au nevoie să tulbure adânc țara, pentru ca Europa, împinsă de Cahale și de Francmasonerie, – să se creadă obligată să intervină și să le acorde, fără voia noastră, acele drepturi atât de mult dorite, – care le-ar servi, după spusa lor, să se apere împotriva locuitorilor sălbatici ai barbarei României.

— Numai ei s-au servit de Revoluție pentru ca să dobândească aceleași drepturi de cetățenie în Franța, în Austria și în alte țări ale Europei, – și, acum, de curând, au încercat același mijloc ca să forțeze pe Rusia să li se supună.<sup>347</sup>

Mai mult decât atât, – ei au imitat revoluțiile din Franța și din Rusia, până la cele mai mici amănunte, – bunăoară, spunând poporului că Regina vrea răscoala și chiar că le-o poruncește, – și îmbrăcând pe instigatori cu veșminte ciudate, pentru ca să impună țăranilor.

— Ei sunt cei care au aranjat mai dinainte revolta și tot ei sunt cei ce au dat semnalul de începere.

— Numai ei au putut să recurgă la instigatori socialisto-anarhiști, – din țară și chiar din străinătate (Bulgaria, Austro-Ungaria, Rusia), – care, după cum o recunosc ei înșiși (B. Lazare), sunt în solda lui Israel.

— Singuri ei nutreau o ură neîmpăcată împotriva proprietarilor rurali, pe care i-au poreclit, cu pizmă, oligarhia și care au fost mânați și chiar omorâți în timpul răscoalei; într-adevăr, acești proprietari, dându-și seama de situație, împiedicată, prin legi, ca poporul să nu cadă în ghearele jidovilor.

— Numai ei și trâmbițașii lor, ar fi vrut să vadă venind aici armata austriacă, ce ne-ar fi impus, desigur, suveranitatea lui Iuda.

— Ei înșiși sunt cei ce au prezis răscoala (B. Lazare).

— Și tot ei sunt aceia care, – după ce revolta din 1907 a avortat, – s-au pus să prepare o alta nouă și au avut chiar îndrăzneala nemaipomenită să o și anunțe prin ziarele lor...

Aceste zece motive ne dau certitudinea că ovreii sunt autorii răscoalei din 1907.

De altfel, cine alții, – dacă nu jidovii prin Cahalele lor, – au putut să procure fondurile colosale, – care trebuie să se fi suit la zeci de milioane de lei, – fonduri necesare răsculării unui popor întreg.

Cine alții, – dacă nu ei, – au putut plăti, cu lefuri grase, pe nenumărați instigatori care, în timp de mai mulți ani, au cutreierat țara de la un capăt la altul și, cu mare băgare de seamă au scormonit în cenușă tăciunile nestins al nemulțumirii poporului<sup>348</sup>, – punând peste el paie.

Cine alții, – afară de ei, – au putut cumpăra tăcerea administrațiilor de la sate, asupra conspirației, – urzită, ce e drept, în taină, – dar având loc chiar sub ochii lor, – iar, după răscoală, cine a intervenit... ca instigatorii, prinși, să fie imediat eliberați.

O asemenea cheltuială enormă n-a putut fi făcută de un Stat vecin, – bunăoară ca Bulgaria, – mai întâi, pentru că nu i-ar fi permis bugetul; și al doilea, pentru că rezultatele obținute n-ar fi compensat sacrificiile.

Prin urmare, numai Jidanii prin Cahalele lor din țară și din străinătate<sup>349</sup> au putut să adune prin cotizații, bani în mare abundență și săi întrebuițeze la plăsmuirea acestei răscoale, de care depindea crearea Statului jidovesc, – adică îndeplinirea unui scop ce privește pe neamul întreg al lui Israel.

Revoluția viitoare.

Sub titlul Revoluția de mâine, Facla<sup>350</sup>, foaie jidano-socialistă, publică o scrisoare, scrisă de un așa-zis țăran, – dar al cărui jargon răspândește de departe o putoare nesuferită de usturoi.

Acest pseudo-țăran se plânge mai întâi amarnic de jandarmi<sup>351</sup>, pe care Iuda nu poate să-i sufere – deoarece ei împiedică pe instigatorii săi să ajungă ușor până la adevărații țărani și să-i răscoale din nou.

Pe urmă, el prezice astfel viitorul incendiu: „O nouă revoltă, mai îngrozitoare decât aceea din primăvara anului 1907, se pregătește acum în sate și va izbucni cât de curând.

Dar „răscoala de mâine vom face-o așa, ca nici armata să nu poată tăbări pe noi, nici judecata să nu ne poată trimite la ocnă. Asta o cunosc astăzi toți țăranii și, când se va da semnalul, toți știu ce au de făcut.

Într-o noapte de vară, când clăile și cirezile de grâu, culcate în curțile boierești, se vor răsfață în bătaia razelor de lună, – ori într-o noapte răcoroasă de toamnă, când hambarele pline, vor geme de greutatea porumbului de-abia cules, – deodată, toate armanele vor lua foc, – din toate conacele se vor înălța vâlvătai. Incendiul se va întinde de la conac, la conac și de la sat, la sat, – ca și cum o mână nevăzută va fi purtat prin noapte un șomoilog aprins...

Iar noi... vom privi scrumul rămas în armane și vom tăcea.

Și atunci vor veni cei ce ne-au stăpânit cu cruzime... și ne vor ruga cu lacrimi de pocăință să ne luăm dreptatea, (vrea desigur să zică drepturile) pe care, de atâta vreme, zadarnic o cerșim.

Iată de ce gândul revoluției de mâine aduce nădejde în sufletele noastre, ca o făgăduință a mântuirii din urmă”.

Toate ziarele jidănești țin isonul Faclei.

Iată, bunăoară, ce scrie Seara<sup>352</sup>: „Și dacă mai nădăjduiesc ovreii o îndreptare, o nădăjduiesc tocmai de la poporul acestei țări, care va scutura odată jugul ce-l apasă de veacuri și va da și ovreilor drepturile, de care au fost despuiți de o oligarchia sălbatică și desmetică”.

În plus, P. P. C..., politicianul-trompetă al jidanilor, – într-un interviu cu un redactor al A., (foaie judeo-sodalistă), – a declarat că, viața noastră fiind coruptă (?), singurul leac mântuitor este revoluția (!)



De altfel ovreii lucrează pe capete, încercând să răscoale din nou pe țărani. Mai multe gazete au semnalat asemenea tentative:

În mai multe județe, indivizi, suspecti străbat satele, spunând sătenilor că în curând țara va intra în război și că, pe urmă, țărani vor dobândi pământ.<sup>353</sup>

Se vede, prin urmare, că o nouă revoltă, mai înfiorătoare ca cea din 1907, se pregătește acum în sate.

Și cine o prepară?

Desigur, cei ce au preparat-o și pe cea precedentă.

Dar, de data asta, ei au mai întâi a face cu jandarmii, – care îi stânjenesc grozav, apoi, au luat o frică teribilă de armată<sup>354</sup>, care a arătat că nu glumește.

Atunci, ce e de făcut?

Ei bine, – zic ovreii, – țărani vor opera... ca un jupân care își pune foc la dugheană, – bineînțeles după ce a asigurat-o la o societate de creștini.

Deci; țărani români se vor ascunde pur și simplu, după ce vor fi incendiat averile altor români, – și farsa va fi jucată.

„Atunci vor veni cei ce au asuprit pe bieții jidani și îi vor ruga, – cu lacrimi de crocodil, – să-și ia drepturile!

Ai, vei, ce bichirie!

Numai când te ghindești, simți că perciunii tremură de plăcere; ai zice că se apropie îndeplinirea făgăduielii de mântuire a lui Iehova.

Dar toate astea sunt departe de a fi realizate. Și Iuda, într-un acces de ciudă, strigă: „Ah! dacă răscoalele din 1907 ar fi învins! Dacă barierele orașelor ar fi fost trecute de țărani, – dacă politicienii regelui Carol ar fi fost măturați ca pleava de uraganul revoluției victorioase, – dacă însăși coroana de oțel de pe capul de cămătar al regelui Carol ar fi căzut în țărână, – ce sărbătoare ar fi fost azi în aer și ce cântece ar fi întâmpinat venirea primăverii și aniversarea desrobirii jidănești... pardon, românești.<sup>355</sup>

Da.

— Ar fi fost un adevărat sabăț.

Dar, remarcați că ovreii se așteptau, în 1907, nici mai mult nici mai puțin, decât la năvălirea țărănilor în orașe, la masacrarea oligarchiei, – și mai ales, la răsturnarea regelui Carol, căruia jidănia iar fi tăiat capul, – cum a făcut altădată lui Ludovic al XVI-lea.

Dar un proverb românesc zice: „socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg”.

Și de aceea Iuda a rămas plouat, și în același timp a și turbat, – căci își răzbună astăzi, acoperind de ultragii pe Majestatea Sa Regele României.

„Iată, au trecut șase ani de la răscoalele din 1907, – adică de la represia groaznică a Brătienilor, – de la execuțiile sumare, de la ororile inutile, de la asasinarea în masă a celor 11.000 de țărani...

În anul acesta (1913)... când tenia regală, lungă de 46 ani de domnie, ne-a arătat că nu e în stare decât să ne sugă... Când boala latentă a oligarhiei, altoită pe mizeria poporului, a supurat în chestia ignobilă a Silistrei... ar fi trebuit să ne întoarcem către 1907.

Anul 1913 ne pedepsește... fiindcă revoluția poporului a fost înfrântă,... fiindcă peste liniștea de moarte a satelor s-au întins pretutindeni ventuzele caracatiței brătieniste și gura lacomă a Molohului regal, – fiindcă nu am avut atunci nici destulă putere ca să învingem (?!), nici destul curaj (mai ales) ca să murim până la unul sub ploaia de gloanțe a soldatului român, – pentru că am fost lași și netrebnici (te cred), – și pentru că n-am știut să ardem în focul celui din urmă patul de grâu și al ultimului conac boieresc, hoitul clasei parazitare care ne guvernează”.356

Dar pentru a-și vărsa toată mânia neputincioasă, ce clocotește în sufletul lor, de când cu chixul din 1907, – jidanii recurg chiar la escatologie.

Regele, – venerat ca un părinte mult iubit de poporul românesc, care-i datorește renașterea, – acest Rege, admirabil de înțelepciune, pe care străinătatea ni-l invidiază, – este târât în noroi de o șleahță de Iude infame și nobila sa efigie, ce ne inspira la toți cel mai profund respect, e mânjită pe frunte, – în Facla, – cu cifre roșii, ca trase cu sânge și desenând numărul 1907.

Pe o altă pagină se vede un par, la capătul căruia se afla figura Regelui și la piciorul căruia urinează doi diplomați, îmbrăcați ca niște ciocli, – pe când puțin mai departe, se golește un butoi plin cu excremente, al cărui conținut este îndreptat și el înspre parul regal. În josul acestei pagini se găsește legenda următoare: „...Toți diplomații Europei își fac azi treburile și necesitățile inexorabile la picioarele țării și sub nasul regelui Carol”.

Fără comentarii!

Obrăznicia grosolană a jidanilor nu mai are margini și ar trebui ca autoritățile să intervină energic, pentru ca asemenea sacrilegii infame să înceteze odată pentru totdeauna.

După Regele, în același număr al Faclei357, sunt insultați trei oameni, – și numai trei:

— unul, este L L Brătianu care, ca ministru, a dirijat represaliile din 1907,... a inventat pe afurisiții de jandarmi rurali,... și, în plus, este fiul marelui om, căruia îi datorăm scăparea din primejdia mortală unde voia să ne afunde Tratatul din Berlin;

— ceilalți doi, – Cuza și Iorga, – sunt niște bieți profesori universitari, care n-au nici o putere în țară, ...– dar care s-au semnalat răzbunării jidovești prin faptul că sunt adevărații apărători ai țărănimii și, mai ales, pentru că... trec drept capii antisemitismului din România.

Dar să nu ni se pară glumă!

Amenințările repetate ale jidanilor se vor îndeplini, – și încă cu vârf și îndesat, – dacă nu vom avea ochii în patru asupra uneltirilor lor revoluționare, atât la țară cât și în orașe.

Ultimul război.

Dar iată că izbucnește diferendul bulgaro-român.

Natural, că întotdeauna jidanii au încercat să profite de greutățile prin care trece țara, pentru ca să ne pună cuțitul la gât. Ei o mărturisesc chiar fără de rușine: „Câtă vreme va exista o chestie ovreiască în România, ea va forma partea vulnerabilă a țării și i se va ridica în drum, – fără ca ovreii din țară să se amestece, tocmai în momente de grea cumpănă”[358][359] [359]mcis al Italiei,

publicate în „Corriere della Sera”; acele ale lui P. Nathan, de la „Berliner Tageblatt”, – acele ale lui Clemenceau, fost prim-ministru al Franței, francmason de marcă și stipendiat de Iuda articole publicate în „L'Homme libre”; articolele din „Moniing-Post”, din „Daily Telegraph...”, . acele din „Neue Freie Presse”, din „Pester Lloyd”, din „Napii” și din „Hirlapii” ungurești etc., Într-un cuvânt, toate Cahalele din Europa au sărit de-o șchioapă, la țipetele de ananghie ale jidanilor de aici.

Dar dificultatea, pe care contase atât de mult jidovimea, s-a schimbat curând într-un triumf pentru țara românească.

Cahalele dăduseră deci greș.

Dar, nu face nimic. Jidanii din România își schimbă imediat tactica.

Îndată ce văzură că nu va fi război și că totul se va rezuma într-un fel de paradă inofensivă, – toți jidănașii fură cuprinși de un entuziasm extraordinar (îngrămădindu-se totuși la partea sedentară a oștirii)... toți hahamii simțiră gădilituri la limbă și expectorară discursuri patriotico-izboinice,... toate balabustele scoaseră din buzunarele lor soioase, un „cinci-parale” și-l dădură, cu gesturi de miliardare risipitoare, altor jidani care scriu la gazetă și care le-au trecut pe toate la nemurire, murdărind coloanele ziarelor, – ce din cauza asta nu se mai puteau citi, – cu grețosele lor nume.

Dar pentru ca cititorul să-și dea seama de ce specie de soldați procură României Iuda, vom cita numai faptele următoare:

1. Raportul unui căpitan către colonelul său<sup>359</sup>.

Am onoarea de a vă raporta că, reținând la cazarmă, pentru ca să facă gardă, mai mulți soldați, între care și pe Gold... Ițic, acesta a crezut necesar să intervină pe lângă medicul regimentului pentru ca să fie dispensat. Și, în adevăr, a fost scutit de orice serviciu timp de 5 zile, – dar nu s-a indicat diagnosticul bolii care a încuviințat scutirea.

Acest soldat, – care n-a fost dispensat ca debil de comisia de recrutare și n-a fost prezentat ca slăbănog la contravizită, – care, în plus, n-a dat nici un semn de debilitate de când este în serviciu, – acest soldat a obținut de la medicul militar suma de 76 de zile de scutire, dintre care cele mai multe cu dreptul de a sta acasă.

Afară de aceasta, când la 4 iulie trebuia să facă 2 zile de închisoare, acest soldat a fost iarăși scutit de pedeapsă, sub pretext că închisoarea e murdară...

Adaug aici foile de scutire și de infirmerie:

13 Noiembrie, scutit de serviciu în timp de 48 ore.

17 Noiembrie, scutire de 5 zile; în această vreme va sta acasă.

22 Noiembrie, scutire de 3 zile; va sta acasă.

7 Ianuarie, scutire de 4 zile; va sta acasă.

20 Februarie, scutire de 5 zile.

25 Februarie, scutire de 5 zile; va rămâne acasă.

2 Martie, scutire de 4 zile; va sta acasă

6 Martie, scutire de 4 zile.

12 Martie, scutire de 4 zile; va rămâne acasă.

15 Aprilie, scutire de 3 zile; va sta acasă.

21 Aprilie, scutire de 5 zile.

29 Aprilie, scutire de 3 zile; va rămâne acasă.

4 Iunie, intrat la infirmerie și scutit de concentrare și de gardă până la 28 iunie.

9 Iulie, scutire de 5 zile.

Total: 76 zile.

Comandantul companiei (ss) X

2. În același corp de armată, un alt jidan, Ițic W. Leib... a luat, de la același medic ca precedentul, 270 zile de concediu într-un an. Chemat la concentrare, el se mulțumi să trimită la regiment un certificat de la medicul cu pricina. Dar colonelul bănuind că are a face cu un certificat de complezență, trimise la ovrei un alt medic, care-l găsi perfect sănătos și constată, în plus, că nu fusese niciodată bolnav, – ceea ce avu ca urmare că primul confrate, care se arătase prea îndatoritor, fu trimis la închisoare<sup>360</sup>.

Vom mai aduce, ca specimen, un rezumat din tabloul percepției fiscale din Târgu-Neamț, în ceea ce privește dispăruții, care datoiesc taxe militare pe anii 1900-1911<sup>361</sup>.

Acești dispăruți, – sau mai bine zis acești ascunși, – sunt în număr de 293, dintre care 248 sunt jidani.

Lista începe cu numele belicioase de:

Beriș Iosub Leiba fiul lui Șmil și al Malchei;

Iancu Iosub Minei fiul lui Avrum și al Dvoirei;

Șmil Șmil Ițic fiul lui Bercu și al Rifchei și se continuă astfel, pe 5 pagini ale ziarului oficial, până la sfârșit, trecând prin poreclele fermecătoare de: Șloim Șloim, – Șulăm Ițic, – David Bercu, – Ițic Burăh, – Ștrul Naftulea – neuitatul Aron Ghidate etc., etc.

Iată deci ce valorează, ca soldați<sup>362</sup>, cei ce ne pretind, – cu amenințări și chiar cu acte de violență, – drepturi de cetățean.

Concluzii practice.

Am trecut în revistă o parte din efectele Cahalelor talmudice, – restul formând Francmasoneria, care va fi studiată în capitolul următor, – și am constatat că faptele rele ale acestei organizații periculoase se rezumă la:

— în spoliații datorită patimei de proprietate;

— în revoluții sângheroase ce țin de patima de dominație.

Dar, o chestiune capitală se pune pentru noi, românii:

Ce trebuie să facem cu acești oaspeți nepoștiți care, hodoronc-tronc, s-au instalat în țară, – sau mai bine zis cu acești paraziți răufăcători care sunt în același timp și hop și asasini?

Putem oare să-i exterminăm, – cum bunăoară seucid ploșnițele?

Acesta ar fi mijlocul cel mai simplu și cel mai comod de a scăpa repede de ei, – mijloc care ar fi chiar licit<sup>363</sup>, dacă am urma legile Talmudului.

Dar nu! – nu trebuie nici chiar să ne gândim la așa ceva,... căci suntem creștini, – creștini, atât de urâți de jidovi!

Trebuie chiar să uităm răzbunarea, – patimă sine qua non a unui bun haham, – pentru jafurile și omorurile comise sau cauzate de jidani.

Mai mult! trebuie să iubim pe ovrei și să le facem bine, – pentru că avem ca învățător pe Hristos, – izvorul iubirii eterne, – care în înțelepciunea Sa

dumnezeiască ne-a zis: Iubiții pe vrăjmașii voștri,... faceți bine celor ce vă urăsc...”[364][365] [365] [365]. dar plin de vicii?

Ei bine, acest tată va trebui, mai întâi, să arate fiului răul ce își cauzează lui însuși și altora, prin purtarea sa vicioasă.

În același timp va trebui să suprime acestuia mijloacele cu care-și satisface impulsurile sale pătimăse.

Prin urmare, datoria noastră este;;

1° Să spunem ovreilor răul imens ce și-l fac lor și, mai ales, ni-l fac noua prin Cahale, – pe care, de altfel, guvernul ar trebui să le distrugă cu totul, smulgându-le din rădăcină, – așa cum au încercat să facă rușii,... dar din nenorocire printr-o procedare defectuoasă<sup>365</sup>.

Este de crezut că, văzându-se descoperiți, acești frați ai „apostolilor” lui Hristos, se vor rușina de ei înșiși și se vor lepăda în mod sincer de infamul Talmud, care-i transformă în furi și în ucigași.

Atunci, – nemaifiind sub imperiul patimilor de proprietate și de dominație, excitate la un grad superlativ de legislația lor religioasă, – și fiind scăpați și de Cahal, care-i organizează într-o bandă de răufăcători, – jidanii nu vor mai fi periculoși pentru noi și îi vom putea primi cu brațele deschise, – după cum facem cu orice străin, cumsecade.

2° Dar, pentru a ajunge la acest sfârșit, mai trebuie să suprimăm ovreilor noștri orice mijloc de satisfacere a patimilor de proprietate și de dominație, – bineînțeles având și ochii în patru așa ca să piară pofta junilor circumciși să mai necinstească fete de român. Pentru aceasta trebuie: a) ca jidanii să ne dea îndărăt tot ce ne-au furat, – lucru foarte greu de obținut; – în urmă să-i eliminăm din economia noastră, după cum se exprimă profesorul A. C. Cuza, neîmprumutând niciodată bani jidovești, – nici pentru trebuințele particularilor, nici mai ales pentru acelea ale țării, – și reluând, printr-o muncă fără preget și printr-o perseverență tenace, comerțul, industria, agricultura, pădurile, petrolul,... și toate celelalte bunuri ce ei ni le-au luat cu japca; b) mai trebuie ca, – până când s-or îndrepta, – să nu-i facem stăpâni peste noi, dându-le încetățenirea, pe care patima lor de dominare o reclamă cu atâta insistență, – după cum un tată foarte înțelept trebuie să nu-și lase autoritatea pe mâinile fiului său, încă vicios.

Și iată în ce chip i-am face pe jidani stăpânii noștri dacă le-am îndeplini dorința: După ultimul recensământ, populația totală a României este de 7.248.061 locuitori, – dintre care 5.918.928 stau la țară și 1.329.133 în orașe. Ovreii, în număr de vreo 400.000<sup>366</sup>, se găsesc printre locuitorii orașelor și chiar cer tocmai drepturile de orășean, adică drepturi de cetățenie pleneră, completă, absolută.

Or țărani, – adică imensa majoritate a poporului român, – nu se bucură încă de drepturile pe care le pretind jidanii, – străini, veniți de ieri. Într-adevăr, țărani n-au decât drepturi restrânse; ei nu pot să aleagă un deputat decât prin delegați și sunt cu totul lipsiți de a participa la alegerea pentru Senat; în plus, ei sunt supuși la anumite restricții ale dreptului de proprietate<sup>367</sup> de care sunt scutiți orășenii.

Va trebui deci să se dea mai întâi țăranilor români drepturi integrale, totale, – și pe urmă să te gândești la pleava judaică<sup>368</sup>.

Altfel, ar fi să ne sinucidem; ar fi să reînnoim nebunia ce a făcut-o Franța în Algeria, acordând ovreilor drepturi, ce nu le aveau naționali.

Dar, mai e încă ceva!

Dând drepturi jidanilor, – mai înainte ca țăranii români să fie emancipați de tutelă, – cădem pe proporția groaznică de un jidan pentru doi români<sup>369</sup>.

Se înțelege, cât de colo, ce armă formidabilă am procura noi înșine jidovilor, – acești străini putrezi de vicii, – pentru ca să ne poată da lovitura de moarte!

Și nu trebuie să ne înduioșăm de chelălăitul „pumuntenilor” care se plâng că n-au protecție, căci e de-ajuns ca un jidănaș de aici, – ferească Dumnezeu, – să strănute, ca toată jidovimea, din lumea întreagă, să țipe într-un glas: Gewalt! și să poruncească guvernelor francmasonice să intervină.

Și nici nu trebuie să ne pese de lăfăielile și de rățoielile ovreilor, că fac armată, – ba chiar că au mers la război, – și că prin urmare, li se cuvine să aibă drepturi ca orice român.

Ei, și dacă fac armata? – și dacă au fost la război?

Au făcut-o pentru propriul lor interes; au făcut-o pentru ca să-și apere prăzile adunate jefuind pe români, – prăzi pe care alți bandiți, ca bulgarii, ar fi putut ușor să pună mâna.

Și de unde până unde, făcând armata, șloimii capătă și vrednicia ca să fie cetățeni?

Pentru ca cititorul să-și dea bine seama de cum stau lucrurile în realitate, să-i expunem situația printr-o parabolă:

O văduvă, care avea zece feciori, vede într-o zi intrând în curte, un cerșetor ce venise să ceară un codru de pâine și, făcându-i-se milă de el, îi dă de mâncare și îi îngăduie chiar să se culce într-un colț după ușă.

Dar cerșetorul, fiind hoț, a înșelat pe băieții bătrânei... ba chiar a furat și acesteia multe lucruri de prin casă.

Într-o noapte, iată că vin tâlharii.

Sar toți flăcăii babei,... se face că sare și cerșetorul, care însă, fricos din fire, se ascunde după casă... și, în sfârșit tâlharii sunt puși pe goană.

Ei bine, – ce cap credeți că a făcut bătrâna, când a doua zi de-dimineață, se pomenește cu cerșetorul, – care până atunci fusese tolerat de milă, de silă, și care dărdâise de teamă că tâlharii o să-i ia ceea ce el șterpelise de la binefăcătorii săi, – că vine, cu obrăznicie, să-i pretindă, – sub cuvânt că a luat și el parte la încăierare, – să-l pună în capul bucatelor,... săi dea pe mână cheia de la lada cu bani și... să aibă dreptul să se amestece în afacerile casei, – drept pe care opt din băieții babei nu-l căpătaseră încă, nefiind vârstnici.

Trebuie notat că a încetățeni acum câteva mii de jidani – sub pretext că au luat parte la mobilizare, – este a face peșcheș bieteii țări atâția viitori proprietari de moșii circumciși.

Și dacă ne raportăm la ce s-a petrecut în Galiția, – unde, în 13 ani, numărul proprietarilor rurali evrei a crescut, de la 38 la 680 (vezi anterior), – România va putea, peste vreo zece ani, să-și schimbe numele în Palestina.

Și să nu se uite că dacă Domnitorul Cuza a putut să smulgă din mâinile grecilor moșiile pe care aceștia le acaparaseră, va fi imposibil oricui să mai scoată vreodată, din ghearele jidovilor, ceea ce ei au înhățat.

Unde mai pui că toate aceste vipere împământenite vor putea să se ducă la sate, nesupărate de nimeni, – nici chiar de jandarmii rurali, – și vor ațâța acolo, în voie, o nouă răscoală țărănească.

De altminteri, dacă se întâmplă nenorocirea ca ovreii militari să fie încetățeniți... s-a sfârșit cu țara românească.

Finis Romaniae!

Prin urmare, cel puțin de aici înainte, va trebui să nu se mai împartă la jidani drepturile de cetățenie cu atâta dărnicie, – mai mult decât stupidă, – cum s-a făcut până acum.

Prin urmare, aceia care, – ministru, senator, sau deputat, – va contribui la naturalizarea unui jidan, este un trădător, un vânzător de țară și comite crima de lăse-națiune.

Îl vom excomunica și-l vom afurisi, – pe acest rău român, – cu următorul blestem înfricoșător, scos din Cheremul talmudic:

Răni adânci, boale lungi și înspăimântătoare să vină asupra lui.

Să fie supt, până la măduva oaselor, de jidani și, odată sărac și căzut în mizerie, să fie vândut de acești jidani, – ca un simplu țăran din Galiția, – altor jidani, care să-l hrănească cu scârnăvii ce produc moartea.

Să lucreze toată viața și până la istovire, ca un rob, pentru ca să îmbogățească pe jidani; iar aceștia să nu aibă deloc milă de el, – după cum n-au avut milă de cei 11.000 bieți țărani, pe care i-au împins la răscoală și pe care în urmă i-au lăsat să-i omoare armata, în locul lor.

Copilașul său, frumos ca un îngerăș, să fie răstignit de jidovi, – care să-i scoată tot sângele, înțepându-l cu groaznice piroane ascuțite.

Fetița adorabilă, sau surioara scumpă și mult iubită, să fie necinstită de un tăiat împrejur și, în urmă, acest jidan sau un altul, să o închidă într-un bordel sau să o trimită să moară de deznădejde la Shanghai sau la Buenos-Aires, – ca sute și mii de copile de țărani români.

Nevasta sa să fie dată altora și, când dânsul va muri, alții să se aplece peste dânsa.

Să cadă și să nu se mai scoale.

Să nu fie îngropat în cimitirul creștin.

Acest blestem să cadă pe răul român și pe tot neamul lui.

Iar Dumnezeu să verse pacea și binecuvântarea Sa peste mine și peste întreg poporul românesc. Amin.

Înainte de a sfârși acest capitol, să ne fie îngăduit să adăugăm aici o analogie medicală.

Poporul român poate fi comparat cu un copil care a rezistat ușor la boli febrile, cu invazia bruscă și tumultuoasă, ca vărsatul, pojarul, scarlatina etc... Și în adevăr, el a ieșit învingător în toate atacurile furioase ale barbarilor, ale turcilor, ale tătarilor, ale ungușurilor, ale grecilor, etc.

Dar când băiatul ajunsese la vârsta de 21 de ani, el fu pătruns încetul cu încetul de o boală teribilă, cu început insidios și cu mers cronic, adică de tuberculoză, – care pentru poporul român este reprezentată de jidani.

Dacă scapă de această mortală lovitură, va ajunge fără greutate la o vârstă foarte înaintată.

Către un asemenea sfârșit trebuie să aspire orice bun român, cu atât mai mult că din toate părțile încep să se audă clopotele funebre ale înmormântării împărăției lui Israel, care, – mai puțin favorizată de soartă ca cea a lui Mahomet, – a murit în stare de fœtus, adică înainte de a se naște,... îndată ce s-a dat de gol.<sup>370</sup>

De altfel, să fim mândri că suntem, cu rușii, singurele popoare din Europa, care au înțeles vicleșugul lui Iuda și îi rezistă cu înverșunare<sup>371</sup>.

FRANCMASONERIA.

Judaismul nu se agită numai de câțeva vreme, – adică de când simte că se apropie de izbândă și întrezărește realizarea visurilor sale de despuiere și de subjugare a națiilor.

El lucrează într-ascuns de veacuri, – și anume de la începutul erei creștine, căci are un dușman groaznic – Creștinismul – pe care îl urăște de moarte.

Ovreii au o răbdare prodigioasă și o încăpățănare cu adevărat diavolească. Acest neam, blestemat de Dumnezeu, nu se dă îndărăt niciodată și dinaintea nimănui; el desfide timpul și trece peste toate piedicile, când e vorba să-și sature ura – care astăzi e tot așa de vie, ca în timpul lui Hristos.

Și într-adevăr, jidovii, care au moștenit învățăturile fariseice – transmise prin Talmud – cutează să sugrume religia divină, după cum strămoșii lor, acum vreo 2.000 de ani, au avut îndrăzneala nemaipomenită să-L răstignească pe însuși Dumnezeu.

În adevăr, „rabini combătură, de la început, doctrina creștină, care făcea prozeliți în turma lor...

„Evangheliile trebuiesc arse, – zicea hahamul Tarphon, – căci păgânismul este mai puțin periculos, pentru credința jidovească, ca creștinismul. Și nu era singurul să cugete astfel, căci toți hahamii înțelegeau în ce primejdie puseseră judaismul sectele judeo-creștinești”<sup>[372][373]</sup>

— „dacă n-ar fi avut decât Biblia, drept carte sfântă, – s-ar fi contopit în Biserica creștină născândă... Un lucru însă împiedică fuziunea și menținu pe jidovi printre popoare, – și acest singur lucru fu elaborarea Talmudului”<sup>[373][374]</sup>

Erezii de origine jidovească.

Am arătat mai sus că Talmudul nu respiră decât ură contra Creștinismului, – ură care s-a cristalizat în faimoasa formulă: „tob șebegaim harog”, – adică: „pe cel mai bun dintre creștini, ucidel”. Acesta este adevăratul său scop: exterminarea bunilor creștini, pentru ca împreună cu dânșii să piară și creștinismul.

Talmudul declară deci război,... un război fără milă, pe viață sau pe moarte.



Dar pe de o parte ovreii, slăbiți și împrăștiați, nu puteau duce lupta pe față; pe de alta, creștinii îi detestau și nu se încredeau în ei, mai ales când era vorba de vreo discuție religioasă.

În asemenea condiții, mai mult decât perplexe, o idee infernală ilumina devla lui Iuda. Trebuia să-i facă pe creștini să lupte, ei înșiși, în contra creștinismului.

Și într-adevăr, se văzură atunci apărând, una după alta, nenumărate erezii care se succedară neîncetat, din primele secole ale creștinismului și până astăzi.

Prin sofisme, jidovii înșelără pe creștini și mai ales pe neofiți și îi transformară în ereziarci, care în urmă căutară să distrugă spiritul creștinesc<sup>374</sup>.

Astfel s-au format toate ereziile care, – de la Ebionism, până la Protestantism, – recunosc o origine jidovească.

„Sar putea face istoria curentului ovreiesc în Biserica creștină, – istorie care ar merge de la Ebionismul primitiv, la Protestantism, – oprindu-se între alții la Unitari și la Arieni”<sup>[375][376]</sup>

Dintre aceste erezii jidovești, cele mai importante sunt:

1. Ebionismul<sup>376</sup> și Elkesaismul ivite la sfârșitul primului secol și formate de „judaisanți încăpățânați”, care voiau să țină sabbatul și aveau repulsie să convertească pe gentili, – cu alte cuvinte, erau dușmanii catolicității Bisericii.

Aceste erezii renăscură, mai târziu, sub numele de Nazarenism sau doctrina creștinilor circumciși, de Anti-trinitarism, de Quarto-decimanisme etc... și se stinseră în cursul veacului al IV-lea<sup>377</sup>.

Ele reinviară, pe la sfârșitul secolului al XII-lea, în Italia de sus, constituind Pasaginismul.

2. O a doua categorie de erezii, cu care Biserica a avut mult de luptat este reprezentată de gnosa jidovească și mai ales de Nicolaitism, – despre care Sfântul Evanghelist Ioan zice că face parte din „Sinagoga Satanei”<sup>[378]</sup> – și de alte sisteme asemenea, care și ele s-au edificat pe baze judaice<sup>379</sup>.

3. Din veacul al IV-lea până în al VII-lea, istoria ovreilor este legată de istoria Arianismului, de izbânzile și de înfrângerile lui”<sup>[380][381]</sup> utată de mai mulți împărați, îi amenință chiar existența.

Biserica nu a suferit niciodată, – de la început și până în epoca actuală sau francmasonică, – ca în timpul persecuțiilor ariene<sup>381</sup>.

Printre ereziile de origine jidovească, – dar mai puțin importante ca cea precedentă, – să cităm pe acelea ale Unitarilor (monofizism și monotelism), care durară, din veacul al V-lea, până în veacul al VIII-lea<sup>382</sup>, și pe aceea a Iconoclaștilor, care tulburară pacea Bisericii, de la începutul secolului al VIII-lea și până la jumătatea secolului al IX-lea<sup>383</sup>.

4. Manicheismul, sau gnosa persană, care fu un fel de amestec al Elkesaismului jidovesc cu doctrina lui Zoroastru<sup>384</sup>, lua naștere încă din secolul al II-lea, în Persia și se întinse din ce în ce, de la răsărit înspre apus.

În veacul al XII-lea, această erezie reapăru în Bulgaria, iar partizanii ei, Bogomili, se răspândiră în Europa și se stabiliră, mai cu seamă, în sudul Franței, unde formară Catari, – care, în secolul următor, se numiră Albigeni.

Această sectă afirma că doctrina ovreilor era de preferat aceleia a creștinilor.

În contra Albigenilor, care provocară dezordini foarte grave, Biserica, pentru ca să-i extirpe, fu obligată să predice o adevărată cruciadă<sup>385</sup>.

5. Când Manicheismul fu învins, cu Albigenii, doctrinele jidovești găsiră adăpost la Cavalerii Templului, – care mai înainte fuseseră servitori devotați ai credinței creștine.

Din actele procesului, – publicate de Michelet în Documents inédits de l'histoire de France, – reiese că, în momentul supresiei ordinului, batjocorirea Crucii făcea parte din ceremoniile inițierii. Acești Cavaleri ai lui Crist scuipeau de trei ori pe Crucifix, renegându-l<sup>386</sup>.

Sărutul rușinos completa aceste ceremonii de inițiere<sup>387</sup>.

Afacerea Templierilor se explică foarte bine, când ne dăm seama de modul de procedare al ovreilor. De altfel, acest mod de a lucra variază puțin.

Jidovii corup o asociație puternică, ce le servește drept mașină de război, ca să atace cu vigoare organizația socială care îi incomodează.

Îndată ce au pătruns acolo, ei procedează ca într-o societate financiară, în care eforturile tuturor nu au alt scop decât a servi cauza sau interesele lui Israel, – fără ca, de cele mai multe ori, indivizii să știe ce fac.

Cavalerii Templului se găsiră în multe împrejurări în raport cu jidovii, pentru afaceri de bani, – căci, într-adevăr, prin Templieri se îndeplineau toate operațiile financiare ale Cruciadelor”[388][389]

Dar, marele vis al jidovilor, – adică o revoluție universală<sup>389</sup>, organizată de către Ordinul Templierilor, – dispăru în flăcările rugului lui Jacques de Molay<sup>390</sup>, superiorul lor.

6. Ajungem în sfârșit la erezia lui Luther<sup>391</sup> și a tovarășilor lui.

„În momentul Reformei... creștinii erau mai puțin credincioși...”

Averoismul (filosofie arabă) preparase această decadență a credinței, – și se știe partea ce avură ovreii la răspândirea Averoismului, așa că lucrau astfel pentru ei.

Cei mai mulți din averoiști erau increduli sau cel puțin atacau religia creștină.

În ani, care anunțau Reforma, jidovul deveni educator și învăță pe savanți limba ebraică; el îi iniție în misterele cabalei, după ce le-a deschis porțile filosofiei arabe.

El îi înzestră, contra catolicismului, cu reductabila exegeză pe care hahamii, în timp de veacuri, o cultivaseră și o fortificaseră, – acea exegeză (sofistică) de care va ști să se servească protestantismul și, mai târziu, raționalismul”[392][393] „Rivalul lui Maimonide, rabi Solomon (fiul lui Isaac din Troyes, cunoscut sub numele de Rachi), precum și Tosafiștii (savanți talmudiști) făcură pe Nicolae din Lyra, care făcu pe Luther”, (Renan). Într-adevăr, franciscanul Nicolae din Lyra, de origine israelită, împrumută de la

acești ovrei multe din argumentele sale contra Bisericii, – și aceste argumente fură transmise lui Luther”[393][394]

Reforma și-a luat rădăcinile în izvoarele ebraice, – zice ovreiu Bernard Lazare.

Spiritul jidovesc triumfa cu protestantismul.

Reforma fu, prin anumite părți, o întoarcere la vechiul Ebionism din veacurile evanghelice.

O mare parte din sectele protestante fură pe jumătate ovreiești, doctrine anti-trinitare fură, mai târziu, predicate de protestanți, – între alții de Michel Servet și de cei doi Socini din Siena”[394][395]

În sfârșit, să mai cităm încă doi ovrei, care vorbesc și ei de erezia lui Luther.

„Orice catolic, care devine protestant face un pas către judaism”, zice A. Weil<sup>395</sup>.

„Un protestant, – adaugă Heine, – este un catolic care părăsește idolatria trinitară, pentru a merge către monoteismul jidovesc”[396][397]

EREZIA FRANCMASONICĂ.

Toate ereziile de origine jidovească au fost învinse de creștinism, – afară de Protestantism, care singur rezistă spasmurilor de izbăvire ale Bisericii – și chiar se întinse din ce în ce, ca râia, asupra celor mai multe popoare de rasă anglo-germană.

Or, jidovii doreau de mult și lucrau din toate puterile lor, ca o asemenea erezie să poată tăia, în două, unitatea creștinătății.

Totuși, aceasta nu le era încă de ajuns.

O despărțire analoagă se produsese mai înainte, prin schisma grecească, fără nici un câștig pentru Israel.

Trebuia ca partea eretică să le fie favorabilă și să poată să se învoiască cu funcția oarbă de mâner de secure, pentru a dobori partea rămasă ortodoxă.

Acesta fu rolul ce ovreii făcură să joace Protestantismului; și într-adevăr, această erezie trebuia să servească de leagăn celei mai formidabile societăți oculte, – Francmasoneriei.

După cum zice Copin-Albancelli, „lumea protestantă trebuia să formeze cuibul în care să clocească oul societății secrete”[397][398]

Originea.

— Francmasoneria, – care este minciuna întrupată, – pune în mâinile neofitilor săi cărți rituale, în care povestește că „originea ei se pierde în noaptea timpurilor”.

În realitate, primele loji francmasone luară naștere în Anglittera, pe la începutul veacului al XVII-lea.

Deja, în 1621, când Bacon scrise la Nouvelle Atlantide, el cunoștea bine constituția acestei societăți secrete, – iar Cromwell (1599-1658) fu susținut de francmasoni, căci fusese protectorul jidanilor și ridicase sentința de proscricție ce apăsa asupra lor.

De altfel, la toți șefii protestanți ai Anglitterei găsim că planul acestei societăți oculte este foarte propriu pentru a ataca cu vigoare principiile catolice

și pentru a zdruncina națiunile care, ca Franța și ca Spania, rămăseseră credincioase acestor principii.

În urmă, Francmasoneria fu importată, mai întâi în Franța, apoi în Spania, în Italia, în Suedia, în Țările-de-jos etc, în cursul veacului al XVIII-lea.

Primele loji franceze fură fondate de la 1720 la 1730 și, în mai puțin de 25 ani, după aceea, o mulțime de altele se constituiră, nu numai în Franța, dar și în toată Europa.

Organizația.

— Pentru a întemeia Francmasoneria, ovreii au luat, ca decor, o legendă din Talmud; dar au organizat această societate după modelul Cahalului.

Francmasonii simbolizează pe lucrătorii zidari care, în timpul lui Solomon, au clădit templul din Ierusalim.

Scopul actual al Francmasoneriei este să „rezidească templul lui Solomon”, – ceea ce înseamnă, vorbind fără metaforă, să restabilească dominația lui Israel asupra tuturor națiilor pământului.

„Originea jidoveasca a Francmasoneriei este manifestă – zice Drumont – și jidanii nu pot fi nici măcar acuzați de multa prefăcătorie, în această circumstanță, într-adevăr, niciodată un scop mai deslușit n-a fost indicat sub o mai transparentă alegorie. A trebuit toată naivitatea Arieniilor pentru ca să nu înțeleagă că, invitându-i să se unească ca să răstoarne vechea societate și să reconstruiască Templul lui Solomon, i-a poftit să asigure triumful lui Israel”[398][399]

Și Drumont mai adaugă: „deschideți orice ritual masonic și totul vă vorbește de Iudeea. Kadoș, unul din gradele cele mai înalte, înseamnă sfânt pe ovreiește. Candelabrul cu șapte ramuri, arca alianței, masa de lemn de salcâm, – nimic nu lipsește din această instituție figurativă a Templului”[399][400]

Un alt martor, care trebuie să cunoască lucrurile a fond, – deoarece a fost secretarul Marelui Orient din Franța, – se exprimă în mod și mai explicit:

„Francmasoneria, care este incontestabil de origine ovreiască, este pentru israeliți un instrument de acțiune și de luptă, de care se servesc în mod secret Jidovii, – atât de remarcabili prin instinctul lor de dominație și prin știința lor de a governa, – au creat Francmasoneria ca să înroleze într-însa oameni care, ne-apartținând neamului lor, se angajează totuși să-i ajute în faptele lor, să colaboreze cu ei la stabilirea domniei lui Israel printre oameni”[400][401]

Dar pentru a arăta analogia ce există între organizația Francmasoneriei și cea a Cahalului, vom pune una lângă alta aceste două asociații secrete, – urmând pentru Francmasonerie descrierea ce o dă Copin-Albancellii, fost francmason, ajuns chiar, în această societate, la gradul superior de Rose-Croix.

Francmasoneria se compune din loji, formate de un număr limitat de aderenți, – adică de vreo cincizeci la număr.

După cum Cahalurile au, ca șef, un haham care este asistat de mai mulți funcționari ai Sinagogii, – Lojile au în capul lor un Venerabil, care este ajutat de mai mulți demnitari ai templului masonic.

Venerabilii dirig și administrează Lojile, – după cum hahamii exercită dominația în Cahaluri și le supraveghează finanțele.

Venerabilii prezidează dezbaterile în Loji și au, ca mijloace de constrângere, pentru recalcitranți, diferite pedepse care merg chiar până la procedee drastice, semănând cu excomunicarea sau cheremul Cahalelor. Aceste sentințe judiciare sunt date de un tribunal – analog cu Bet-Dinul Cahalelor, – și format de Venerabil și de doi sau mai mulți asesori.

Finanțele Lojilor, – ca acelea ale Cahalelor, – consistă în contribuții fixe ale membrilor<sup>401</sup> și în daruri voluntare. Ele sunt destinate întreținerii Lojilor... și formării de fonduri electorale.

Afară de asta, – ca și pentru Cahale, – toate Lojile dintr-o localitate sunt intim legate unele de altele și se ajută între ele reciproc.

Venerabilul și acoliții săi sunt aleși, de francmasoni, care se strâng împreună în, acest scop, o dată pe an.

În plus, fiecare Lojă numește un delegat, care se reunește cu semenii săi, o dată pe an, pentru ca să formeze un fel de adunare legislativă, numită Convent, – care reprezintă Sinodul Cahalelor. Acești delegați aleg un Consiliu de ordine, – un fel de comitet executiv, – în capul căruia se găsește un președinte sau Mare-Maestru, analog cu Marele-Rabin.

Pentru fiecare nație există o Mare Lojă sau Federație, – de exemplu, Federația Marelui Orient din Franța<sup>402</sup>, – și deasupra acestor diverse Loji naționale se găsesc Loji internaționale, – ceea ce aduce cu Asociațiile naționale și internaționale ale Statului jidănesc<sup>403</sup>, cu care de altfel se și contopesc.

În fine, Lojile internaționale se reunesc și ele în Congrese analoage cu Sinoadele internaționale ale ovreilor.

Toată această organizație a Francmasoneriei este secretă pentru profani, – după cum este și aceea a Cahalelor, pentru ne-jidovi.

Dar Francmasoneria se diferențiază de Cahalele talmudice și îmbracă haina sa caracteristică de infamie hidoasă când, – ca o mamă denaturată, care își omoară copiii, – ea înșală fără milă pe propriii săi partizani, – nejidani bineînțeles, – pe care îi duce ori la eșafod, ca în timpul Revoluției franceze, ori la un adevărat suicid moral.

Într-adevăr, Francmasoneria posedă încă o altă organizație, oculta chiar pentru membrii săi.

Ea se compune dintr-o întreagă ierarhie de grade.

Cele dintâi trei grade sunt ucenicul, soțul și maestrul. Aceste grade se întâlnesc singure în Loji. Pentru a trece de la primul grad, la al doilea și de la acesta, la al treilea, trebuie ca francmasonul să facă un anumit stagiul; la fiecare din ele corespunde o treaptă progresivă de inițiere, – care, la drept vorbind, nici nu merită acest nume, atât este de anodină<sup>404</sup>.

Dar îndată ce a intrat în Francmasoneria albastră, – care e formată din cele dintâi grade, – i se insinuează, neofitului, că membrii Lojilor (ucenici, soți, maeștri) reprezintă partea esențială a societății secrete și că numai pentru dânsii muncește ea.

Este adevărat că acești membri lucrează ei înșiși; dar ei nu sunt decât instrumente fără inițiativă, conduse de persoane misterioase, – adică de jidani.

De altminteri, cea mai mare parte dintre francmasoni au intrat în această societate, fiind momiți cu făgăduieli de ajutoare mutuale, mai ales materiale,

comerciale sau de alt fel, – și sunt convinși că fac parte dintr-o asociație filantropică.

Iată ce conține prospectul pe care Francmasoneria îl înmână viitorilor săi slujitori:

Francmasoneria, instituție esențialmente filantropică, filosofică și progresivă, are drept obiect căutarea adevărului, studiul moralei și practica solidarității. Ea lucrează la ameliorarea materială și morală precum și la perfecționarea intelectuală și socială a omenirii”[405]

Și când te gândești că nimeni nu se întreabă de ce se ascunde această societate, când are un scop atât de sublim ca acela de a căuta adevărul?

Ei bine, îndărătul perdelei se petrec lucruri care nu se pot mărturisi și această asociație ocultă nu este zidită decât pe minciună.

Deasupra acestor trei dintâi grade, – ucenic, soț și maestru, – grade zise inferioare, mai există altele care le sunt superioare, – care nu se dobândesc decât mai târziu, după un stagiul mai mult sau mai puțin lung, – ce corespund la trepte mai înaintate de inițiere – și dintre care vom cita numai pe al 18-lea grad: Ros-Croix, – pe al 30-lea grad: Kadoș – și pe al 33-lea grad care se pare că este cel mai înalt din ierarhie<sup>406</sup>.

În Loji circulă zvonul, – venit nu se știe de unde, – că gradele superioare sunt rezervate celor vanitoși, care nu se dau îndărăt în fața nici unei stupidități, din cauza iubirii de galoane.<sup>407</sup>

Dar, după cum vom vedea mai departe, această explicație este un marafet ca să înșele și să liniștească pe masonii gogomani.

Fiecărui grad îi corespunde un atelier special<sup>408</sup>. Dar toate gradele lucrează în Loji și este interzis ucenicilor și soților să lucreze fără maeștri.

Când maeștrii voiesc să se reunească între dâșii, ucenicii și soții sunt rugați să „acopere templul”, adică să iasă.

Gradele superioare procedează asemenea cu gradele ce le sunt inferioare<sup>409</sup>.

Francmasonii din gradele joase n-au dreptul să intre în atelierelor gradelor mai înalte. Dar, masonii cu grade superioare sunt ținuti să frecventeze, cu sârguință, atelierelor inferioare, – iar această obligație este atât de riguroasă, că cel ce n-ar îndeplini-o ar fi dat afară din societate<sup>410</sup>.

De altfel, prin intermediarul acestor grade superioare, ajung la Loji deciziile voinței nevăzute care dirijează Francmasoneria<sup>411</sup>.

Pentru fiecare grad există o inițiere specială<sup>412</sup>: una pentru ucenici, alta pentru soți, o a treia pentru maeștri, etc.

La intrarea fiecărui grad, înveți un secret și depui un jurământ, de a nu-l descoperi nimănui, nici profanilor, nici chiar francmasonilor de grad inferior<sup>413</sup>.

Acest jurământ este însoțit de amenințări și de blesteme înfricoșătoare<sup>414</sup>.

În plus, la fiecare inițiere, adică la intrarea fiecărui grad, asisti la o ceremonie caraghioasă, diferită pentru fiecare dintre ele.

Astfel, de exemplu, la gradul de Maestru, se comemorează asasinatul, îngroparea și dezgroparea lui Hiram, arhitectul Templului din Ierusalim și părinte al tuturor francmasonilor din lumea trecută, prezentă și viitoare.

Iată cum Copin-Albancelli<sup>415</sup> descrie ceremonia:

Scena se petrece în „Camera din mijloc” a Lojei, unde francmasonii se introduc, unul câte unul și cu pălăria pe cap, – cum fac jidanii când intră în Sinagogă... Când cineva pătrunde acolo pentru întâia oară, trebuie să intre de-a-ndăratele, adică cu posteriorul înainte. Altă dată trebuia să-și pună hainele pe dos. Maeștrii sunt luminați de lumânări, acoperite de imense conuri de hârtie, înalte de 30 cm., ce lasă să treacă lumina printr-o deschizătură situată la partea lor superioară și printr-o alta făcută la bază.

Unul dintre maeștri ține rolul lui Hiram; alții, pe acel al asasinilor. Aceștia săvârșesc omorul. Pe urmă, Hiram este culcat într-un coșciug și este acoperit cu un cearșaf mortuar peste care se depune o ramură de salcâm artificial.

Venerabilul Lojei expune atunci fraților, cu cea mai mare seriozitate, că regele Solomon este neliniștit de dispariția lui Hiram și că a dat ordinul să se procedeze la cercetări. Imediat toată banda execută o primă „călătorie de cercetări”, – adică se pune să se învâртеască și să caute, peste tot, cadavrul, – fiecare făcându-se că nu vede coșciugul, care este pus în mijlocul odăii.

După constatarea că cercetările au fost zadarnice, un alt voiaj e ordonat. După al doilea, un al treilea.

Tocmai în cursul acestei din urmă călătorii, este permis să se descopere ramura de salcâm. Toată lumea se precipită și înconjoară coșciugul. Se ridică cearșaful ce acoperă pe Hiram, – se apucă mâna acestuia și se zgâlțâie un deget. Atunci se prefac că văd, cu mare spaimă, că degetul acesta se dezlipește de mână și strigă toți cu oroare: Mac benac!

Dar, sub acest caraghioslâc, se văd ieșind la iveală ideile talmudice de ură și de răzbunare.

La gradul de Rose-Croix se reprezintă o parodie a ultimei cine a lui Iisus Hristos<sup>416</sup>, – și așa mai departe.

Mulți profani, intrând în Francmasonerie și supunându-se stupidelor și ridiculelor probe de inițiere, se simt rușinați și nu mai pun picioarele în vreo Lojă<sup>417</sup>.

Dar Francmasoneria n-are trebuință de asemenea indivizi, cu spirit independent.

Caraghioslâcul, aruncat cu profuzie peste organizarea acestei societăți secrete, are drept scop să ascundă mai bine Puterea ocultă a lui Iuda și, în același timp, să arate gradul de răbdare și de idiotie al masonului.

De altfel, cei mai buni francmasoni nu sunt decât niște dobitoace foarte limitate în ceea ce privește intelectul și au, mai ales, o cultură foarte mărginită.

Într-adevăr, masonii „se recrutează, în mare parte, printre arhiviștii și printre neizbuteții carierelor liberale (medici fără clientelă – avocați fără procese – studenți care nu-și văd de treabă și care preferă politica, școli – institutori și profesori care caută, în afară de capacitățile lor profesionale, titluri la înaintare, etc.), – printre funcționari ambițioși, – printre industriașii, negustorii... și

prăvăliașii de tot felul cârciumari, birtași, băcani, cafegii, croitori, măcelari, etc. D. Copin-Albancelli, care i-a văzut de aproape, îi numește ignoranți, – și această ignoranță fundamentală îi face, mai ales, în stare să se supună la cele mai detestabile influențe”[418] [419]eriei nu durează decât un an, gradele sunt pentru toată viața419.

Dar ce e mai mult, ridicarea la grade provine, nu din alegerea de jos, ci din selecția de sus, care e transmisă în Lojă, – ca și voințele Puterii oculte, – prin masonii de grade superioare420.

Într-adevăr, francmasonii de grad inferior sunt observați fără să bănuiască nimic, în timp de mai mulți ani421, de către masonii de grade superioare și nu sunt ridicați în rang, decât atunci când sunt judecați că sunt capabili de a transmite altora inspirațiile directrice422.

Dar cea mai mare parte dintre francmasoni, nu se suie dincolo de gradul de Maestru.

Francmasoneria minte deci când își zice ei însăși egalitară și democratică423.

Deasupra Francmasoneriei albastre, – aceea a celor dintâi trei grade, – și deasupra Francmasoneriei gradelor superioare, există o serie de societăți internaționale care constituie o a treia Francmasonerie invizibilă, cu adevărat secretă chiar pentru cele precedente424. Totuși membrii acestei Masonerii invizibile fac în același timp parte din atelierelor Masoneriei albastre și din cele ale Masoneriei gradelor înalte425. Prin urmare, Francmasoneria, considerată în totalitate, este compusă din o suprapunere de societăți și fiecare din ele este secretă pentru cele ce se află sub dânsa. De sus până jos, ele lucrează unele asupra altora în același mod cum societățile inferioare lucrează asupra lumii profane426.

În capul Francmasoneriei, în vârful gradelor și al asociațiilor, se găsește un grup de oameni care dirig toată această colosală organizație. Acest consiliu superior este compus din șefi necunoscuți, chiar de masoni având cele mai înalte grade; și acești șefi necunoscuți sunt, toți, fiii unui același neam și adepții unei aceleiași religii, – adică Jidovii427.

Iată ce scria, în 1862, un francmason protestant, din Berlin: „Mai sunt și alte Loji compuse numai din jidovi și în care ne-ovreii nu pot pătrunde...

La Londra există două Loji ovreești, care n-au văzut niciodată vreun creștin trecându-le pragul...

La Roma se găsește de asemenea o Lojă formată în totalitate de iudei.

Aici se află tribunalul suprem al Revoluției, unde se reunesc toate firele răscoalelor urzite în Lojile creștine. De aici sunt dirijate celelalte loji, prin șefi secreți; – astfel că cea mai mare parte dintre revoluționarii creștini nu sunt decât niște păpuși oarbe, puse în mișcare de către jidani, prin mijlocul misterului”[428][429]

Aceasta este puterea ocultă supremă a Francmasoneriei, – putere ce guvernează și Statul jidovesc.

Vom mai adăuga că una din principalele ținte ale acestei răufăcătoare asociații este de a se întinde asupra întregului pământ și de a stabili astfel Republica universală ovreiască, – prescrisă de Talmud.



În ochii masoneriei, „marea misiune a Franței este de a prezida la organizația Republicii universale”[429][430] – al cărei președinte va fi un fiu al lui Iuda<sup>430</sup>.

De altfel, „Francmasoneria se forțează să prepare Statele-Unite nu numai din Europa, ci din lumea întreagă”[431][432]

— acelea ale Drepturilor omului și ale cetățeanului, – acelea ale învățământului, – Casele școalelor, – Cercurile de studii, – Societățile de biblioteci, de conferințe, de Universități populare... până și sindicatele de lucrători<sup>432</sup>.

Astfel, în 1891, la Congresul Lojilor din Miazăzi, s-a aflat că „liberacuetare franceză numără 600 grupuri, a căror formație este datorată, în mare parte, Francmasoneriei”[433][434]

La Conventul din 1900, F. Lecoq făcu declarația următoare: „Nu trebuie să uităm că, alături de Francmasonerie, mai sunt și fiicele Francmasoneriei: Liga învățământului, societățile... Universitățile populare”[434][435]

În 1894, Congresul masonic recomandă crearea de societăți care să lucreze sub inspirația masonică, mascând totuși masoneria: Acest mijloc ne va procura ocazia de a face să predomine ideile noastre pretutindeni, dacă avem talentul de a organiza aceste societăți, stând însă între culise”[435][436]

Și în 1908, raportorul unei comisii masonice zise, la rândul său, în Convent: „nu trebuie lăsat să se vadă, în aceasta operă, mâna Francmasoneriei”[436][437]

Prin urmare, întotdeauna și în tot locul, fățărnicie, înșelăciune și vicleșug<sup>437</sup>.

Dar, ce se face în Lojile masonice?

Începi – zice Copin-Albancelli – prin a asculta predici și, mai târziu, predici tu însuși altora.

Aceste predici se desfășoară, de obicei, pe două teme:

— Francmasoneria este o instituție sublimă, sfântă și sacră; ea este eterna începătoare a tot ce se face bine și mare în omenire.

— Francmasoneria are un dușman, – creștinismul și în particular catolicismul, – pe care trebuie să-l urăști și să-l combați<sup>438</sup>.

Într-adevăr, acesta este scopul esențial al acestei opere satanice. Și noi știm că același scop îl urmăresc și Talmudul și Cahalul, cu care Francmasoneria formează o triadă infernală.

Trebuie de asemenea să se știe că, în Francmasonerie, nu se dau și nu se primesc, niciodată, ordine<sup>439</sup>.

Se lucrează numai prin sugestie<sup>440</sup>.

Ceea ce se transmite, este starea de spirit indispensabilă pentru realizarea planurilor Puterii oculte.

Astfel se poate citi în Revista masonică; „o somație oficială, venită din partea Francmasoneriei, este destinată să avorteze. Trebuie, din contră, să se întrebuițeze influențele individuale, ascunse însă cu îngrijire”[441][442]

Într-adevăr, într-o lojă te găsești într-un mediu unde ți se cântă mereu același cântec, care, mai curând sau mai târziu, sfârșește prin a te sugestiona.

Dacă, de exemplu, în timp de mai mulți ani, la fiecare reunire, ești obligat să asculți mai mulți oratori care nu vorbesc decât de pericolul clerical și tună și fulgeră asupra congregațiilor, – dacă, în toate discuțiile și conversațiile între francmasoni și se demonstrează cu probe, – bineînțeles mincinoase și presărate cu anecdote pipărate, – imoralitatea popilor, – ajungi după câțva timp să devii anticlerical, chiar dacă la început erai binevoitor sau cel puțin indiferent față de cler.

Legea iubirii – Acum, cunoscând organizația Francmasoneriei și știind chiar care îi este scopul, – să vedem prin ce această societate, care își zice filantropică, va înlocui caritatea creștină, pe care vrea să o nimicească, – și cum va răspunde la divinele cuvinte ale lui Hristos: „Am flămânzit și mi-ați dat de am mâncat;

Am însetat și mi-ați dat de am băut;

Străin am fost și m-ați primit;

Gol am fost și m-ați îmbrăcat;

Bolnav am fost și m-ați îngrijit;

În temniță am fost și ați venit la mine... Amin zic vouă, de câte ori ați făcut acestea unuia dintre acești frați ai mei mai mici, Mie Mi-ați făcut”?<sup>442</sup>

Dar să ascultăm pe Drumont care o să ne-o spună: „Sărăcia, – după F. Ragon, – este lepra hidoasă a masoneriei”.

„Nu introduceți niciodată în Ordin decât oameni care pot să vă prezinte mâna, iar nu să v-o întindă” – adaugă F. Bemouville.

Pentru F. Bazot, – „săracul, masonul care întinde mâna, este un geniu răufăcător care te chinuiește pretutindeni și în tot minutul. Nimic nu te poate sustrage să nu te plictisească și obrăznicia lui nu cunoaște nici margini nici obstacole. Îl găsești când te scoli, în momentul afacerilor tale, la masă, când ieși... Mai bine ar fi să întâlnești o mână armată cu un pumnal; ai putea cel puțin să opui curajul, cuțitului asasin”<sup>[443][444]</sup>

— necunoscut până la dânsa, – un sentiment cu adevărat diabolic: ura săracului”<sup>[444][445]</sup>

— adunată nu importă cum. Intrați în orice Lojă și „niciodată nu veți auzi pe nimeni să ceară să se atingă de miliardele jidanilor”<sup>[445][446]</sup>

EFACTELE FRANCMASONERIEI.

Acum să examinăm efectele Francmasoneriei, căci „la lucru vezi ce poate lucrătorul”.

Cel dintâi și cel mai important dintre aceste efecte a fost Revoluția franceză, – ale cărei dramatice evenimente sunt enigmatice pentru cine nu cunoaște misterioasa origine.

Am spus, în alt loc<sup>446</sup>, în ce a constatat această Revoluție, care poate fi considerată ca o dezlănțuire înspăimântătoare și ca o ciocnire și mai amară a patimilor de proprietate și de dominație.

Aici ne vom mulțumi să punem mai întâi în evidență rolul ce l-a avut Francmasoneria ca inițiatoarea și conducătoarea acestui dezastru colosal, – și să arătăm, în urmă, scopul de căpetenie al acestui cataclism social, care a fost dublu, adică:

1°. naturalizarea jidovilor;

2°. persecuția creștinismului.

## ROLUL FRANCMASONERIEI CA INIȚIATOARE ȘI CA DIRECTOARE A REVOLUȚIEI FRANCEZE.

În 1776, ovreii Adam Weishaupt a creat în Bavaria, – adică afară din Franța, – o sectă de francmasoni, numiți Iluminați, care-și propuneau, între alte scopuri, să distrugă Catolicismul<sup>447</sup> adică Creștinismul.

În 1782, el convocă, la Wilhelmsbad, un mare Congres al Francmasoneriei universale și acolo, Lojile franceze, germane, engleze, italiene etc., se contopiră împreună.

În sfârșit, în 1785, acest jidov adună pe toți francmasonii într-un Convent, ținut la Frankfurt, și aici se hotărâră planurile Revoluției franceze, care trebuia să izbucnească patru ani mai târziu<sup>448</sup>.

„Tot în această reunire fură decise omorul regelui Ludovic al XVI-lea...”<sup>[449]</sup>. și al reginei Maria-Antoaneta.

„În Franța, după propriile sale anuare<sup>450</sup>, Francmasoneria ar data din 1725, – adică ar fi precedat cu 64 de ani Revoluția, – și cei dintâi mari-maeștri ar fi fost doi englezi: lordul Derwentwater și lordul Harnouester.

Apoi, ea fu prezidată de un mare senior francez, ducele d'Antin, – pe urmă de un prinț de sânge, Ludovic de Bourbon, comte de Clermont, – în sfârșit, de la 1771 la 1793, de ducele de Chartres, care deveni mai târziu ducele d'Orleans”<sup>[451][452]</sup> [452]asoneriei franceze, înainte și în timpul Revoluției.

El avea legături intime cu ovreii și știa că ei dirijează Francmasoneria<sup>452</sup>.

El plăti primele cheltuieli ale revoltei; – și tot el, sub numele de Philippe-Egalité, sperând să poată escalada tronul, vota moartea vărului său Louis XVI; – în sfârșit, devenit inutil sectei, se urcă, la rândul său, pe eșafod.

Alături de acest mizerabil ambițios, cei mai mari seniori din Franța<sup>453</sup>, – ducele de la Rochefoucauld, prințul de Broglie, ducele de Biron, contele d'Aumont,... de Choiseul, de Noailles, de Praslin, de Castellane etc., ca și o bună parte din înaltul cler, se înregimentară în Loji și împinseră din toate puterile la roțile Revoluției, – sărmani naivi care, mai toți, au plătit cu capul, negliobia lor.

Inspiratorii oculte ai Masoneriei, printr-o spirituală ironie, botezaseră o Lojă din Versailles, exclusiv recrutată din aristocrație, cu numele Saint-Jean de la Candeur. Trebuia, – zice Drumont, – o doză enormă de candoare, acestor mari seniori, pentru ca să conspire contra lor înșiși<sup>454</sup>.

Dar, în aceleași Loji se întâlnesc, de asemenea, toți oamenii care au luat o parte activa la Revoluție.

„Astfel, în „Loja Nouă surori” frecventează Condorcet, Mirabeau, Brissot, Bailly, Camille Desmoulins, Fourcroy, Danton,... în alte Loji găsim pe Lafayette, pe Fauchet, Sieyes... Chabot, Peuon, Barnave,... pe Marat<sup>455</sup>, pe Saint-Just, pe Robespierre...”<sup>[456][457]</sup>

De altfel, mai mulți istorici, ca „Barruel, Eckert, Deschamps, Claudio Janet... au probat că francmasonii populau adunările de la 1789 la 1799”<sup>[457][458]</sup>

Ceva mai mult „La început, Lojile nu-și asociau decât numai oameni de un oarecare rang, adică nobili, ecleziastici, scriitori, negustori,... uneori ajungeau chiar până la mici burghezi, – dar nu descindeau mai jos.

Deodată, în 1787, își afiliară hamali, plutași, haimanale de tot soiul hoți de stradă sau briganzi de drumul mare, asasini și răufăcători de meserie. De asemenea primiră, în masă, o mulțime de soldați<sup>458</sup>.

Sar putea obiecta că Lojile francmasonice au fost închise încă de la începutul Revoluției<sup>459</sup>.

Lucrul acesta e adevărat.

Dar, ele au fost înlocuite prin Cluburi<sup>460</sup>, pe care Jacobinii, – adică francmasonii, le-au deschis atunci în toată Franța.

Înainte de Revoluție, „în Franța numai, tabloul corespondenței Marelui-Maestru al masoneriei, ducele Philippe d'Orleans, nu ne arată mai puțin de 282 orașe, având fiecare Loji regulate.

În Paris, se numărau 81,... 16 în Lyon,... 7 în Bordeaux,... 5 în Nantes,... 6 în Marseille... 10 în Montpellier,... 10 în Toulouse...”<sup>[461][462]</sup>

— zice Talmeyr, – Clubul Jacobinilor, cu clubul sau central din Paris și cu cluburile corespunzătoare din provincie, constituie Francmasoneria ea însăși cu cele 282 orașe ale sale, federate în loji”<sup>[462][463]</sup> [463]arități de vocabular. Același mod de admisie, aceeași organizare interioară, aceleași ramificații exterioare, aceleași angajamente impuse și luate, același sistem mecanic de transmisie de ordine și de lozinci”<sup>[463][464]</sup>

Iată ce zice despre aceste cluburi, Taine, istoricul Revoluției, – care totuși vorbește relativ puțin de ele, impunându-și să nu numească Francmasoneria.

„În primele șase luni din 1790, orice oraș mare își are clubul său... Dar, mai ales, după sărbătoarea Federației, aceste societăți se înmulțesc”. În timpul acestei sărbători, sectarii capitalei sau ai marilor cetăți „au primit și îndochinat pe semenii lor”, sosiți din orașele mici și din târguri. Aceștia au luat cu ei „instrucții și direcții; li s-a spus la ce servește un club, cum îl formezi și, din toate părțile, societăți asemenea se stabilesc pe același plan, cu același scop, sub același nume”<sup>[464][465]</sup> [465]. sunt aproape atâtea cluburi, câte comune, – adică 26.000<sup>465</sup>

...Aceste cluburi au o organizare puternică. Ele au la Paris un centru de reunire și un stat major „în clubul Amis de la Constitution”<sup>[466][467]</sup>umută statutele, regulamentul, spiritul și care devine societatea mamă, toate celelalte fiind fiicele ei adoptive”<sup>[467][468]</sup> [468]iată din Paris”<sup>[468][469]</sup> [470]abil”<sup>[470][471]</sup>

Este „o operă de tenebre. Șefii ei înșiși o numesc Sabat”<sup>[471][472]</sup>

— precedată de o distribuție de bani, de către șefi subalterni, pentru oameni-siguri<sup>472</sup>, – și, după aceste anunțuri, briganzii se adună din treizeci sau patruzeci leghe împrejur...”<sup>[473][474]</sup> [474]. Cât pentru bani, îi iau de la ducele d'Orleans – și-i iau din belșug, căci la moartea acestuia, din 114 milioane avere, s-au găsit 74 milioane datorii”<sup>[474][475]</sup>

Dacă Taine evită chiar să pronunțe numele de Francmasonerie, – doi scriitori, Cochin și Charpentier, studiind de curând campania electorală din 1789, în provincia Bourgogne (după actele arhivelor municipale și naționale), –

au găsit urme neîndoioase ale acțiunii Francmasoneriei și au descoperit chiar, în documentele ce au avut în mâini, întrebuintarea jargonului masonic, astăzi bine cunoscut<sup>475</sup>. Și dâșii conchid: „Nu există nici o singură mișcare, zisă populară, de la 1787, la 1795, care să fi fost în realitate populară. Toate au fost hotărâte, organizate, determinate în amănunte de către șefii unei societăți secrete, Francmasoneria, – care au lucrat în același timp și în același mod, făcând să se execute peste tot aceeași lozincă”<sup>[476][477]</sup>

Louis Blanc, – francmason și chiar revoluționar – semnaleză și dâșul partea luată de masonerie, la Revoluție.

„În ajunul Revoluției, Francmasoneria luase o dezvoltare imensă. Răspândită în toată Europa... ea agita pe ascuns Franța și prezenta imaginea unei asociații fundată pe principii contrarii celor societății civile...

Cum cele trei grade (ucenic, soț, maestru) ale masoneriei ordinare cuprindeau un mare număr de oameni, opuși, prin stare și prin opinii, la orice proiect de sub-versie socială, novatorii multiplicară gradele scării mistice ce trebuia suită; ei creară sub-loji, rezervate sufletelor ardente... sanctuare tenebroase ale căror porți nu se deschideau adeptului, decât după o serie de încercări, calculate astfel ca să se poată constata progresul educației sale revoluționare.

Francmasoneria atrase... pe ducele d'Orleans, viitorul amic al lui Danton, – pe acest Philippe-Egalité, atât de celebru în fastele Revoluției, – căreia îi deveni mai târziu suspect și care-l ucise...

Acesta primi Marea-măestrie, îndată ce-i fu oferită și, în anul următor (1772), Masoneria din Franța,... se strânse sub o direcție centrală și regulată, constitui Ordinul pe baze cu totul democratice și luă numele de Mare-Orient. Aici fu punctul central al corespondenței generale a Lojilor; aici se reuniră deputații orașelor îmbrățișate de mișcarea ocultă; de aici porniră instrucții, pe care un cifraj special sau un limbaj enigmatic le ascundeau privirilor dușmane, astfel ca nimeni să nu le pătrundă sensul.

Din acel moment, Masoneria își deschise porțile înaintea oamenilor pe care îi vom regăsi în mijlocul învălmășelii revoluționare”<sup>[477][478]</sup>

Dar nu este încă totul.

„În tot timpul răscoalei, – zice Barruel, – fie la Hotel-de-Ville, fie la Carmes (unde a avut loc un masacru de preoți creștini), adevăratul mijloc de a fraterniza cu briganzii, erau semnele masonice. În chiar momentul măcelului, găzii dădeau mâna, ca francmasonii, acelora dintre simplii spectatori care îi apropiuau<sup>478</sup>.

În plus, – mai toți termenii întrebuintați în timpul Revoluției ca: „Adunarea națională”, „Convenție” (de la Convent), „a declara pe cineva suspect”, „a declara patria în pericol”<sup>[479][480]</sup>ibertate, Egalitate, Fraternitate”<sup>[480][481]</sup>

SCOPURILE.

REVOLUȚIEI FRANCEZE

1. Introducerea jidanilor în Franța și naturalizarea lor.

Acum, cunoscând rolul pe care Francmasoneria l-a jucat în producerea și conducerea Marii Revoluții, să amintim cititorului că ovreii, – goniți din Franța

în 1394, – nu s-au întors îndărăt decât în 1791, când Constituanta le-a deschis larg fruntariile.

Dar, aceasta n-a fost îndeajuns fiilor lui Iuda. Ei au voit să pună mâna și pe drepturile de cetățenie, jinduite cu mare dor.

Cum însă jidovii, prin ei înșiși, ar fi fost neputincioși să ajungă la realizarea unui asemenea scop, au recurs la Francmasonerie, – creată de ei tocmai pentru acest scop, – și această formidabilă societate ocultă le-a permis să facă să lucreze francezii „la reconstruirea Templului lui Solomon”.

Și într-adevăr, francmasonii din Constituantă luptară, timp de patru ani, pentru ca jidanii, sosiți de ieri, să capete aceleași drepturi civile și politice ca și francezii.

Ei reîncepură de paisprezece ori atacul și sfârșiră, a cincisprezecea oară, prin a-și ajunge scopul, – la 29 septembrie 1791, chiar în ajunul dizolvării Constituantei<sup>481</sup>.

Faimoasa Carte a Drepturilor omului apare, celor ce o privesc mai de aproape, ca fiind inventată ca să disimuleze o alta, pe care voiau să o impună lumii, fără să o formuleze, – Cartea Drepturilor Jidovului<sup>482</sup>.

## 2. Suprimarea creștinismului.

Vom insista acum asupra unui al doilea scop, pe care l-a avut Francmasoneria în timpul Marii Revoluții – scop capital pentru neamul talmudic, adică; nimicirea creștinismului, – scop pe care a început să-l pună în practică, chiar înaintea izbucnirii acestei teribile furtuni.

Într-adevăr, francmasonii avură dibăcia diavolească să se scape mai întâi de singurul dușman de care aveau serios teamă, – adică de iezuiți!

„Fără” desființarea prealabilă a iezuiților, Revoluția franceză ar fi fort imposibilă”, – zice Rabaud Saint-Etienne, protestant și revoluționar<sup>483</sup>.

Suprimarea iezuiților a fost, într-adevăr, un capo d'opera de perfidie din partea Francmasoneriei.

Acești călugări se găseau în drumul său și o împiedicau să înainteze. Ei erau niște creștini, – nu numai buni și caritabili, – dar inteligenți, instruiți, crescuți într-o disciplină rigidă, capabili să opună o rezistență invincibilă francmasonilor și chiar să demaște manoperele oculte ale acestora, ceea ce, în momentul acela, ar fi avut ca rezultat înlăturarea definitiv a scopului, la care jidanii țineau atât de mult să ajungă.

Masonii începură deci să răspândească, cu profunzime, minciuni și calomnii atât de infame, asupra acestor bravi soldați ai lui Hristos, că și astăzi, – în toată Europa și chiar la noi, în România, – numele de iezuit este odios și echivalează cu acela de viclean mârșav.

„Concertul de acuzări și de calomnii azvârlite în contra iezuiților, în această epocă, are ceva înspăimântător”, – scrie chiar un istoric protestant<sup>484</sup>.

Apoi, când ceasul păru sosit pentru a-și executa planul conceput în întuneric, francmasoniirecurseră la violență, unită cu ipocrizia.

Prima lovitură fu dată în Portugalia. În aceeași zi, mănăstirile iezuiților fură înconjurată de trupe și acești părinți fură aruncați în închisoare, sub inculpația de conspirație.

Puțin timp după aceea, veni și rândul Franței, – care fu succesiv urmată de Spania și de Austria.

În Spania și în imensele colonii ce ea poseda pe atunci, Compania lui Iisus fu nimicită printr-un mijloc și mai infam. Francmasoneria fabrică o scrisoare falsă, – pe care o prezintă ca venită din partea iezuiților, în această scrisoare se vorbește de niște documente, din care ar rezulta că nașterea regelui nu fusese legitimă și că, prin urmare, acesta n-avusese nici un drept asupra tronului, pe care-l uzurpase. O asemenea invenție absurdă, făcu o așa de mare impresie asupra prea credulului monarh, că imediat el ordonă expulzarea a 6.000 de iezuiți.

În urmă, francmasonii atacară direct catolicismul, cu toată ardoarea ce poate da un monstruos fanatism.

Vom urma, și aici, pe marele istoric Taine, care descrie persecuția religioasă a Revoluției, vorbind de Constituția civilă a clerului.

Una din trăsăturile caracteristice, cele mai marcante, ale Revoluției, a fost o groaznică persecuție religioasă.

Această persecuție, – expresia unei uri implacabile în contra creștinismului, – a lovit nu numai în clerul înalt, care altădată se bucura de privilegii, dar a izbit și în toți preoții și în toți credincioșii, adică în imensa majoritate a poporului francez.

Jacobinii începură prin a închide, a dărâma, a incendia bisericile, – a le jefui tezaurele, – a profana vasele și alte obiecte sacre<sup>485</sup>.

Dar, toate astea nu le-au fost de-ajuns.

După ce au confiscat bunurile eclesiastice și, prin aceasta, au suprimat „cultul, – cercetările științifice, – învățământul superior și primar, – asistența săracilor, – îngrijirea bolnavilor<sup>486</sup>,... a infirmilor, a femeilor lăuze, – educația orfanilor și a copiilor găsiți,... Adunarea stabili Constituția civilă a Clerului<sup>487</sup>.

Or, această Constituție tinde, nici mai mult nici mai puțin, să facă „Biserica Franței schismatică”<sup>[488][489]</sup> [489]nfirme episcopii sau preoții.

„Poporul alege miniștrii Bisericii. Episcopul e numit de către alegătorii departamentului, – preotul, de către alegătorii districtului, – și, prin o agravare extraordinară, acești alegători nu sunt nici măcar ținuți să aparțină comuniunii sale.

Puțin importă ca adunarea electorală să conțină o proporție notabilă de calviniști, de luterani și de ovrei, sau că majoritatea sa, furnizată de club, sa fie pe față ostil catolicismului și chiar creștinismului. Ea va alege pe episcop sau pe preot”<sup>[489][490]</sup>

Ca sancțiune, „toți eclesiastici care refuză jurământul cerut, sunt destituiți și declarați «refractari»... suspecti de revoltă în contra legii și de rele intenții în contra patriei”<sup>[491][492]</sup> [492]ământul impus pierd dreptul de vot, sunt revocați din funcții și sunt declarați incapabili de orice oficiu public. Prin urmare, prin această drăcească dispoziție, catolicii sunt excluși de la alegeri și mai ales de la alegerile eclesiastice; de unde rezultă că, cu cât ești mai credincios, cu atât mai puțin iei parte la alegerea preotului”<sup>[492][493]</sup>

— zic jacobinii la tribuna Convenției.

Dar, furia acestor revoluționari blestemați se răsfrânge și asupra tuturor ortodocșilor zeloși și mai ales a tuturor femeilor din clasa de mijloc și din cea de jos”. „Li se dă o poreclă, ca și nobililor, – adică li se zice fanatici, – ceea ce echivalează cu aristocrați, – căci aceste două nume indică dușmani publici ce sunt puși în afară de lege”[496][497] [498]rghie”.

Pedeapsă cu moartea contra celui ce primește un preot...”[498][499] [499]., prăznuirea obligatorie a celei de a zecea zi, sub pedeapsă de amendă și de închisoare”[499][500]

— dacă n-ar fi fost odioasă, – „se continuă chiar până la masă”. Un decret al Directoriului „schimbă zilele de târg pentru ca credincioșii să nu mai poată cumpăra pește în zilele de post500.

„Nimic nu ține jacobinilor pe suflet ca acest război în contra catolicismului; nici un articol din programul lor nu va fi executat cu atâta insistență și încăpățănare”[501][502] [502]mudic de „a extirpa creștinismul”[502][503]

PERIPEȚIILE PRIN CARE A TRECUT FRANCMASONERIA, DE LA REVOLUȚIA FRANCEZĂ PÂNĂ ASTĂZI.

După 1793, Francmasoneria fu oprită de propriile-i excese, adepții ei întorcând turbarea sângeroasă, contra lor înșiși – și puțin după aceea, un general victorios, Bonaparte, putu să-i smulgă din gheare Franța, care era aproape sugrumată.

Francmasoneria, – adică jidănimea, – mai întâi susținu pe acest general. Dar îl răsturnă îndată ce, fiind împărat, el deveni jenant pentru Israel.

Iată de altfel, ce zice în această privință, ovreiul Bernard Lazare:

Încă din timpul Revoluției, Jidovul și burghezul merseră împreună; împreună ei susținură pe Napoleon, în momentul când dictatura deveni necesară pentru a apăra privilegiile (adică hoțiile) cucerite de către Al-treilea-Stat.

Când tirania imperială deveni prea grea și prea opresivă pentru capitalism, burghezul și jidanul, uniți împreună, pregătiră căderea Imperiului, prin acapararea mijloacelor de viață, în momentul campaniei din Rusia și contribuiră la dezastrul final, provocând scăderea rentei și cumpărând trădarea mareșalilor”[503][504] [504]ctul său pentru orice credință religioasă”[504][505]

— adaugă Bernard Lazare, – „ovreii se arătară cei mai siguri aliați ai burgheziei, – cu atât mai mult că, lucrând pentru ea, lucrau pentru ei înșiși, – și în toată Europa, ei fură în primul rând în mișcarea liberală, care, de la 1815 la 1848, se forță să stabilească dominația capitalismului burghez”[505][506]

Revoluția din 1848.

— După o preparare ascunsă de o jumătate de veac, în 1848, masoneria recuceri din nou puterea în Franța. Guvernul provizoriu revoluționar fu masonic. Din unsprezece membri, noua erau francmasoni506.

Această revoluție din 1848 fu, de altfel, peste tot, opera Francmasoneriei jidovești.

Iată ce scrie, un om de stat german, în decembrie 1865, lui G. Des Mousseaux: „Ovreeii sunt foarte activi ca să ruineze fundamentele societății noastre și să prepare răscoale...”



De la recrudescența revoluționară din 1848, m-am găsit în relație cu un jidan care, din vanitate, trăda secretul societăților oculte cărora era asociat și mă avertiza, opt sau zece zile înainte, de toate revoluțiile care trebuiau să izbucnească într-un punct oarecare al Europei...

Lui îi datorez convingerea neclintită că toate aceste mari mișcări ale popoarelor oprimate (?) sunt combinate de o jumătate de duzină de indivizi, care dau ordine societăților secrete din Europa întreagă.

Pământul este burdușit sub picioarele noastre și jidovii dau un larg contingent acestor săpători de mine"[507][508]

Iată, de altfel, ce spune un ovrei, care nu e mai puțin vanitos decât acela despre care fu acum vorba:

Jidovii nu fură străini marii mișcări ce zgudui toată Europa, în 1848; în unele țări, mai ales în Germania, ei ajutară să o prepare... Ei fură de asemenea printre cei dintâi care au beneficiat de dânsa"[508][509] [509]opagandiști. Îi găsim amestecați în mișcarea Tinerei Germanii; ei fură în mare număr în societățile secrete care formară armata luptătoare revoluționară, – în lojile masonice, – adică în grupurile Carbonariei, – în Înalta-vânzare romană, – peste tot, în Franța, în Germania, în Elveția, în Austria, în Italia"[509][510]

Și într-adevăr, – după cum am arătat mai sus, – Francmasoneria tulbură din nou Europa, pentru ca jidanii să poată dobândi, peste tot, drepturi de cetate.

Astfel „în Austria,... israeliții deveniră cetățeni în 1848"[510][511] [511]edia, în Danemarca..."[511][512] [512]. tocmai în 1860, ei fură complet asimilați512 cu ceilalți cetățeni englezi"[513][514] [515]"[515][516]

Singure Rusia și România rezistară, până astăzi, mișcărilor liberaliste și revoluționare, – adică francmasonice sau, mai bine zis, jidovești.

Dar în Franța, în 1848, Adunarea națională refuză să semneze ideile Guvernului masonic.

Atunci Francmasoneria legă, cu Louis Napoleon, intrigi care duseră la al doilea imperiu516.

Noul împărat, – refuzând după câțva timp să execute planul masonic în ceea ce privește religia517, – văzu ridicându-se contra lui, toate forțele Puterii oculte. Astfel, Francmasoneria se opuse la reorganizarea armatei518, și, puțin după aceea, imperiul se dărâmă, strivit de Germania, – unde această societate secretă predicase patriotismul, pe când în Franța ea înălțase pacifismul până în slava cerului519.

Francmasoneria franceză ajunse, astfel, să pună mâna din nou pe putere, în 1870. Dar, se innămoli în aventura Comunei din Paris520, – după cum se afundase, un secol mai înainte, în jafurile și masacrele Teroarei.

Revoluția începândă, avorta și fu respinsă.

Curând însă după aceea, în 1871, ea știu să profite de divizarea francezilor în partide regaliste, bonapartiste etc. și reuși să instaleze Republica, sub care Franța fu complet și definitiv robită Puterii oculte a jidanilor521.

TREI SISTEME SOCIALE DERIVATE DIN FRANCMASONERIA  
JIDOVEASCĂ.

Ovreeii au creat Francmasoneria, cu ajutorul căreia au zămislit Revoluția franceză.

Profitând de dezlănțuirea acestei teribile furtuni, ei au ajuns, pentru un moment, să distrugă autoritatea monarhică, – să pună mâna pe toate bogățiile țării, – și să vatăme serios grandiosul edificiu al Bisericii catolice.

În același timp, ei reușiră, – nu numai să pătrundă, în masă, în Franța, – dar chiar să dobândească acolo drepturi de cetățenie.

Totuși, evenimentele se întoarseră, fără voia lor, astfel că dominația le scăpă din gheare, – că proprietatea nu intră toată în buzunarele lor, – și că Biserica creștină se ridică din nou în picioare.

Visul talmudic era deci compromis.

Israel nu ajunsese, – cum sperase el, – nici stăpânul omenirii, nici proprietarul pământului și nici nu izbutise să sugrume pe dușmanul său de moarte, creștinismul.

Îi veni atunci în minte, lui Iuda, o idee, – mai mult decât infernală, – adică, să facă să lucreze toate națiile la propria lor ruină și la propria lor nimicire.

Ș iată cum:

Omenirea, care de douăzeci de veacuri, a primit o educație creștină și care a ajuns la o dezvoltare intelectuală și materială nemaipomenită până acum, – simte trebuința să posede o formulă politico-economică, potrivită moralei eterne a lui Hristos și, în același timp, care să se adapteze la nevoile actuale, adică la realizarea necesităților ei instinctive, de dominație și de proprietate. De aceea, mulți oameni de valoare au căutat și caută încă, cu sârguință, un asemenea model.

Dar jidovii s-au grăbit să le-o ia înainte și au reușit astfel să devieze mersul progresiv al lumii, în profitul Cahalului lor.

Ei inventară deci, unul după altul, două sisteme sociale, politico-economice (dominați proprietate) și anume: un Fals-liberalism și un Pseudo-Socialism, zis Marxism după numele autorului, ovreii K. Makx. Acestor două sisteme, se alipi un al treilea, Anarhismul, care le constituie un fel de coadă veninoasă.

Într-o altă publicație<sup>522</sup>, am arătat în ce consistă aceste sisteme jidovești. Nu vom mai reveni deci asupra întocmirii lor, – și ne vom mulțumi să aducem aici mărturisirile câtorva ovrei, ce vin să sprijine spusele noastre.

I – Liberalismul jidovesc.

Acest fals liberalism derivă din Francmasonerie și se adresează burgheziei. El a fost adoptat de toate guvernele care sunt, mai mult sau mai puțin, masonice.

Adeptii acestui sistem, – pe care îi vom numi liberaliști pentru ca să-i distingem de adevărații liberali creștini, – voiesc:

1. Să distrugă monarhiile, căci monarhii sunt apărătorii naturali ai popoarelor în contra întreprinderilor jidanilor, – și să le înlocuiască, cel puțin pentru moment, prin Republici, în care cei ce guvernează să fie ușor de cumpărat<sup>523</sup>.

De altfel, scopul de căpetenie, către care tinde ovreimea, este să realizeze o Republică universală sub dominația lui Israel (vezi anterior), care va ajunge astfel stăpânul lumii întregi. Sub masca pseudo-liberalismului, omenirea va îndura o împărăție cu mult mai despotică decât cele ce s-au văzut până acum, – o adevărată tiranie, analoagă cu aceea ce omul impune dobitoacelor<sup>524</sup>, și conformă cu prescripțiile Talmudului.

2. Liberaliștii voiesc să dea jidovilor toate bogățiile țărilor creștine, aducând popoarele în stare de proletariat, – adică într-un fel de robie, în care omul nu mai muncește decât pentru folosul lui Israel.

3. Liberaliștii francmasoni mai voiesc, – și chiar înainte de toate, – să alunge creștinismul din educația națiilor.<sup>525</sup>

De altfel, această turbare furioasă a liberaliștilor, de a persecuta Biserica, se explică foarte bine prin originea judaică a sistemului lor.

Iată ce zice, în această privință, jidanul Bernard Lazare:

În istoria liberalismului modern, – în Germania, în Austria, în Franța, în Italia, – ovreii au jucat un mare rol. Liberalismul a mers mână-n mână cu anticlericalismul, și ovreii au fost desigur anticlericali. El a împins Kultur Kampf-ul în Germania, – el a aprobat legile (de persecuție religioasă) ale lui Ferry în Franța...

Din acest punct de vedere, este exact a zice că ovreii liberali au decreștinat, – sau cel puțin au fost aliații celor ce au condus decreștinarea...

Liberalismul anticlerical răpune vechiul Stat creștin”[526][527]

II – Socialismul ovreiesc.

Acest pseudo-socialism, – care vrea să se servească de popoarele aduse de liberalism în starea de mizerie proletară, – are ca țintă:

1. Să ia goimilor ceea ce le-a mai rămas, mai ales pământul – pe care sistemul liberalist n-a putut să-l răpească în totalitate – și să-l predea jidovilor, în adevăr, dacă aceștia au căpătat, grație liberalismului, tot capitalul industrial și agricultor, – ei n-au putut pune mâna decât pe o parte din capitalul funciar.

Or, socializarea tuturor proprietăților nu este altceva decât darea lor, ca plocon, conducătorilor Statului socialist,... adică ovreilor.

Și, ca să nu mai rămână nici o îndoială că toate aceste bogății vor intra în buzunarul lui Iuda, să ascultăm ce zice Bernard Lazare:

În ce privește Partidul Socialist, ovreii contribuie, cu putere, la organizarea lui. Marx și Lassalle în Germania, – Aaron Liberman și Adler în Austria, – Dobrogeanu-Gherea în România, – Gompars, Kahn, Lion, în Statele Unite ale Americii, – fură sau sunt încă directorii sau inițiatorii acestui partid”.

Bernard Lazare mai citează, printre jidanii conducători ai socialismului, pe James Cohen (Danemarca), – pe Neumayer (Austria), – pe Fribourg, pe Loeb, pe Haltmayer, pe Lazare Levi, pe Armand Levi (Franța), – pe Singer, pe Bernstein, pe Leo Frankel (Germania), pe Cohen (Englîtera), – pe Coenen (Belgia) etc., etc.<sup>527</sup>

Astfel se vor îndeplini proorocirile Talmudului.

2. Socialiștii mai voiesc să suprimă definitiv orice urmă de creștinism. În adevăr, pecetea ce înfierează socialismul, – analoagă cu aceea ce caracterizează

liberalismul, – este o teroare satanică în contra creștinilor<sup>528</sup>, – ceea ce se explică ușor, prin faptul originii talmudice a acestor două sisteme.

De altfel, de vreți să știți dacă o doctrină este sau nu jidovească,... nu aveți decât să căutați dacă este sau nu, îndreptată împotriva creștinismului:

Iată ce scrie, în această privință, jidanul Bernard Lazare: „Ovreei dădură arme celor ce combăteau creștinismul și, în asalturile date Bisericii, se găsiră întotdeauna în rândul dintâi.

De asemenea... ei aduseră la îndeplinire Revoluția. Ei fură în acest secol, printre cei mai aprinși susținători ai partidelor liberale, socialiste și revoluționare, pe care le susținură cu capitalurile lor”<sup>[529][530]</sup>

### III – Anarhismul.

Acest sistem, – care servește jidovilor ca un simplu instrument și care face apel la drojdia societății, la vagabonzi, la răufăcători, la adevărați bandiți, – este destinat:

1. Să completeze opera celor două sisteme precedente, – adică să omoare pe toți cei ce se vor împotrivi sau nu se vor lăsa să fie despuiați de către molohul jidovesc;

2. Să radă cu totul, prin dinamită, monumentul Evului Mediu și să distrugă cea mai mică rămășiță, care să poată aminti viitorului minunile artei creștine.

Legăturile ce există între Francmasoneria liberală, cu Socialismul și cu Anarhismul.

1. Socialismul – Pentru a pune în evidență rolul ce îl joacă Francmasoneria liberalistă, alături cu jidănimea, în dezvoltarea socialismului, – vom raporta rândurile următoare, împrumutate de la deputatul francez Prache:

Deși, prin esență „burgheză”, Francmasoneria înclină din ce în ce mai mult spre colectivism. F. Bonardot propuse, – la Congresul Lojilor Centrului, ținut la Gien, în 1894, – să se proclame principiul proprietății colective<sup>530</sup>..

„Cea mai mare parte din Lojile pariziene au devenit socialiste. Multe din Lojile departamentelor le-au urmat pe această cale”<sup>[531][532]</sup> [532]oneria să se democratizeze din ce în ce, – iar calea-i e deschisă spre socialism”<sup>[532][533]</sup>

În Conventul din 1900, F. Bedaride declară că numai în socialism și anume în socialismul aplicat în întregime, se găsește cheia chestiei sociale”; și acest francmason consideră socialismul „ca fiind concluzia logică și singura încoronare consecventă a ideilor de solidaritate ale Masoneriei universale”<sup>[533][534]</sup>

Prin urmare, aceste două sisteme, Liberalismul și Socialismul, – pe care le-ai fi putut crede adverse, – se confundă intim într-un singur bloc, pe care Francmasoneria îl îmbrățișează. Și, într-adevăr, doctrinele lor provin, amândouă, din același izvor,... adică din Talmud.

Karl Marx, de altfel, spune că socialismul său este urmarea istorică și necesară a liberalismului, – care întotdeauna trebuie să-l precedă.

Iată, de asemenea, ce zice în această privință un socialist din România, – ovreiu ce se ascunde sub pseudonimul Dobrogeanu-Gherea, dar pe care îl cheamă în realitate Nuhâm Katz<sup>534</sup>, – într-o publicație recentă, Neoiobăgia, ce conține o poliloghie rău scrisă și tot atât de plicticoasă, cât de obositoare.

„O epocă socială prepară condițiile de existență necesare pentru epoca următoare. Astfel, epoca feudală a dispus aceste condiții pentru epoca burgheză și aceasta, la rândul ei, le aranjează pentru cea socialistă.

De aci rezultă că o societate nu poate, – fără a-și periclita viața, – să-și creeze o evoluție proprie, diferită de cea ce rezultă din dezvoltarea sa istorică; bunăoară, ea nu poate să sară peste epoca capitalistă”[535][536]

Dar mai e ceva. Socialiștii, – ca vicleanul jupân Nuhâm Katz, – au îndrăzneala să sfătuiască pe români să adopte, mai întâi, francamente liberalismul pentru ca, în urmă, să poată să cadă cu siguranță în socialism, – regim așteptat cu mare nerăbdare de neamul lui Iuda.

Într-adevăr, el recomandă transformarea moșiilor mari, în peticele micuțe, care să fie date țăranilor.

Dar, mulțimea micilor proprietari, astfel creați, va fi „disperarea novatorilor” socialiști!

Jidanului însă nu-i pasă. Pentru moment, el nu ține decât să distrugă „oligarhia” care se opune, cu curaj, la orice uzurpare judaică și care este compusă numai din marii proprietari. În urmă, Șloim va îndeplini ușor și restul, înghițind foarte repede, una după alta, moșioarele sătenilor, – în așteptarea ceasului în care socialismul îl va proclama proprietarul întregului pământ „Transformarea unei notabile părți din marea proprietate, în mică proprietate, – și prin urmare, schimbarea proletarilor agricoli în mici proprietari, – ar fi, pentru o țară capitalistă, un eveniment prejudiciabil, din punctul de vedere economic. La noi însă această metamorfoză ar constitui un fapt util. căci ar fi un fapt revoluționar”.

...„Dar, cum se poate ca un același fapt social să producă, – la noi și în societățile capitaliste înaintate, – rezultate nu numai diferite, ci chiar diametral opuse...?”.

Ei bine! „noi n-am părăsit încă epoca medievală și trebuie să intrăm în cea capitalistă, – adică liberală, – pe când țările occidentale încep să iasă din perioada capitalistă și se dirijă către cea socialistă”[536][537]

Un socialist care preconizează liberalismul! Aceasta pare o adevărată sminteală.

Și totuși, perfidul jidan este foarte logic cu sine însuși... pentru că șirul celor două doctrine duce tocmai la scopul prescris de Talmud.

El mai voiește să ne facă să credem că, în mod fatal, omenirea va trece pe sub jugul acestei perechi de sisteme.

„Supresia neoiobăgiei va remedia mizeriile regimului actual. Dar această transformare a vieții noastre agrare, va aduce după dânsa mizeriile și necazurile regimului capitalist. Între altele, proletarizarea unei bune părți a țăranimii.

Va sosi însă și timpul când un alt regim va vindeca toate rănilor produse de cel dinainte, – și acest regim va fi cel socialist,... care va veni fără doar și poate și de acest lucru nu trebuie să aibă nimeni nici cea mai mică îndoială”[537][538] [538]rman călător că, mai întâi, o să cadă în mâinile unei bande de hoți care-l vor jefui; pe urmă, o să întâlnească o altă ceată de briganzi care-l vor despuia cu totul și-l vor lua și rob. Și această zgrițuroaică vrea să-l

convingă pe nenorocit că, – orice ar face, – nu o să poată să scape din ghearele bandiților.

Dar i s-ar putea răspunde: Scorpie blestemată! Proorocirea ta s-ar împlini, dacă aș fi dezarmat sau aș fi luat fără de veste. Dar, – slavă Domnului, – știu ce mă așteaptă și sfidez pe răufăcători să mă atace... căci își vor lua răsplata.

Și mai departe, același ovrei adaugă: „Toate formele sociale, care nasc și viețuiesc, trebuiesc să îmbătrânească și să moară. Și această lege socială, la rândul ei, face parte din o alta, mai generală, – din legea chiar a Evoluției universale”[538][539]

— pe care am refutat-o îndeajuns în lecțiile precedente și care acuma vine, ca probă, să sprijine zisele acestui Iuda,... cu cultură intelectuală rudimentară!

## 2. Anarhismul.

— Francmasoneria liberalistă, – care s-a furișat îndărătul socialismului, – se găsește astăzi pitită și după anarhism.

Astfel, delegatul Consiliului Ordinului, – la Congresul Lojilor departamentului Deux Charentes, în 1899, – a afirmat că: „idealul Francmasoneriei este de a crea, prin filosofia pozitivă, o legătură între socialiști și chiar între anarhiști, cu burghezimea”[539][540]

Ferrer, anarhist spaniol, directorul centrului anarhist Școala modernă, – implicat în tentativa de asasinat a regelui Alfons al XIII-lea, – a fost o personalitate foarte importantă în Francmasonerie. După Bidegain (v. Eclair, 1906), el este cel ce negocia, în numele Marei Loji din Catalonia, cu Marele-Orient din Franța. De altfel, Francmasoneria din toată lumea, – chiar și aceea de la noi, s-a ridicat să protesteze în contra condamnării sale la moarte, – și anul acesta chiar, a avut loc la Galați, o sărbătorire a aniversării execuției lui.

Iată acum și trăsura de unire ce leagă Anarhismul cu Jidovimea.

„Ovreei rusești, trebuie să ocupe un loc aparte în socialism... și, alături de studenți, de medici și de avocați israeliți nihiliști, trebuie pusă masa considerabilă a refugiaților lucrători, care au fondat la Londra și la New York importante aglomerații uvriere, centre de propagandă socialistă și chiar comunistă anarhistă”[540][541]

Jidovul este deci cauza eficientă a acestor trei sisteme detestabile.

„El este, – cum zice Drumont, – cel mai puternic agent de tulburare pe care pământul l-a produs vreodată”[541][542]

Se înțelege ușor cum Iuda, – care altfel este atât de poltron, – n-are frică de revoluțiile socialiștilor, nici de atentatele anarhiștilor.

El plătește pe acești răufăcători și, imprimă insurecției mișcarea ce o voiește... El este garantat în contra Revoluției, pentru că cei ce o conduc sunt oamenii săi”[542][543]

Noi trebuie să ne felicităm că, întotdeauna, tinerețea română, – mai ales aceea care s-a dus să se instruiască în străinătate, – n-a luat de-acolo decât idei sănătoase de democrație și nu s-a lăsat să fie trasă pe sfoară de jidani, – cum s-a întâmplat bunăoară cu tinerețea franceză, austriacă, italiană, rusă, etc.

Într-adevăr, nici „bonjuriștii” de la 1848, care au adus în țară doctrinele liberalismului, – nici „generoșii” din 1900, care au venit cu idei socialiste, n-au trădat patria. Înzestrați cu mult bun simț, ei au înțeles trebuințele esențiale ale României și au arătat un viu patriotism, luptând din toate puterile în contra pericolului jidănesc.

#### ACȚIUNEA ACTUALĂ A FRANCMASONERIEI.

După ce a instalat cele trei instrumente de război (liberalismul, socialismul și anarhismul) și după ce a îndreptat eforturile lor către un scop unic, – robirea lumii sub jugul lui Israel, – ce mai face Francmasoneria?

#### FRANCMASONERIA ÎN ROMÂNIA.

La noi, în România, acest flagel ocult a găsit o libertate întreagă, nu numai ca să intre în țară, dar și ca să crească în voie.

Dar, Lojile, care sunt foarte slabe, de-abia vegetează, sau se umplu de ovrei... printre care românii, – ce nu vor deloc să muște din undiță, – formează rare ave.

Într-adevăr, terenul țării este refractar acestei teribile boli parazitare, – după cum este rebel și dezvoltării Socialismului. România e ca vița americană, care se apără în mod natural contra filoxerei.

Bunii-Templieri – Văzând că cu Lojile de adulți, – cu care au reușit pretutindeni în alte părți, – n-ajung aici la nimic bun, Francmasoneria încercă să reinnoiască atacurile... asupra tinerimii și chiar asupra copiilor din școlile primare, – cu speranța de a atrage în cursă și pe părinții acestor nevinovate victime. Ea trimise deci, în acest scop, Ordinul Bunilor-Templieri, – care își dădu ca țintă de acțiune combaterea alcoolismului.

Dar și de data asta, va fi o muncă pierdută în zadar:

1°. pentru că românul, mai ales în localitățile unde acești masoni și-au așezat Lojile, sau mai bine zis cursele, – nu este deloc alcoolic (v. pag. 93);

2°. pentru ca Bunii-Templieri, – în loc să atace pe jidani, care alcoolizează realmente pe țărani moldoveni (și știm și de ce nu o vor face niciodată), – se mulțumesc să se năpustească, cu nesăratele lor conferințe, asupra bieților copii din București, pe care-i plictisesc cu serbări caraghioase și-i dezgustă, cu ședințe ce produc greață.

Dar ce sunt acești Buni-Templieri?

Revista lor oficială, „Antialcoolul”, are să ne-o spună:

Știți că ne numim Buni-Templieri. Cuvintele Templu, Templier și Loje sunt foarte vechi și interesante...

Cu vreo mie de ani înainte de nașterea lui Hristos, Solomon zidi un splendid Templu la Ierusalim...

Mai târziu, – acum vreo opt sute de ani, adică în 1118, – se formă, tot acolo la Ierusalim, o societate de oameni care luară armele pentru ca să protegă pe pelerini. Regele Baldovin al II-lea le de-te ca reședință o casă construită chiar pe locul vechiului Templu și de-aceea luară numele de Templieri.

La început nu erau decât nouă, dar puțin timp după aceea, un mare număr de bravi soldați, venind din diverse țări, se alipiră pe lângă dânșii, până când în cele din urmă se constitui o mare și puternică asociație, numită

Ordinul Cavalerilor Templieri – și care fu, la acea epocă, cea mai considerabilă societate din lume.

Templierii stabiliră anumite jurăminte și obligații sfinte și se consacrară serviciului lui Dumnezeu.

Istoria acestui Ordin, care a durat 200 ani, este foarte importantă pentru oricine: dar ea este plină de învățăminte prețioase pentru noi, care suntem membrii Ordinului Bunilor-Templieri”[543][544]

Această istorie o cunoaștem bine. Cavalerii Templieri, căzuți în desfrâu sub imboldul jidovilor, s-au lepădat de Iisus Hristos. – pe care juraseră să-L servească. Ordinul fu dizolvat și superiorul lor, Jacques de Molay, expira, pe rug, crima de lăcese-divinitate.

Or, când cineva are asemenea strămoși, e mai prudent, nu numai să nu se laude cu ei... ci chiar să se ascundă.

Organizația acestui Ordin (grade și loji), precum și disciplina, sunt analoage cu acelea ale Francmasoneriei ordinare<sup>544</sup>.

Intrând în Ordinul nostru, profanul începe să se obișnuiască, – condus de conducătorii naturali, adică de funcționarii Lojei și de templierii mai vechi, care au experiență, – cu modul de constituire al Ordinului și cu felul de trai al membrilor lui”[545][546] [546]scut al masoneriei: „sugestia prin francmasoni mai vechi, care au experiență”!

„Să nu destăinuim nimic din afacerile speciale ale Ordinului, – ca semnele de recunoaștere, lozincile, ceremoniile, etc. E așa de ușor de ținut această obligație, mai ales când vom ști de ce trebuie s-o îndeplinim”[546][547]

Dar la ce servește acest secret, – când e vorba să faci numai bine,... să împiedici pe oameni să se îmbete?

Trebuie, desigur, să existe dedesubt ceva murdar, ce nu îndrăznesc să arate afară.

Ordinul Bunilor-Templieri a fost primit în România cu mare cinste. Profesori universitari<sup>547</sup>, doamne din societatea distinsă, înalți demnitari ai țării... se grăbiră să-l patroneze. Bineînțeles, – scopul aparent al acestei societăți pare foarte nobil și oricine se crede dator să se asocieze la îndeplinirea lui.

S-a găsit chiar un Ministru al Instrucției Publice care să dea, acestor răufăcători, autorizația de a se servi de școlile Statului, pentru ca să poată săvârși, în mod perfect, tenebroasele lor planuri.

„Bunii-Templieri români adresează mulțumirile lor recunoscătoare D-lui Ministru al Instrucției Publice, care le-a îngăduit să ție, în orice școală din țară, șezători anti-alcoolice.

O încuviințare mai deplină și mai de sus... nu ne putea veni”[548][549]

Și într-adevăr, ei nu pierd vremea: „O săptămână întreagă – în șapte școli deosebite – alese mai către marginile orașului, pe unde întunericul e mai mare și nevoile mai multe, – s-au ținut șezători anti-alcoolice cu atâta lume că, uneori, abia o încăpea sala”[549][550] [550]utate senzațională sosi din Germania.

Ordinul „Guttempler” face parte într-adevăr din Francmasonerie. Lojile sale, care caută să se infiltreze pe lângă copilărie, pentru ca s-o murdărească



și s-o corupă, sub pretext că luptă contra alcoolismului, – au încercat să se introducă și în școlile primare din Bavaria<sup>550</sup>.

Din fericire, s-a găsit acolo un ministru, mai prevăzător ca al nostru, care se grăbi să oprească mersul înainte al acestei funeste societăți secrete.

Francmasoneria încearcă, de asemenea, să pătrundă, la noi, printr-o altă poartă, aceea a Ateneului popular și a Universității populare, – adică prin niște Sub-masonerii a căror semnificație o cunoaștem (vezi anterior).

Din cauza simpatiei și respectului ce avem pentru mulți dintre cei ce s-au înscris să vorbească în aceste așezăminte, așa-zise populare, ne vom abține de a insista, – mulțumindu-ne să raportăm ce scrie „Universul” din 27 septembrie 1913: „Astăzi, la orele 200, va avea loc în sala „Transilvania”, inaugurarea seriei de conferințe, din anul acesta, a Ateneului popular.

Profitând de bicentenarul lui Diderot (care a fost francmason), – inițiatorii vestitei Enciclopedii și unul din promotorii spirituali ai Marii Revoluții franceze – dl I. T... cunoscutul publicist și conferențiar de istoria și filosofia critică a religiilor la Universitatea populară, va expune...”.

#### FRANCMASONERIA ÎN ALTE ȚĂRI.

Să vedem acum ce face Francmasoneria în alte țări.

În Rusia, ea este persecutată și, de altfel, îi este interzis să pătrundă în acest vast imperiu.

În Turcia, Francmasoneria, – reprezentată de partidul Tinerii-Turcii<sup>551</sup>, – sapă religia lui Mahomed (pe care Sinagoga ar voi s-o facă să piară în același timp cu cea a lui Hristos) și dezorganizează armata, – ceea ce a permis popoarelor creștine din Balcani să învingă ușor Islamul, altădată atât de teribil.

În celelalte țări ale Europei, Francmasoneria progresează și se întinde din ce în ce mai mult. Pentru a ști ce uneltește acolo, ne va fi de ajuns să privim la ceea ce face în momentul de față în Franța.

#### FRANCMASONERIA ÎN FRANȚA.

Astăzi, în Franța, Masoneria se îndeletnicește să-și realizeze scopul esențial, bine definit de Talmud, – adică distrugerea creștinismului. De aceea, în Loji și în Convente, ea nu face decât politică.

F. Gonnard, vorbind la banchetul de închidere al Conventului din 1886, zice: A fost un moment, când a trebuit să declarăm că Francmasoneria nu se ocupă nici de religie, nici de politică. Era oare o ipocrizie?... Sub impresia legilor și a poliției, fuseserăm obligați să disimulăm, ceea ce noi toți avem misia să facem, sau mai bine zis să facem unicamente.

Da, facem politică. În toate conventele, ce faceți dacă nu politică?<sup>552</sup>.

Din vreo 900 senatori și deputați, ce compun parlamentul francez, mai mult de jumătate sunt francmasoni<sup>553</sup>.

Pentru a ține în lanț pe acești parlamentari, – mai toți fiind pătați<sup>554</sup>, – Francmasoneria recurge la măsuri strașnice.

Astfel, F. Mamelles, zice în 1891: „Ar trebui ca membrii Parlamentului, care sunt francmasoni, să fie chemați și să fie legați, ținându-i prin propriul lor interes”<sup>[555][556] [556]”[556]</sup>, căci dânsa „i-a scos din neant”<sup>[557][558]</sup>

F. Gadaud, fost ministru de agricultură, declară, la Conventul din 1894 că „francmasoneria nu este altceva decât Republica acoperită, – după cum Republica, ea însăși, nu e altceva decât masoneria descoperită”[558][559]

F. Lucipia, care prezida Consiliul Ordinului, zicea în Conventul din 1895: „Francmasoneria și Republica nu sunt decât unul și același lucru”[559].

Și F. Geyer, la Conventul din 1898, – maimuțărind pe marele monarh Ludovic al XIV-lea, a putut zice, nu fără dreptate: „Statul suntem noi”[560][561] [561]ntul din 1890, că „peste zece ani, Masoneria va fi stăpână peste tot și nimeni nu se va mai mișca în Franța, – afară de noi”[561][562]

Și ce face Francmasoneria cu Puterea pe care o deține prin politică?

Ea întrebuintează această imensă forță socială:

1° ca să dărâme pe ascuns Armata, – de care îi e frică;

2° ca să persecute, cu o ferocitate extremă, Biserica catolică, – care este aceea a aproape unanimității poporului francez.

Într-adevăr, în momentul de față, Franța, – care altădată se interesa de tot ce e nobil și înalt, – pare că nu mai are altă ocupație decât să-și spioneze soldații și să terorizeze preoții și călugării.

I. Spionarea militarilor precum și a tuturor funcționarilor Statului fără a mai vorbi de masonul Herve și de partizanii săi, care merg până să insulte drapelul patriei lor, aruncându-l în bălegar și călcându-l în picioare, – Francmasoneria, în unire cu guvernul, a organizat un vast serviciu de spionare asupra tuturor funcționarilor[562] statului francez și, mai cu seamă, asupra militarilor.

Toată lumea își aduce aminte de scandalul înspăimântător care a izbucnit când, în 28 octombrie 1904, deputatul Guyot de Villeneuve citi, în Cameră, fișele de denunțare întocmite de Francmasonerie, – în complicitate cu ministerul, – asupra a 25.000 de ofițeri francezi.

Și ce cuprindeau aceste fișe ale Marelui-Orient?

Fără îndoială, informații asupra capacității militare, asupra valorii profesionale a acestor ofițeri.

Ei bine, câtuși de puțin. Aceste fișe nu conțineau decât o mârșavă spionare asupra opiniilor religioase ale ofițerilor și ale familiilor lor.

Într-adevăr, Francmasoneria se interesează să afle dacă ofițerul este catolic, – dacă femeia sa se duce la biserică, – dacă copiii săi sunt crescuți într-o școală creștină,... atâtea crime care îi vor închide, pentru vecie, ușa avansării.

Iată, ca exemplu, începutul fișei D-lui locotenent-colonel Janicot, directorul școlii de artilerie din Grenoble: „Reacționar, – clerical înfocat, – dominat de femeia sa, care-l duce chiar la biserică...”[563] [564]elegere cu D-1 Președinte al Consiliului, și de conivența cu Marele Orient, a organizat contra Armatei, denunțarea anonimă și spionajul”[564][565]

Dar, la ce bun, această imensă și ignobilă spionare, – care nu se mărginește numai la militari, ci se întinde asupra tuturor funcționarilor, mari sau mici, ai statului francez?

În adevăr, în 1902, F. Delpech, Mare maestru al Marelui Orient, trimise tuturor Lojilor din țară, un chestionar care conținea acest pasaj: „Să ne

semnaleze toți funcționarii, de orice categorie, care au copii în școlile congreganiste”[565][566]

Este ca să atingă pe toți creștinii și, torturându-i, să rănească la inimă Creștinismul, – dușmanul, pe care Sinagoga a jurat să-l facă să dispară, pentru totdeauna.

## II. Terorizarea creștinilor.

Scopul principal al Francmasoneriei este, – după cum am arătat mai sus, – decreștinarea nației care a avut nenorocirea să cadă în ghearele ei, – și această societate ocultă și-l atinge prin două căi: a) persecutând Biserica; b) punând mâna pe învățământ a) Persecuția Bisericii.

Biserica Franței, – care altădată ședea pe un tron mai strălucitor ca acel al Regilor, – este acum aruncată într-un colț, unde agonizează de pe urma suferințelor de neînchipuit ce îndură de la jidovime, prin intermediarul Francmasoneriei.

Fără a mai vorbi de ura sălbatică a jidanilor, care se manifestă sub formă de calomnii mincinoase, de insinuări fictive, de denunțări anonime, de sarcasme batjocoritoare, de insulte ce rănesc până în străfundul inimii, de șicane fără număr,... atâtea torturi morale<sup>566</sup> cu care se adapă, în fiecare moment, viața servitorilor ei, – nu ne vom ocupa aici decât de persecuțiile prea evidente, adevărata răstignire, care sfâșie, ca niște cuie, trupul sfânt al acestei sublime martire, mireasa lui Hristos.

Să examinăm mai întâi planul de război al francmasonilor, – pentru ca să vedem unde voiesc să ajungă; în urmă, vom reveni la fapte.

După cum altădată, în al XVII-lea secol, Francmasoneria ațâță pe popoare în contra Iezuiților, sub pretext că aceștia interpretau religia catolică cu intoleranță<sup>567</sup> și prin intrigi și calomnii, ajunse să-i suprime, – tot așa și în epoca noastră, ea lansă, prin ovreii Gambetta, formula idiotă: Clericalismul, iată dușmanul!

Or, e sigur că congregațiile întrețin spiritul de clericalism. Trebuie deci să fie izgonite și bunurile lor confiscate, ceea ce fu punctual îndeplinit, prima oară de către F. F. Waldeck-Rousseau, Combes, Clemenceau și de alți francmasoni ejusdem farinae.

Pe urmă ajunseră la preoți, care și ei au același spirit ca congregațiile,... și rezultatul fu separația Bisericii de Stat, ceea ce vrea să zică spoliarea, de către Francmasonerie, a salariului întregului cler din Franța – salariu ce fusese acordat de Concordat ca o mică despăgubire, pentru despuierea colosală ce suferise Biserica în timpul Revoluției.

Dar, deja, se puteau auzi strigăte de ură în contra întregului Catholicism.

F. Courdavaux, profesor la Facultatea de litere din Douai, a făcut, în 1880, o conferință francmasonilor, în care zicea: „Distincția dintre clericalism și catholicism este pur oficială, subtilă pentru trebuințele tribunei. Dar, în Lojă, să spunem tare, pentru adevăr, clericalismul și catholicismul nu fac decât una”[568][569] „Catholicismul, – trebuie ca noi, francmasonii, să-i provocăm distrugerea definitivă”[569][570] „Francmasoneria este o Contra-Biserică, – un Contra-Catolicism, – este Biserica Ereziei”[570][571] [571]ntele următoare: „Triumful Galileanului a durat douăzeci de secole. La rândul său, dispare acest

Dumnezeu mincinos (!). Francmasoni, ne place să constatăm că nu suntem străini de această ruină a falșilor prooroci”.571

...Și, mai înainte, F. de Lanessan, fost ministru, se exprimase astfel: „Trebuie să zdrobim pe Infamul. Dar infamul nu e clericalismul, infamul este Dumnezeu”[572][573] [573]lcele Iisus, ca ei să-L deteste în așa grad?!

Ei bine,... îndărătul lor se zărește silueta hidoasă a lui Iuda!

Prin urmare, Sinagoga a declarat război, nu numai clericalismului, nu numai catolicismului, – ci creștinismului întreg573 și divinului său fondator574.

Acestea sunt planurile francmasonilor. Iată acum și faptele lor.

Femei virtuozose s-au reunit ca, împreună, să aducă lui Dumnezeu prinosul adorației, – să-I adreseze cereri și să-I mulțumească cu recunoștință pentru binefaceri.

Dar agenți ai forței publice vin să le împrăștie... sub pretext că nu sunt autorizate (?); – și dacă au naivitatea să se ducă să ceară autorizația, francmasonii ce sunt la putere le dau afară, răsândule în nas.

În timpul acesta, alți zbiri forțează broaștele, -jefuiesc slabele resurse de trai ale acestor nenorocite, lăsându-le să moară de foame, – și confiscă casa în care locuiau, pe care o vând, în urmă, pe nimic, – de cele mai multe ori la jidani.

Alte femei, – devotate omenirii sărace, – au adăpostit copilași, fără tată și fără mamă, – orfani părăsiți de toți și lăsați în cea mai neagră mizerie,... și i-au învățat să citească și să scrie.

Pentru această crimă înspăimântătoare, au fost date afară, ele și orfanii lor, iar casa fu scoasă la mezat, în profitul bandei judeo-masonice575.

Sute de asemenea opere de binefacere avură aceeași soartă.

Așa, bunăoară, suflete de elită, – tinere fecioare aparținând, mai toate, celor mai bune familii din Franța, – consacându-se în serviciul bolnavilor, pe care îi îngrijeau gratis cu o caritate îngerească, – fură aruncate în stradă, și, în locul lor, fură puse infirmiere gras plătite.

Le-am văzut, la lucru, în spitalele din Paris, pe aceste infirmiere zise lice, care constituie o plagă grozavă, adăugată la celelalte nenorociri ale poporului sărac. Într-adevăr, sunt niște femei fără nici o creștere, care ies de nu se știe de unde... leneșe, obraznice, vicioase, cu năravuri, nefiind în stare să resimtă nici cel mai mic avânt de milă pentru durerile și mizeriile bieților suferinzi, – ce ar trebui să fie alinați, ca niște copii, – maimuțărind însă minunat aceste sentimente de compătimire, când pot stoarce vreun bacșiș, – în orice caz, fiind absolut incapabile de a se ridica până la admirabila caritate a incomparabilei surori creștine, ce îngrijește pe bolnav ca și cum ar fi însuși Dumnezeu.

Și același nenorocit destin îl avură și oameni care fac știință, istorie sau filosofie, – care se ocupă de învățământ sau de predicăție, – care cultivă chiar pământul, – și care au fost risipiți în cele patru colțuri ale lumii.

Astfel, mii de călugări și de călugărițe, – care intrând în mănăstire, se despuiaseră de bunăvoie de toate bunurile materiale, dându-le săracilor, – se găsiră dintr-o zi într-alta goniți afară, fără adăpost, fără hrană, fără foc în timpul iernii și chiar fără să poată lucra, pentru a-și câștiga o bucată de pâine,

– căci nimeni nu îndrăznește săi găzduiască, de teamă să nu-și atragă, asupra sa, mânia celor ce țin puterea.

Și de ce să se izgonească, cu atâta furie, această elită a nației franceze, compusă din savanți, filosofi, oratori, – cum nu se vor găsi vreodată în Parlamentul francmason, – și din femei care constituie floarea-fină, chintesența virtuții pe acest pământ, elită care ar trebui pusă în pinacul societății și înconjurată de venerație și de admirație?

Ce rău au făcut toate aceste ființe atât de crud dezmoștenite?

Ei bine,... acești martiri n-au decât o singură crimă să-și impute,... aceea de a fi adevărați creștini.

Și această prescripție sălbatică n-are seamăn în istorie, – nici măcar în timpul Cezarilor romani, când se schingiuiu, se omorau, se aruncau la fiare creștinii. În adevăr, aceștia trăiau cel puțin liniștiți în intervalul epocilor de persecuție și puteau să slăvească în voie pe Dumnezeu.

Astăzi însă este rafinarea torturii, – care atinge nu numai corpul, dar caută să omoare și sufletul, – care nu încetează niciodată și lovește în fiecare zi, în fiecare moment... într-un cuvânt, este tortura jidovească!

Și când te gândești că asemenea chinuri sunt îndurate astăzi, în al XX-lea secol, într-o țară care se crede că este în fruntea civilizației lumii... pe când, în realitate, ea se găsește cufundată într-o mocirlă, mai mult decât barbară, fără țărături și fără fund.

Și te întrebi, cu nedumerire, cum e posibil ca un popor, dotat cu atâtea calități geniale, să sufere atâta nelegiuire și să fie atât de orbit încât să se sinucidă... în timp ce Iuda, rânjind într-un colț, trage sforile care fac să lucreze, sub mască, demnul său valet Francmasoneria576.

Și, ceea ce este și mai rău, – persecuția nu se mărginește numai să lovească în clerul creștin, – ci izbește direct în sărmanul popor. În adevăr, în momentul de față, pândarul de la țară sau factorul poștal, care s-ar duce la biserică sau și-ar pune copiii într-o școală creștinească, ar fi imediat dat afară din nemernica-i slujba.

b) Monopolul învățământului.

Pentru a atinge mai profund Creștinismul, pentru a-l izbi la inimă, Francmasoneria avu grijă să pună mâna pe învățământ, – și începu să aplice acest plan prin suprimarea iezuiților, care se ocupau, în fiecare țară, să dea popoarelor o educație creștină.

După izgonirea acestora, Societatea ocultă se însărcina să răspândească pretutindeni o învățatură așa-zisă laică. Astfel ea transmise noilor generații doctrinele sale... și îmbăcsi lumea întreagă de ateism și materialism.

În plus, după Revoluție, ea făcu ca această instrucție să fie gratuită și obligatorie, – în scopul de a lua și educația, nimicind astfel orice urmă de învățatură creștină.

În modul ăsta fu creat învățământul de Stat, dirijat de către Francmasonerie.

Sub Bonaparte, Concordatul restabili cultul catolic în Franța, – dar nu și învățământul creștin, căci Masoneria se opuse la aceasta din toate puterile. De

altfel, Napoleon era adeptul său și, când a creat Universitatea de Stat, el i-a urmat planul,... dar întors, de data asta, în profitul său personal.

De atunci, toate școlile din Franța, de la cele primare și până la facultăți, – adică întreg învățământul public, – este în stăpânirea francmasonilor.

Și exemplul Franței a fost urmat de toate celelalte țări ale Europei.

Înțelegeți acum, de ce atâtea generații, înșelate de Francmasonerie, au încercat, cu o ardoare de necrezut, să susțină doctrinele sofistice ale ateismului inept și ale materialismului degradator, – sisteme copilărești și absurde, care trebuia să le sufoce – și care ar fi fost bune, cel mult, pentru o rasă înapoiată ca jidovimea.

Înțelegeți acum de ce mulțimea profesorilor, demi-savanți vanitoși, au avut oroare să pronunțe numele lui Dumnezeu în fața elevilor, care îi crezură pe cuvânt și se lăsară să fie convinși că Natura, – care nu e cauză, ci efect, – este agentul creator al Universului.

Înțelegeți acum de ce acești dascăli stupizi au negat, ridiculizând-o, ideea de suflet, susținând că în natură nu există decât materie dotată de energie și că noțiunea de scop nu se găsește decât în imaginația creștinilor, abrutizați de obscurantism. Și orbiți de Francmasonerie, ei nu-și dau seama că marii și adevărații savanți, fondatorii și gloriile științei, – după cum am arătat altădată<sup>577</sup> prin numeroase citații, – au admis toți și au proclamat existența cauzei primare sau Dumnezeu, – și în observațiile și în experiențele lor, la ființele viețuitoare, au întâlnit întotdeauna scopuri manifeste, ceea ce indica existența unei cauze secunde sau sufletul.

Înțelegeți acum la ce servește doctrina Generației spontanee, – la ce servește Darwinismul, adică ipoteza nedemonstrată și nedemonstrabilă (pentru că e falsă) a Evoluției, la ce servește Monismul materialist al francmasonului Haeckel<sup>578</sup>, etc, etc...<sup>[579]</sup> <sup>[580]</sup>ptează perfect să exprime în mod clar, precis și concis,<sup>580</sup> toate cunoștințele omenești, – această limbă, foarte prețioasă pentru cei ce fac știința, a fost izgonită din știință de către Francmasonerie.

În oarba lor ură, Masonii n-au văzut că, privând știința de adevărata și unica sa limbă, – căci știința este una, – ei au distrus orice mijloc de apropiere a savanților de astăzi între ei<sup>581</sup> și, în plus, i-au izolat și de trecut care, pentru mulți dintr-înșii, nu mai are nici un sens.

Și pentru ce atâta sacrificiu?

Pur și simplu pentru că limba latină este în același timp și limba Bisericii Catolice.

Dar, a pune mâna pe învățământ, – ai alte cuvinte, a ascunde oamenilor adevărul, pentru ca o rasă netrebnică să poată ajunge să-i subjuge,... este crima cea mai oribilă, – crima de lese-omenire.

Și această din urmă crimă, a fost comisă de francmasonerie, sub ordinul jidovilor.

**CONCLUZIE.**

În rezumat, Talmudul, – legislația politico-religioasă a ovreilor, – în loc să combată, ca Evanghelia, patimile de proprietate și de dominație, el împinge, din contră, aceste vicii la o culme nemaipomenită, pentru ca să realizeze visul lui

Iuda de a fi, în același timp, și proprietarul întregului pământ și stăpânul întregii omeniri.

Dar, – pe când Apostolii creștini predicară idealul lor în fața cerului, – Talmudul se ascunde; iar cele două appendice ale sale, Cahalul și Francmasoneria, sunt încă și mai invizibile ca dânsul.

Tustrei întrebuițează, pentru a rămâne în întuneric, un mijloc scârbos și blestemat, – adică minciuna.

Minciuna este deci baza sistemului jidovesc, – căruia i se poate zice: „vorbești, deci minți”[582][583]

— anume: Adevărul.

Or, Adevărul este trăsătura distinctivă a Creștinismului. Hristos a zis: Eu sunt Adevărul[583] – și de aceea doctrina Lui este în execrație înaintea lui Israel.

Minciuna, din contră, caracterizează ceea ce se numește Spiritul răului sau Diavolul. Astfel Iisus, adresându-se ovreilor, le zise[584]: „Voi din tatăl Diavolul sunteți și poftele tatălui vostru voiți să faceți. Acela ucigător de oameni a fost dintru început și întru Adevăr n-a stat, căci nu este Adevăr întru dânsul.

Când grăiește minciuna, dintre ale sale grăiește, căci mincinos este și tatăl ei”.

Părăsind lumea, Hristos a trimis ucenicilor Săi o armă invincibilă, – adică Duhul Său... Duhul divin al Adevărului care va apăra în veci omenirea, în contra Duhului diavolesc al minciunii.

Înaintea acestui Duh al Adevărului mă închin, strigând din adâncul sufletului: CRED ÎN DUHUL SFÂNT!

Medicul, prin profesia sa, devine prietenul și chiar confidentul celor ce suferă, – bogați sau săraci, tineri sau bătrâni, – care-l ascultă și se supun orbește la prescripțiile lui. Ori, cum un medic instruit cunoaște instinctele și prin urmare și patimile, îi este ușor ca, – prin grai și prin exemplu, – să poată să lumineze omenirea și să-i îndrumeze educația socială, care combate aceste patimi, – adică să răspândească și să răspândească principiile adevăratei morale științifice.

Astfel, părintele medicinei, Hipocrate, a avut dreptate să zică; „scopul final al medicinei nu este numai să vindece sau să prevină bolile, – ci încă să perfecționeze pe oameni și să-i facă mai fericiți, făcându-i mai buni”.

Medicul trebuie deci să fie, în acelaș timp, un savant care iubește din tot sufletul știința medicală, adică știința omului; să fie o ființă care se jertfește pentru alții, până la moarte și, în sfârșit, să fie un învățător al omenirii sau mai bine zis, un apostol al moralei... și așa ar fi în realitate, dacă confrăți nedemni n-ar fi deschis tarabă în templul sacru al medicinei.

Acum înțelegeți înalta demnitate a profesiei medicale și respectul ce i se dă din toate părțile. „Cinstește pe medic” zice Biblia,...” căci ai trebuință de el”.

Doctor Nicolae Paulescu [1] Conferință de deschidere a lecțiilor de medicină, – făcută în așeză-mântul spitalicesc „Betleem”, din București, în ziua de 12 mai 1913.

[2] Ca toți oamenii mari, Lancereaux a fost un modest și, astfel fiind, el a fost necunoscut de contemporanii săi, – dintre care însă mulți, bunăoară ca Huchard, au profitat de aceasta, ca să-l plagieze.

[3] Lancereaux et Paulesco. Trăite de Mediane. Paris (Baiffiere edit) Din această lucrare au apărut, până acum (1913 n.edit.) trei volume.

[4] Pentru a studia fenomenele vitale, Medicina recurge la științele fizico-chimice și la științele naturale.

[5] Lancereaux et Paulesco. Traité de Médecine, T. I, p. 154.

[6] Ibidem, p. 657.

[7] Boisseau. Art. Hopitaux, în Dict encyclopedique des sciences medicales, T. 50, p. 273 [8] „Această lipsă totală a unor adevărate case ospitaliere, în antichitate, a fost totuși adesea contestată: dar niciodată nu s-au putut aduce probe demonstrative de existența lor”. într-adevăr „nu se găsește nicăieri vreo indicație cât de puțin precisă și nici cea mai mică rămășiță arheologică” asupra spitalelor din vechime. (Boisseau. I. cit, p. 278).

[9] Boisseau, Leit, p. 278.

[10] Sfântul Ieronim. Lett Ad Oceanum, vezi Boisseau, I. cit, p. 279.

[11] Sfântul Grégoire de Naziance. Orat XLIII; Funebris orațio în laudem Basilii Magni, vezi Boisseau, I cit, p. 279.

[12] Caritatea este un act voluntar, pentru că atât scopul cât și mijloacele sunt cunoscute; pe câtă vreme mila este un sentiment instinctiv, căci dacă mijloacele sunt cunoscute, scopul este ignorat cu totul.

[13] Sf. Ap. Ev. Matei, c. XXV. v. 31-40.

[14] Există o mare deosebire între caritate, – care este iubirea de Dumnezeu, manifestată asupra oamenilor, – și mila sau filantropia, care este slaba iubire instinctivă pentru orice om. Este bine ca medicul să aibă milă de bolnavi. Dar, nu e de-ajuns; căci acest sentiment instinctiv este mai mult sau mai puțin capricios. De aceea este necesar ca și rațiunea să intervină, prin caritate, – mai ales când e vorba de a îngriji pe un bolnav sărac.

[15] Pauksu. Instincte sociale, etc, 1910. (C. Sfetea, editor).

[16] L'Alcoran de Mahomet, Traduit d'Arabe en Francais par Sieur du Ryer, La Haye, 1685.

[17] Coran, Chapitre de la Vache, p. 11.

[18] Patimile sunt niște instincte deviate de la scopul lor natural.

Patima de proprietate constă în cupiditate și în avariție, iar cea de dominație, în tiranie și în despotism. (Vezi Paulescu, Instincte sociale, Patimi, etc. 1910, p. 101.) [19] I. L. Gondal, Mahomet et son oeuvre, p. 16. Paris.

[20] Coran, Chapitre de l'Exil, p. 433.

[21] Hergenroether, Histoire de l'Eglise, III, p. 6.

[22] Coran, Chap. De Hod., p. 181.

[23] Coran, Chap. de Vache, p. 22.

[24] Coran, Chap. de la lignee de Joachim. p. 57.

[25] Coran, Chap. de la Vache, p. 36.

[26] Coran, Chap. de la Vache, p. 36.

[27] Coran, Chap. de la Vache, p. 25.

[28] Coran, Chap. du Voyage de nuit, p. 221.

[29] G. de Mousseaux, Lejuif, Paris, c. X, p. 285.

[30] Coran, Chap. des femmes, p. 60.

[31] Coran, Chap. des Bandes, p. 331.



[32] Coran, Chap. de la Vache, p. 27-28.

[33] Coran, Chap. des femmes, p. 70; vezi și Chap. des Bandes, p. 332.

[34] Coran, Chap. de Conversion, p. 146.

[35] Coran, Chap. du Butin, p. 141.

[36] Coran, Chap. de la Ugnee de Joachim, p. 55.

[37] Două din rudele mele au fost luate astfel cu forța de turci, pe la 1730, și au dispărut, fără să li se mai dea de urmă. Răpirea acestor tinere fete a fost comisă după uciderea tatălui lor, preot din Oltenia, care, pribegind prin munți, cu toată familia, ajunsese până în Râmnicu-Sărat.

[38] Coran, Chap. de la Table, p. 88-89.

[39] Coran, Chap. de la Vache, p. 20.

[40] Coran, Chap. de la Vache, p. 22-23 [41] Sf. Ap. și Ev. Matei. c. 18, v. 22.

[42] Coran, Chap. de la Conversion, p. 147.

[43] De altfel, Mahomet nu se sfiește să recurgă la minciună, – și chiar la cea mai sacrilegă. După el, Dumnezeu i-ar fi la ordine, pentru ca să aprobe invaziile unei bande de tâlhari care îi săvârșesc planurile criminale de răzbunare; iar îngerul Gavriil i s-ar pune la dispoziție, pentru ca să-i justifice hoțiile, răpirile, asasinatele, adulterele și chiar pentru ca să-i reguleze afacerile de menaj. Astfel, el zice femeilor sale, indignate de purtarea-i: „De faceți ceva împotriva profetului, să știți că Dumnezeu îi este protector; îngerul Gavriil și toți ceilalți îngeri îl vor apăra. De va vrea el să se despartă de voi, Dumnezeu îi va da, în viitor, în locul vostru, alte femei, care vor fi supuse, dreptcredincioase, blânde, smerite, cinstite, evlavioase, mulțumite, curate, fecioare și nefecioare”. (Coran, Chap. de la Defense, p. 445).

[44] Coran, Chap. du Rang, p. 438.

[45] Printr-un fel de sminteală de neînțeles și în tot cazul inconștientă, câțiva politicieni agramați, care la un moment oarecare au constituit guvernul României, au obligat pe bieții contribuabili să suporte cheltuielile construirii unei catedrale mahomedane în Constanța, – adică să zidească un templu religiei blestemată care a făcut și face încă un rău imens omenerii și care, timp de secole a pricinuit, nenorocitei noastre țări, suferințe cumplite.

[46] „Mesia trebuie să fie un mare cuceritor care va face ca toate națiile din lume să fie roabe jidovilor”. (Drach, De l'harmonie entre l'Eglise et la Synagogue, 1844, p. 98 – Vezi Chabauty, Les Juifs nos Maîtres, 1882, p. 148).

[47] Drumont, la France Juive, I, p. 39, Paris.

[48] A Darmesteter, Le Talmud, p. 385.

[49] Idem, I. cit, p. 439.

[50] M. Schwab, Le Talmud de Jerusalem, Introd., p. LI.

[51] Rupert, Biserica și Sinagoga, p. 4, trad. română după L'Eglise et la Synagogue, 1859, Paris (Casterman édit).

[52] Moise Schwab, Le Talmud de Jérusalem, 12, vol., 1871-1890.

[53] Iată un exemplu, luat dintre mii: „De se găsește în Templu o insectă moartă, Cohe-nul (preotul) poate s-o scoată afară, luând-o în brăul său, pentru ca să nu lase să stea acolo murdăria; – acesta este sfatul lui R. Johanan, b. Broca.

R. Juda zice: trebuie s-o ia cu un clește de lemn”. (M Schwab, I. cit, Traité Erubin, T. IV, p. 305).

[54] A. Darmesteter, I. cit, p. 387.

[55] Drach, De l'harmonie entre l'Eglise et la Synagogue, T. I, p. 164, 1844. Drach, este un rabin convertit care are asupra Talmudului toată competența cerută: Noi, – spune el, – care, după meserie, am profesat multă vreme Talmudul și i-am explicat doctrina, după ce am urmat un curs special, în timp de ani îndelungați sub doctorii israeliți, cei mai renumiți din acest secol. vom vorbi în cunoștință de cauză și cu nepărtinire”. (I. cit, p. 122).

[56] A. Darmesteter, I. cit., p. 386.

[57] Iată textul enciclicei acestui Sinod: „De aceea, ordonăm, sub pedeapsă de excomunicare majoră, să nu se imprime nimic, în edițiile viitoare ale Mișnei sau ale Ghemarei, care să privească, în bine sau în rău, actele lui Isus Nazarineanul. Poruncim, prin urmare, să se lase în alb, locurile în care e vorba de Isus Nazarineanul. Un cerc ca acesta O, pus în loc, va încunoștiința pe hahamii și pe dascălii de școală, să învețe pe tinerime aceste pasaje, numai prin viu grai. (Drach, I. cit, T. I, p. 167).

[58] Prof Dr. August Rohling, Ovreiul talmudist, tradus în românește, după a patra ediție germană, de S. R. I. S., și I. P. P.; Budapesta, 1876. (Bibliot Academie Române, A, 17660).

Am confruntat această traducere, cu aceea ce se găsește în cartea lui Chabauty (Les Juifs nos maîtres), și care este făcută după un manuscris latinesc din secolul al XIII-lea: Extractions de Talmud. Acest manuscris, – la redactarea căruia a colaborat Nicolas Donin, savant ovrei din La Rochelle, trecut la creștinism în 1236, – se găsește la No. 16.558 al Bibliot. Naționale din Paris, fol. 231.

[59] Iată ce-l așteaptă pe creștinul care îndrăznește să deschidă Talmudul și să-i traducă grozăviile: „Un goi, care studiază legea, este demn de moarte”. (Talmud Babli. Traité Sanhédrin f. 59, c. 1. Vezi Rohling, I. cit, p. 94).

[60] Rohling, I. Cit. p.12.

[61] Rohling. I. cit, Prefață, p. 21.

[62] Rohling, I. cit, p. 31.

[63] Talmud Babli. Trat Sophérim. f 13, col. 2 – Vezi Rohling, I. cit, p. 32.

[64] Talmud Babli., Schaara Zed, f. 9 – Vezi Rohling, I. cit, p. 33.

[65] Talmud Babli. Trat Sanhédrin. f. 88, c. 2 – Vezi Rohling, I. cit., p. 32.

[66] Talmud Babli. Trat. Erubin, f. 21, c. 2 – Vezi Rohling, I. cit, p. 32.

[67] Ad Pent, p.28, f. 129, c. 3 – Vezi Rohling, I. Cit. p. 34.

[68] Bechai, Ad. Pent, p. 44, f. 201, c. 41 – Vezi Rohling, I. cit, p. 34.

[69] Maimonide, Iad Hacazaca. Discours préliminaire.

— Vezi Drach, I cit., I, p. 164 și 179. J Vezi și Chabauty, Les Juifs nos Maitres, p. 185.

[70] Maimonide, Traité des docteurs rebelles, c. III. p. 52.

— Vezi Drach, Deuxieme lettre d'un rabbin converti, p. 332.

— Vezi Chabauty, I. cit, p. 186.

[71] A. Darmesteter, I. cit, p. 434.

[72] A Darmesteter, I. cit, p. 416.

- [73] M. Schwab, I. cit, Introduction, p. XXXVII.
- [74] A Darmesteter, I. cit, p. 393.
- [75] Singer, Citat de Misfin, în Les Saints Lieux, T. III, p. 549 și de A. Saubin, în Le Talmud, p.5.
- [76] Drach, I. cit, T. I, p. 164 – Vezi Mousseaux, Le Juif, c. IV, p. 87.
- [77] Talmud Babli. Trăitê Baba-Kamma, f. 32, c. 2 – Vezi Rohling, I. cit, p. 63. Cuvântul goi (la plural goimi) este echivalent cu ghiaur al mahomedanilor și reprezintă – atât unul cât și altul, – expresii de ură și de dispreț.
- [78] Albo. Sepher. Ik., f. 3. c. 25 – Ialkut-Chimeoni, Ad Hab., f. 83, c. 3. n. 563 – Vezi Rohling, I. cit, p. 63.
- [79] Ialkut Chimeoni, f. 75, c. 2 – Vezi Rohling, I. cit, p. 55.
- [80] Talmud Babli. Trat Pes., t 119 și Trat Sanhédrin, f. 110 – Vezi Rohling, I. cit, p. 55.
- [81] Talmud Babli, Trat Baba-Metzia, f. 3., c. 2 – Vezi Rohling. I. cit., p. 64.
- [82] Maimonide, Sepher miz., f. 105, c. 2 – Vezi Rohling. I. cit, p. 64.
- [83] Pfeffiarkoni (rabin convertit) Talmud Babli., Trat. Baba-Batra Dissert. philolog. p. 11 – Vezi Rupert, I. cit, p. 19 – vezi și Trat. Baba-Metzia, f. 114, recto (edit. Amsterd. 1645), cite par G. des Mousseaux, Le Juif, p. 127.
- [84] Rupert, I. cit, p. 19.
- [85] Talmud Babli. T Sanhdrin, f. 76, c. 2. T. Baba-Kamma, f. 13, c. 2 – Rohling I. Cit. p. 67 [86] Iudeii susțin că numele de Akum, de Nohri, – sinonime cu cuvântul Goi, – nu desemnează pe creștini, ci numai pe adoratorii de stele. La aceasta se poate răspunde că aceste nume se găsesc în Șulhan-Aruk, și că în timpul când această carte a fost scrisă (1567), ovreii nu mai trăiau printre păgânii ce se închinau la stele, ci printre creștini. De altfel, în mai multe locuri, se vorbește limpede de Crucea creștinilor. Mahomedanii sunt numiți Ișmhelim (Drach).
- [87] Karo. Șulhan-Aruk, Choschen-Hamischpath, 34.
- [88] Talmud Babli., Trat Aboda-Zara, f. 77, c 1, pisk. Tos. I. — Vezi Rohling, I. Cit. p. 71.
- [89] „Dacă vreun creștin are lipsă de parale, ovreii îi adaugă camătă peste camătă, până când suma datorată devine atât de mare, încât creștinul nu o mai poate plăti, decât vânzându-și averea. Atunci jidanul îl trage în judecată și lucrează astfel, ca tribunalul să-i dea lui posesia întregii averi a goiului”. (Schwab, haham convertit). Judische Deckmantel – Vezi Rohling, I. cit, p. 74.
- [90] Maimonide, Sepher Mizvoth Gadol, f. 73, c. 4 – Vezi Rohling, I. cit, p. 71.
- [91] Karo, Șulhan-Aruk, Orach-Chain, f. 539, p. 16.
- [92] Talmud Babli., Trat Baba-Metzia, f. 61, c. I, Tos și Trat Megilla, f. 13, c. 2.
- Vezi Rohling, I. cit, p. 65.
- [93] Talmud Babli., Trat Sanhédrin, 157, c. 1, Tos.
- Vezi Rohling, I. cit, p. 63.
- [94] Karo, Șulhan-Aruk, Choschen Hamischpath, 227, 31.
- [95] Karo, Șulhan-Aruk, Choschen Hamischpath, 156, 24.

- [96] Karo, Sulhan-Aruir, Choschen Hamischpath, 183, 28.
- [97] Talmud Babli., Trat Baba-Kamma, f. 113, c. 1 – Vezi Rohling, I. cit, p. 65.
- [98] Talmud Babli, Trai Kalla, f.18, c. 2 – Vezi Rohling, I. cit, p. 86 [99] Karo, Şulhan-Aruk, Jore Dear, 232. 12, 14.  
— Vezi Rohling, I. cit., p. 87.
- [100] Karo, Şulhan-Aruk, Jore Dear, 232,12,14.  
— Vezi Rohling, I. cit., p. 88.
- [101] Talmud Babli, Trai Hagica, f. 10, c. 1.  
— Vezi Chabauty, I. cit, p. 196.  
— Vezi şi Maimonide, Sepher Mizvoth Gadol, f. 70, c. 1.  
— Vezi şi Rohling. I. cit., p. 90.
- [102] Drach, I. cit, 2e lettre, p. 82. 1827, Paris – Vezi G. des Mousseaux, I. cit. c. V, p. 151.
- [103] Mahsor, Augsburg, 1536; Idem. Praga II, f. 91, a; – Vezi şi Karo, Şulhan-Aruk, I, 619.  
— Vezi şi Rohling, I. cit, p. 90.
- Această traducere a fost făcută de Herman Leberecht Strack – profesor la Universitatea din Berlin, şi a fost revăzută de Dr. V. Tarnavschi, profesor la Universitatea din Cernăuţi pentru studiul Bibliei şi al limbilor orientale, şi de Dr. O. Isopescu, docent la aceeaşi Universitate, - care îi garantează exactitatea (29 iulie 1909). Citată de A. C. Cuza în Neamul Românesc, la 9 octombrie 1909.
- [104] Talmud Babli., Trai Nedarim, f. 20, c. 2.  
— Vezi Rohling, I. cit, p. 81.
- [105] Idem. I. Cit.
- [106] Talmud Babli, Trat. Sanhédrin, f. 58, c. 2.  
— Vezi Rohling, I. cit, p. 81.
- [107] Talmud Ieruşahni, Trat. Sanhédrin, p. 250; tradus în franţuzeşte de M. Schwab.
- [108] Talmud Babli, Trat Sanhédrin, f. 52, c. 2.  
— Vezi Rohling, I. cit, p. 77.
- [109] Rachi, Ad. Pent Lév., f. 20, c. 10.  
— Vezi Rohling, I. cit, p. 77.
- [110] Karo, Şulhan-Anik, Jore Deach, 269,88.
- [111] Matmonide, Iad Hacaz., f.2,c.2 şi Hilch Malachim, f.2, c.3 – Vezi Rohling, I. Cit. p.78.
- Se înţelege acum deflorarea a 16 fete de ţărani, de către satirul jidan R. din Botoşani, – şi aceea a patru fetiţe române, murdărite de un alt jidan, din Fălticeni, despre care vom vorbi mai departe.
- [112] Zadoc Kahn (mare rabin din Franţa), L'esclavage selon la Bible et le Talmud, p. 67, Paris. Citat de Moise Schwab în Talmud de Jérusalem, în Traité Berakhoth, Introduction, p. XXXIV, Paris, 1871.
- [113] Talmud Babli., Trat. Baba-Metzia, f. 114, c. 2.  
— Vezi Rohling, I. cit, p. 58.
- [114] Ialkut-Rubeni, f. 10, col. 2.  
— Vezi Rohling, I. cit, p. 59.

[115] Talmud Babli., Tratatul Berachot, f. 25, c. 2.

— Vezi Rohfing, I. cit, p. 59.

[116] Zeror, h., f. 101, c. 2.

— Vezi Rohling, I. cit, p. 58.

[117] Talmud Babli, Tratatul Schabb, f. 120, c 1 – Tratatul Sanhédrin, f. 88, c. 2; f. 99, c. 1.- Vezi Rohfing, I. cit, p. 55.

Ovreeii au așteptat multă vreme pe Mesia, care trebuia să le dea dominația lumii, având un caracter material. (C. Albancelli, Le drame maconnique, II, p. 440.)

Frații Lemani au numărat 25 falși-mesii. Astăzi, iudeii admit că, sub numele de Mesia, viitorul rege al omenirii, trebuie înțeles tot Israelul. De altfel, hahamii afurisesc pe cel ce ar vorbi de apariția vreunui Mesia.

„Blestemați să fie cei ce calculează vremile Mesiei”, zice Talmudul din Babilon, – căci după rabinul Rava, „toate timpurile care erau fixate, pentru venirea Mesiei, au trecut”. p (Drumont La France juive, I, p. 128).

[118] Maimonide, Majene Jesch., f. 74, c. 4; 176, c. 1.

— Vezi Rohling, I cit, p. 55.

Abarbanel, Maschm J., 149, c. 1-3.

— Vezi Rohling, I. cit, p. 55.

[119] Talmud Bahli, Tratat Sanhédrin, f. 104, c. 1.

— Vezi Rohfing, I. cit, p. 55.

[120] Bernard Lazare, L'Antisemitisme, p. 8-9.

[121] Bernard Lazare, I. cit p. 310.

[122] Sixte de Seinne, jidov convertit, a extras din Talmud pasajul următor: „Ordonăm ca toți ovreeii să blesteme, de trei ori pe zi, poporul creștin și să roage pe Dumnezeu să-l cufunde și să-l extermine, cu regii și cu prinții lui. Hahamii vor recita, în Sinagogă, de trei ori pe zi, această rugăciune, în ura lui Isus din Nazaret. (Talmud Babli., 0-1, tr. 1, c. 4.

— Vezi Sixti Sinensis, Biblioth. Sancta, 1610).

[123] Pentru jidani, creștinii sunt goimi, păgâni, idolatri. (Talmud Babli., Tr. Aboda Zara, f.2,c. 1.

— Vezi Rohling, I. cit, p. 95).

De altfel, Iisus Hristos este considerat ca un idol (Idem, f. 27, c. 2 – Vezi Rohling, I. Cit. p.93).

[124] Maimonide, Iad Hacazaca, f. 10 și f. 40 – Vezi Rohling, I. cit, p. 75.

[125] Talmud Babli. Tr. Aboda-Zara, f. 26. c. 2.

— Vezi Rohling, I. cit, p. 76.

[126] Talmud Babli, Tr. Aboda-Zara, f. 20, c. 1, Tos.

— Vezi Rohling, I. cit, p. 75.

[127] Talmud Babli., Tr. Aboda-Zara, f. 26. c. 2, Los; Ven Soph., f. 13, c. 3.

— Vezi Rohling, I. cit p. 75. Vezi și Rachi Ad Exod., 14; Edit. Amster. 7; Vezi Rohling, I. cit, p. 94.

Vezi și Solomon ben Sevet, citat de Ruppert, I. cit, p. 22 și următoarele.

[128] Rabi Brentz Judenbalg, p. 21.

— Vezi Rohling, I. cit» p. 6667.

De altfel, iată o condiție, sine qua non, pentru a deveni un bun haham: „Tot discipolul ce nu caută și nu practică răzbunarea și nu-și păstrează ura, ca șarpele, nu poate fi considerat ca un bun haham”. (Bartolucci, Bibliot. rabbinica, II, p. 428.

— Vezi și Ruppert, I. cit, p: 33).

[129] Ialk Chimeoni, Ad. Pent, f. 245, c. 3.

— Vezi Rohling, I. cit, p. 76.

Acela pe care ovreii îl adoră în ghetto, – zice Drumont, (France juive, II, p. 416), nu este Dumnezeuul lui Moise, ci este oribilul Moloch fenician, căruia îi trebuie, ca victime omeneste, copii și fecioare.

D-nul Justus, în broșura sa, Judenspiegel im Lichte der Wahrheit, citează acest pasaj din Talmud: „Este de mirat că sângele Klipothelor, – adică al fecioarelor ne-ovreice, – să fie totuși o jertfă atât de plăcută cerului. În adevăr, a varsă sângele unei fetițe ne-ovreice, este un sacrificiu tot atât de sfânt, ca acela al celor mai prețioase parfumuri, – și în același timp un mijloc de a te împăca cu Dumnezeu și de a atrage binecuvântările sale”.

[130] Vezi dările de seamă, apărute în ziare, asupra ultimului Congres sionist, din aug. 1913.

[131] I. Ruppert, Biserica și Sinagoga, traducere românească de N. N.; București, 1869. (Biblioteca Academiei Române, A. 2761.) [132] Alphons Spina, De Bello Judaeorum; Vezi Ruppert, I. cit, p. 177. Din mărturisirile jidovilor, rezultă că ei încep adesea prin a tăia împrejur copilul de sex bărbătesc asupra căruia vor să comită omorul ritual. (Ruppert, Leit, p. 179). Ei consideră ca o rușine să îngroape cadavrele creștinilor astfel uciși, – ceea ce a ușurat descoperirea mai multor crime de această natură. (Ruppert, I. cit, p. 183).

[133] A de la Houssaye, Abrégé du Proces fait aux Juifs de Metz, en 1670. Vezi Drumont, La France Juive II. p. 402409.

Toate documentele acestui proces sunt la dispoziția criticii.

[134] Rohrbacher, Histoire universelle de l'Eglise, T. XXVIII, p. 683. Paris, 1852.

[135] G. des Mousseaux, I. cit, p. 200.

[136] Achille Laurent (membru al Societății Orientale). Relation historique des affaires des Syrie, depuis 1840, jusqu'en 1842, et procedure complete dirigée, en 1840, contre les Juifs de Damasc, etc. T, II, p. 24 și următoarele. Paris, 1846 (Gaume Freres Edit). Această publicație conține piesele autentice ale procesului, – care sunt depuse la Ministerul Afacerilor Străine, din Paris.

— Vezi G. des Mousseaux, I. cit, p. 202.

[137] G. des Mousseaux, I. cit, p. 206.

[138] G des Mousseaux, I. cit p. 231.

[139] Idem, I. cit, p.212.

[140] Idem, I. cit, p.202.

[141] Idem, I. cit, p 218 (notă) [142] A Laurent. I. cit. p. 251-255. Pièces juridiques. Citat de G. des Mousseaux, I. cit, p. 213.

[143] Drumont, I. cit, p.412.

[144] Ibidem.p. 413.

[145] Vezi: Scrisorile din Rusia din Universul, 2 oct.; din Adevărul. 3 oct.; din Seara. 3 oct. etc.

[146] G. des Mousseaux, I. cit, c. VI, p. 186.

[147] Neofit, Înfruntarea jidovilor asupra legii și obiceiurilor lor. Publicată, pentru prima oară, la Iași, în 1803. A 5-a ediție a apărut în București în 1872 (Bibliot Academie Române. A. 2757).

[148] Neofit, I. cit., p. I.

[149] Ibidem, p. 2.

[150] „Cel ce învață pe fiica sa legea sfântă este tot așa de vinovat, ca și cum ar învăța-o obscenități”. (Talmud Babli., Trai Sotah, f. 20).

[151] Trecerea ovreilor la creștinism este de două feluri: a. Convertirea poate fi sinceră, și atunci ea are drept consecință excomunicarea majoră (cherem) și o persecuție sălbatică din partea întregului neam al lui Iuda. Astfel lui Drach, rabin convertit, i s-au furat copiii și suferința ce a îndurat-o acest părinte, nu poate fi descrisă (G. des Mousseaux, I. cit). Uneori, persecuția merge chiar până la omor.

„Foarte des s-a întâmplat la noi, ca ovreice bătrâne, – care voiau să schimbe religia și credeau că vor putea să se ascundă în vreun stabiliment bine închis, – să fie luate cu forța de jidovii fanatici și să fi dispărut pentru totdeauna. Acum doi ani, când se întorcea dintr-un pelerinaj, o ovreică din districtul Czartkow, care voia să se convertească, fu atacată și ridicată de către jidani; ea fu transportată într-o cârciumă ovreiască din vecinătate, unde fu sugrumată, înainte ca să se fi putut sparge ușa odăii, unde omorătorii se închiseseră cu ea. (Gazeta Narodowa, Lemberg, octombrie 1867.

— Vezi G. des Mousseaux, I. cit).

b. Convertirea poate fi prefăcută, și atunci, așa – zișii convertiți, nu sunt anchetati cătuși de puțin de Sinagogă. Astfel, un anumit număr de ovrei portughezi, s-au botezat de formă, pentru ca să poată fi admiși în Franța, ca Noi-creștini.

„Ei se conformau, în mod scrupulos, la toate practicile exterioare ale religiei catolice; nașterile, măritișurile, morțile lor erau înscrise în registrele Bisericii; contractele lor erau precedate de cuvintele: în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh. După ce au trăit astfel aproape 150 de ani, se descoperi că acești jidovi rămăseseră tot așa de fideli credințelor lor, ca și în ziua sosirii. Îndată ce ocazia fu priincioasă, – în 1686, după B. Franța, – ei se întoarseră pe față la iudaism, încetară să-și mai prezinte copiii la botez și să facă să se binecuvânteze măritișurile lor, de către preoții catolici. Ovreii chiar, – ale căror familii practica, în mod oficial, de 200 de ani, catolicismul în Spania, – trecură fruntaria și veniră să fie circumciși și recăsătoriți, după ritul israelit, la Bordeaux, îndată ce hahamii fură instalați acolo”. (Drumont I. cit, 1, p. 230).

[152] Neofit, I. cit, p. 35.

[153] Ibidem, p. 3.

[154] Neofit, I. cit, p. 18.

„Este o faptă bună ca fiecare ovrei să caute, pe cât se poate, să distrugă sau să dea foc bisericilor nejidovești, sau lucrurilor ce se găsesc în ele; iar cenușa lor să o împrăștie în vânt sau să o arunce în apă. În plus, fiecare iudeu

trebuie să dea bisericilor un nume de ocară” (Karo, Șulhan-Aruh, Jore Deach, 143, 62).

„Bisericile creștinilor sunt case de pierzare și locuri de idolatrie, pe care ovreii trebuie să le distrugă”. (Talmud Babli, O. 1, t. 1, c. 2; după Sixte de Sienne, ovrei convertit din secolul al XVI-lea, în cartea sa Biblioteca Sancta, Paris, 1610).

[155] Ibidem, I. cit, p. 18.

[156] Ibidem, I. cit, p. 11.

[157] Idem.

[158] Neofit, I. cit, p. 13.

[159] Neofit, I. cit., p. 23.

[160] Ibidem, p. 24.

[161] Ibidem, p. 23.

[162] Comparați spusele lui Neofit, cu depozițiile acuzaților din Damasc.

[163] Neofit, I. cit., p. 24.

[164] Ibidem, p. 26.

[165] B. Lazare, L'Antisemitisme, p. 8.

[166] Bernard Lazare, L'Antisemitisme, p. 376-381.

[167] Iacob Brafmann, Livre du Cahal. Materiaux pour étudier le Judaïsme en Russie et son influence sur les populations parmi les quelles il existe; 2 vol., St. Petersburg, 1870. O noua ediție a apărut în 1888, la Petersburg, la tipografia C. Dobrodaev. Această carte este astăzi foarte rară. Am căutat-o în zadar în Biblioteca Academiei Române. Am cerut-o mai multor librari și editori din Paris, dar cercetările lor au rămas fără rezultat. Vom fi deci nevoiți să ne mulțumim cu citatele, raportate de colegul nostru A. C. Cuza, profesor la Universitatea din Iași, în „Neamul Romanesc”, octombrie 1910, citate suficiente pentru ceea ce voim să arătăm aici;

Dovezile lui Brafmann sunt cu adevărat științifice, fiind bazate pe documentele autentice care provin din diferite Cahale din Rusia.

„Am fost ajutat – zice el – de cunoștințele mele întinse asupra stării ovreilor, pe care le datorez originii mele israelite și întârzierii în judaism, până în al 34-lea an al vieții mele”.

De altfel, jidanii, – care de obicei sunt foarte nerușinați când este vorba să contrazică scrierile care dau pe față tainele existentei lor, – n-au avut îndrăzneala să tăgăduiască afirmațiile acestui autor, care dezvăluie, pentru prima oară, scopul organizației Statului ovreiesc. Abia câțiva rari ovrei au încercat – unii să nege existența actuală a Cahalului în Rusia, unde, după dânsii, ar fi fost distrus de legea de la 1844, – alții, să pretindă că această organizație nu reprezintă decât „complotul bogaților împotriva săracilor” în Israel.

Iată ce zice despre Cahal și despre cartea lui Brafmann, un cunoscător al poporului ovreiesc, Richard Andrée (Zur Volkskunde der Juden, Leipzig, 181, p. 135): „Cartea ovreului convertit Brafmann, din Vilna, ne procură cea mai interesantă privire asupra condițiilor de existență ale ovreilor din Orient. El tratează despre Cahal, care este organizația nației ovreiești și descrie viața comunităților iudaice, – cum au fost și cum sunt în acest moment, – rezemând



aceste afirmații, pe documente. Vezi, asupra aceluiași subiect Kaliat de Wolski, La Russie juive, 1887. (A. C. Cuza, „Neamul Românesc”, 11 oct 1910).

[168] Brafmann, I. cit, T. I. cVII – Vezi Cuza, „Neamul Românesc”, p. 1863-1866, 4 oct. 1910.

[169] În Polonia „prin decretul lui Sigismund I, dat în 1506, Mihel din Brest-Litovsc a fost numit șef al tuturor ovreilor din Litvania, cu deplină putere asupra vieții lor și cu drept ereditar asupra acestui titlu. Un alt reprezentant al ovreilor din toată Polonia a fost confirmat în 1549 de Sigismund August. Același rege în 1571 a sancționat dreptul reprezentantului ovreilor să pedepsească cu moartea pe cei ce calcă legea, iar îndeplinirea acestui decret a fost încredințată agenților regali și celorlalte autorități poloneze. (Brafmann, I. cit – Vezi Cuza, „Neamul Românesc”, p. 1891, 8 oct. 1910.

Vom adăuga aici, ce scrie un autor foarte competent asupra materiei, D-nul H. Graetz, profesor la Universitatea din Breslau.

„Ovreeii din Polonia constituiau un Stat în Stat în toată puterea cuvântului. Sinodul lor general, ce se reunea de două ori pe an, era un adevărat parlament care făcea legile și ale cărui hotărâri nu erau supuse la nici o instanță de apel superioară. Fiecare Comunitate avea colegiile sale de judecători (Bet-Din), compuse dintr-un rabin și doi asistenți, înaintea cărora trebuia să fie depusă orice plângere și care judecau după legile talmudice rabinice”.

— Vezi Cuza, I. cit., p. 359, 22 febr. 1908).

[170] Derjavin, Memoires, Moscova, 1860, p. 474-480. După Brafmann.

— Vezi Cuza, „Neamul Românesc”, p. 1892, 11 oct. 1910.

[171] Brafmann, I. cit – Vezi Cuza, „Neamul Românesc”, p. 1907, 11 oct. 1910.

[172] Ibidem.

[173] Cuza, I. cit, p. 1908.

[174] Iată ce scrie despre hahami, un ovrei, Siniger, membru notabil al Consistoriului ovreiesc din Paris:

Rabinii nu sunt, – ca preoții sau ca pastorii comunităților creștine, – miniștrii necesari ai cultului nostru. Slujba rugăciunilor, în sânul templelor, nu este efectuată prin intermediul lor. Ei nu sunt confidenții conștiinței noastre. Puterea lor nu face nimic pentru mântuirea sufletelor. Funcțiile lor preoțești se mărginesc la serbarea nunții (pe care un simplu laic poate tot așa de bine s-o îndeplinească), iar atribuțiile lor se limitează la pronunțarea din anvon a unui mic număr de rugăciuni. Diploma de rabin se potrivește cu toate profesiile. și astfel numărăm printre noi, hahami în barou, hahami în prăvălii și hahamii vânzători în bâlciuri. Rabinii trec drept oameni care au o cunoștință adâncă despre Talmud. dar ei nu posedă elementele nici unei științe utile și, cei mai mulți, nu știu nici întrebuințarea limbii naționale. Alipirea lor fanatică la practici absurde, pe care timpul și rațiunea le-au lepădat, este un titlu la considerația lor reciprocă și la venerația ortodocșilor. Îngâmfarea lor este tot atât de excesivă cât le este de adâncă ignoranța. Dacă invoci luminile lor religioase, ei opun misterele; dacă îi grăbești, ei strigă că ești în contra religiei;

dacă stăruiești, se supără. Ei au fatuitatea puterii și voința intoleranței”. (Singer, Des consistoires en France, Paris, 1820, p. 32-33. Delamay. Edit. — Vezi Mousseaux, Le juif, Ch. III, p. 38).

Un alt ovrei, președintele Consistoriului central al jidovilor din Franța, zice:

În ceea ce privește slujbele lor spirituale, „rabinii sunt slabi și nuli. Cât timp israeliții vor avea, ca interpreții religiei niște tăbăcari, niște zarafi, niște negustori ambulanti și chiar niște cămătari, – căci mulți dintre ei îndeplinesc aceste nobile și liberale profesii, – nu se vor găsi niciodată la înălțimea epocii”. (A. Cerfbeer de Medelsheim, Les juifs, leur histoire, leurs auteurs, Paris, 1847, p. 557.

— Vezi Mousseaux, Le juif, Ch. III, p. 40-41).

Un al treilea ovrei, – acesta haham convertit, – zice ironic „Trebuie să rectific greșeala, – atât de comună printre persoanele străine de cultul jidovesc, – că rabinii sunt preoții ovreilor. Acești oameni n-au decât conducerea conștiinței celor ce vor să se adreseze lor, în cazuri grave, – de pildă, când nenorocirea a vrut ca o lingură destinată pentru post, să cadă într-un vas care servește la gras, – sau când, din greșeală, a stins mucusul unei lumânări, în sfânta zi a Sâmbetei.” (Drach, lére lettre d'un rabbin converti, Paris, 1825, p. 69.

— Vezi Mousseaux, Le juif. Ch. III, p.49).

Totuși, în localitățile unde vechiul cult talmudic și-a păstrat toată puterea, hahamii au încă slujba de sacrificatori, în timpul omorurilor rituale. De altfel, ei păstrează vasul unde a fost cules sângele victimelor omenesci, – sânge, care este destinat manducației. (Mousseaux, Le juif, Ch. III, p. 46).

Se înțelege aversiunea pe care o resimt israeliții civilizați, împotriva hahamilor, când te gândești că aceștia nu sunt la drept vorbind, preoți, ci mai curând, un fel de sub-prefecți agramați și foarte tiranici ai Statului jidovesc talmudic.

[175] Astăzi, acest impozit este plătit, la noi, în România, nu numai de ovrei, dar chiar și de creștini, și într-adevăr, toate vitele sunt tăiate de hahami și pentru toate, ei strâng o taxă în folosul Cahalului.

Astfel, la Iași, în 1891, tăierea rituală, fiind la un moment dat suspendată și înlocuită cu punția cefalică, – s-a descoperit că venitul acestei tăieri rabinice, se suia la suma anuală de 165.025 lei.

Această sumă era împărțită în chipul următor:

53.664 lei, pentru leafa hahamilor,

22.439 lei, pentru întreținerea spitalului ovreiesc.

Restul de 88.725 lei a fost păpat, fără ca întrebuințarea-i să se găsească înscrisă în registrele comunității, – și profesorul Cuza crede că acest fond a fost cheltuit pentru a corupe pe funcționari și pe alți demnitari români.

[176] Volumul al II-lea al cărții lui Brafmann cuprinde 1055 de documente ale Cahalului, începând din 1789 și mergând până la 1869.

[177] Actele de vânzare, făcute de Cahal, sunt investite cu toate formele legale și aprobate de șapte reprezentanți ai Comunității. Iscăliturile sunt

legalizate de doi notari și înregistrate în arhivele Cahalului (Pinkes), pentru neschimbare.

[178] Brafmann, I. cit, II.

— Vezi Cuza, „Neamul Românesc”, p. 455, 7 martie 1908.

[179] Ibidem, p. 1992, 22 octombrie 1910.

[180] Cahalul posedă samsari, care sunt adevărați agenți de poliție și care sunt de mai multe feluri. Astfel unii dintre ei sunt misiți, la curent cu afacerile creștinilor, alții sunt puși pe lângă diferite autorități ale creștinilor (prefectură, primărie, tribunale, poliție, armată, etc.) pe care le spionează și cărora le corupe funcționarii, adesea prin lefuri fixe. Acești samsari, raportează isprăvile lor Cahalului, care le înregistrează.

[181] Brafmann, I. cit., T. II.

— Vezi Cuza, „Neamul Românesc”, p. 456, 7 martie 1908.

[182] Brafmann, I. cit, T. II.

— Vezi Cuza, „Neamul Românesc”, p. 456, 7 martie 1908.

[183] Ibidem, p. 452, 7 martie 1908.

[184] Karo, Șulhan-Aruk, Jore Deach, 334.

— Vezi Rohling, I. cit, p. 99.

[185] Rohling, I. cit, p. 99-100.

[186] Cheremul poate să lovească chiar pe un goi.

Un proprietar nu mai poate să-și închirieze casele, sau nu mai poate să își vândă grânele, când este afurisit în Sinagogă, de un haham; de asemenea, un avocat sau un medic nu mai are clienți ovrei și, prin calomnie, pierde și clienții creștini.

[187] Buxtorf, Le talmud., n. 828.

— Vezi Rohling, I. cit, p. 100-102.

[188] Aceste Cheremuri se găsesc în facsimile în cartea lui Verax (La Roumanie et les Juifs. București, 1903, p. 289), care le dă și traducerea franțuzească.

[189] Verax, I. cit. p. 4849. (Ed. prescurtată).

[190] Ibidem, p. 51.

„Cuvântul Șarpe (Nahaș), – zice Dr. Octavian Isopescu, profesor la Universitatea din Cernăuți, – este o sinteză cabalistică a trei cuvinte, ale căror inițiale îl compun: Nidui: exil; Cherem: afurisenie; Șanta: blestem; Astfel vorbele: „să fie mușcat de șarpe”, înseamnă în realitate: „să fie lovit de exil, de blestem și de afurisenie”.

[191] Archives israélites XX, 1866, p. 885.

— Vezi Mousseaux, Le Juif, p. 347.

[192] Cremieux a fost și Suveran, mare maestru al ritului scoțian al Francmasoneriei din Franța.

[193] Vezi Cnabauty, Les Juifs nos maîtres, 1882, p. 5 și următoarele.

[194] Alianța ovreiască universală dispune de presa lunii întregi, de care se servește pentru a înșela și a domina opinia publică.

În Sanhedrinul din 1840 din Cracovia, ovreiu Montefiore a zis: „Cât timp nu vom poseda jurnalele lumii întregi, ca să zăpăcim și să înșelăm popoarele, puterea noastră va fi o himeră”.

Astăzi, ovreii au ajuns să fie stăpânii presei universale. Astfel, ei dețin cele mai mari ziare:

La Londra: Times, Daily Telegraph etc.

La Paris: Le Matin, Le Temps, Le Figaro etc.

La Berlin: Berliner Tageblatt, Berliner Volkszeitung etc.

La Viena: N. Freie-Presse, Fremdemblatt etc.

La Budapesta: Pester Loyd, Magyar Hirlap etc.

La noi: Adevărul, Dimineața, Facla, etc.

[195] Arhives israélites, XXV, p. 651, 1861.

— Vezi Mousseaux, Le Juif, Ch. XIII. p. 266.

— Vezi și Cuza, I. Cit.

[196] Cuza, „Neamul Românesc”, p. 1996. 22 octombrie 1910.

[197] F. Trocasse, L'Autriche juive, Paris, p. 124 (A. Pierret, édil.).

[198] Datele statistice referitoare la Bucovina au fost luate de Verax, din Dr. Zeiglauer, Geschichtliche Bilder aus der Bukowina, Cernăuți, 1899, p. 2 și următoarele, – și din Dr. Polek, Statistik des Judenthums in der Bukowina, etc.

[199] Iată cum se exprimă, în privința lor, Comisia numită în 1782 la Viena, de împăratul Josef II: „Nu se pot considera ca supuși ai împăratului, ovreii din Bucovina, intrați în această provincie prin înșelătorie și fraudă. Acești ovrei, trebuie să fie tratați ca străini.' Și într-adevăr, la început, au fost supuși unui regim special, care micșoră emigrația lor în țară (Verax, I. cit, p. 8).

[200] O statistică recentă, – ale cărei cifre au fost culese din actele prefecturilor împărătești ale Bucovinei, – arată că în momentul de față se găsesc în această provincie: Meseriași: 737 români, pentru 5089 ovrei.

Negustori: 454 romani, pentru 8567 ovrei. (Toronțiu, „Neamul Românesc”, 30 sept. 1911).

[201] Verax, I. cit, p. 57-61. Toate aceste amănunte au fost date lui Verax, de către Dr. Bălan, șeful cancelariei dietei din Bucovina, după publicațiile oficiale.

[202] Trocasse, I. cit., p. 145.

[203] Trocasse, I. cit., p. 135.

[204] Verax, I. Cit. p.63.

[205] Trocasse, I. cit, p. 146.

Acum se înțelege de ce, în 1898, a izbucnit o răscoală înfricoșătoare a țăranilor polonezi, împotriva jidovilor, în 33 de districte ale Austriei. Este de remarcat că în timpul acestei revolte, – pe când mii de țărani au fost uciși, – nici un ovrei nu și-a pierdut viața. (Trocasse, I. cit, p. 166)

De altfel, în Galiția, guvernul, – ca să dea un exemplu, – a stabilit o stare de asediu permanentă (Trocasse, I. cit, p. 176).

[206] Idem, Leit, p. 261.

[207] Idem, I. cit, p. 130.

[208] Trocasse, I. cit, p. 132.

[209] „Este oprit unui medic israelit să vindece pe un Akum, chiar când a fost plătit pentru aceasta., Dar este permis medicului ovrei să experimenteze asupra unui Akum, pentru a vedea dacă un medicament este eficace sau este omorător” (Karo, Șulhan-Aruk, Jore Dear, 158).

- [210] Trocasse, I. Cit. p. 137.  
[211] Trocasse, I. cit., p. 137.  
[212] Idem, I. cit, p. 145.  
[213] Idem.  
[214] Idem, I. cit, p. 133.  
[215] Idem.  
[216] Trocasse, I. cit, p. 142.  
[217] E. Drumont, La France juive, I, p. 143.  
[218] E. Drumont, I. cit, I, p. 213.  
[219] Idem, I. cit, I, p. 247.  
[220] Idem, I. cit. I, p. 220.  
[221] Idem, I. cit, I, p. 259.  
[222] Idem, I. cit, p. 236.  
[223] Paulescu, Instincte sociale, Conflicte și Patimi, etc, p. 159 (C.

Sfetea, edit. 1910).

[224] Drumont, I. cit, 1. p. 286-290.

[225] Drumont, I. cit, I, p. 300-303.

[226] Astfel un jidan a cumpărat și a dăruit, în 1797, biserica St Jaques de la Boucherie, din care un singur turn a rezistat distrugătorilor. Acum el ornează un scuar situat aproape de piața Chatelet (Drumont, I. cit, I, p. 150).

[227] Drumont, I. cit, I, p. 304-305.

[228] Idem, I. cit, I, p. 317-318.

[229] Drumont, I. cit, I, p. 331.

[230] Idem, I. cit, I, p. 350

Michelet, vorbind și dânsul de ovrei, se exprimă astfel: Jidanii, murdara și prolifică nație, au rezolvat problema de a volatiliza bogăția. Acum ei sunt stăpânii omenirii! Din palme și din ghionți, au ajuns pe tronul lumii!” (Michelet, Discours citat de Hallez în Les Juifs en France, 1854, p. 37.

— Vezi și Chabauty, I. cit, p. 164).

[231] Drumont, I. cit, II, p. 12 [232] Idem.

[233] Drumont, I. cit, n, p. 34.

[234] Drumont, I. cit, p.22.

[235] Idem, I. cit, II, p. 24.

[236] Sub titlul de „Neplăcuta pășanie a trei miniștri ovrei din Anglia”, Universul din 1 aprilie 1913, publică, sub semnătura binecunoscută a lui I. G. D., o notiță plină de interes: în guvernul englez se găsesc acum trei ovrei: Sr Rufus Isaar, ministru de justiție, Dl Hetbert Samud, ministrul poștelor și Dl Montagu, subsecretar de Stat la departamentul Indiilor.

Or, astăzi, câteșitrei sunt traduși înaintea unei comisii parlamentare, sub inculpa că au avut un amestec. ciudat, în oarecare afaceri, ce privesc „finanțele publice”. Și jurnalistul continua: „Din timpuri imemorabile, Anglia fusese prezervată de spectacolul unor miniștri târâți pe banca acuzației. A trebuit să se găsească în guvern trei miniștri jidani, pentru ca această glorioasă tradiție să înceteze”.

[237] Copin-Albanceffi, Le drame maçonique, I, Pouvoir occulte, p. 369.

[238] Nihiliștii, afară de ovrei, se recrutează mai ales dintre tinerii semikulți și neexperimentați, pe care Iuda îi orbește cu ușurință, oglindind înaintea ochilor lor, vorbele umflate de Progres, de Libertate, de Egalitate, de Frăție și alte gogoși francmasonice.

[239] Să amintim moartea tragică a lui Alexandru II care a fost ucis de o bombă, aruncată de un nihilist. De asemenea, Stolipin, prim-ministrul imperiului, a fost asasinat de un jidan numit Bagrow, în septembrie 1911, [240] C. Albancelli, I. cit, p. 358.

[241] Idem, I. cit, p. 352.

[242] Idem, I. cit, p. 357.

[243] „Legenda (?) povestește că ovreii veniră în Dacia în timpurile mitice ale lui Decebal, sub Domițian” (Bernard Lazare, Les Juifs de Roumanie, p. 17).

[244] Cifrele care se referă la o epocă anterioară lui 1859, provin din Arhivele Statului. Cele ce privesc anii 1859 și 1899, sunt luate din publicațiile Serviciului statistic.

[245] Cifrele acestor statistici sunt împrumutate din cartea lui Verax La Roumanie et les Juifs, 1904, p. 2-4 (ediție prescurtată).

[246] E. Desjardins, Les Juifs en Moldavie, Paris, 1867 Vezi Verax, I. cit, p. 20.

[247] Colescu, Mișcarea populației României, pentru 1901 și 1902; vezi Verax, I. cit, p. 54.

[248] Dr. Agapi, Studii demografice asupra populației orașului Iași. (Verax, I. cit, p. 55).

[249] A. C. Cuza, „Neamul Românesc”, 1908, 1909, 1910 [250] C. Cuza, Unirea, 18 februarie 1913.

[251] „Viitorul”, 20 februarie 1913.

Asemenea scenă se întâmplă într-un butoi, unde se face oțet, când îi adaugi o urmă dintr-un parazit, micoderma vini. Atunci poți vedea cu ochii, cum cămașa groasă a oțetului se topește și, în locul ei, se întinde un fel de mucegai alb și uscat, care consumă tot alcoolul și tot acidul acetic și transformă repede oțetul într-o apă infectă și fără nici un gust. (Duclaux).

[252] Raportul general al Camerei de comerț și industrie, circ. VIII, Iași, 1908.

— Vezi Cuza. Scăderea populației creștine și înmulțirea jidanilor în orașele României, Vălenii de Munte p. 36.

[253] Forța ovreii este solidaritatea. Creștinii, care pot să fie admirabili în caritate, sunt străini oricărui sentiment de solidaritate. Ei n-au cătuși de puțin ideea de a se strânge în rânduri compacte pentru a rezista jidovului. Ei nu se susțin.; dar se iubesc între ei. Jidanii, din contră, se susțin până la moarte, dar nu pot să se sufere; ei își fac oroare lor înșiși (Drumont, I. cit, I, p. 54-55 și 134).

[254] Raportul general al Camerei de comerț și industrie, circ. VIII, Iași, 1908.

— Vezi Cuza.

[255] Darea de seamă asupra stării economice a județelor Botoșani, Dorohoi și Suceava, pe anul 1906. Raportul Camerei de comerț și industrie, circ. IX; Botoșani, 1906.

— Vezi Cuza, I. cit, p. 33.

[256] Spicuiorul moldo-român, Iași, 1841.

— Vezi Cuza, I. cit.

[257] „Este adevărat că nu există nici o clasă românească, care să înlocuiască pe ovrei, fie ca negustori, fie ca lucrători”. (Bernard Lăsare, *Les Juifs en Roumanie*, p. 99).

[258] Iată ce poruncește jidanilor, în această privință, Talmudul: „Este oprit ovreilor să învețe pe un Akum o meserie, cu care să poată să se hrănească” (Karo, *Șulhan-Aruk. Jore Doar*, 154. p. 77).

[259] A. C. Cuza. I. cit. p. 51.

[260] După informațiile luate de la Ministerul de finanțe; vezi Verax, 1. cit. p. 52.

[261] E. Desjardins. Vezi Verax, I. cit., p. 2.

[262] După informații luate de la Ministerul de finanțe; vezi Verax. I. cit. p. 52.

[263] Două rapoarte ale directorului institutului de chimie din Iași. No. 541 din 9 aug. 1910 și 468 din 19 iulie 1910, – către Direcția generală a Serviciului sanitar. Vezi A. C. Cuza, „*Neamul Românesc*”, 5 sept 1911.

[264] Vezi ziarele din acea epocă și A. C. Cuza, „*Neamul Românesc*”, 15 febr. 1908, p. 308 [265] „*Viitorul*”, mai-septembrie 1913.

Iată ce scrie *Universul* din 26 septembrie 1913, sub titlul de *Devastările din Vrancea*; „Ancheta, orânduită să cerceteze și să stabilească răspunderea în delictele silvice săvârșite de societățile anonime forestiere din munții Vrancei, – a constatat abuzuri colosale, iar Ministerul de domenii, pentru ca să le înfrâneze, a luat măsuri ca aceste societăți să înceteze orice tăiere în pădurile din munții Vesterul, Piatra Secuiului, Vetrile și Frumușelele”.

[266] Acum câteva luni, – podgoreni acuzând pe jidani de falsificarea unor enorme cantități de vin, pe care îl pun în vânzare, – „autoritățile au confiscat și distrus peste 10.000 de decalitre de vin, fabricat cu drojdie, glicerină, zahăr și alcool”. („*Lupta economică*”, mai, 1913; vezi „*Antialcoolul*”, mai-iunie 1913, – și „*Viitorul*”, aprilie, mai 1913).

[267] Dr. C. Șumuleanu, *Despre acidul salicilic în falsificarea vinurilor*. „*Neamul Românesc*”, 21 octombrie 1911.

[268] Dr. C. Șumuleanu, *Despre rachiul cu „vitriol” – comunicare la Societatea de medici și naturaliști, din Iași, în Buletinul Societății*, No. 14.1911.

— Vezi Cuza, „*Neamul Românesc*”, 2 sept. 1911, p. 1559.

[269] Șumuleanu, I. cit; vezi Cuza, „*Neamul Românesc*”. 2 sept. 1911. p. 1559.

[270] Idem, vezi și *Lancereaux et Paulesco, Traite de Médecine*, T. 1. p. 146. (Articolul: *Intoxications par les boissons avec essences*).

[271] E. Desjardins, I. cit.; vezi Verax, I. cit., p. 20.

[272] Verax. I. cit., p. 15.

[273] Idem, I. cit, p. 28.

[274] Idem. I. cit, p. 40.  
[275] Verax, I. cit, p. 40.  
[276] Paulescu, Instincte sociale, ere.1910. p. 104. (Sfetea, edit).  
[277] Ibidem, p. 135.  
[278] Minerva, 21 august 1912.  
[279] Verax, I. cit.p. 44.  
[280] După actele ce se găsesc în dosarul [281] A C. Cuza, „Neamul Românesc.”, p. 1658.  
[282] „Neamul Românesc”, 13 decembrie 19.10, p. 2839 (după „Universul”).  
[283] „Universul”, 15 decembrie 19.11.  
[284] Trocasse. L'Autriche juive, p. 148.  
[285] Idem.p. 155.  
[286] Idem.  
[287] Idem. p. 156 [288] Trocasse, I. cit., p. 152 [289] Idem. p. 154-155.  
[290] Idem. p. 157 [291] Nemulțumiți cu toate bunurile ce ne-au luat cu japca, jidovii voiesc să ne distrugă și literatura și să o înlocuiască cu o literatură a lor, care e rudimentară, trivială, pornografică, demnă de o rasă asiatică. decăzută.

Un autor dramatic român, D-l. D., – care, într-o adevărată capodoperă, ne-a evocat figura măreață a celui mai glorios Domn al Moldovei, – ne-a dat anul trecut un alt giuvaier, descriind într-o limbă „dulce și frumoasă”, – împreună cu un tip desăvârșit de zgârcit, – scene delicioase din viața mahalalelor din București, de pe la 1860. Ei bine, jidanii nu l-au priceput, – și din nenorocire nu l-a priceput nici directorul teatrului nostru național, care pare a fi străin de țară.

Toată clica piesei ovreiești s-a năpustit asupra-i, cu o îndârjire de câine turbat, – și bietul om, amărât de mizeriile și de șicanele ce le întâlnea zilnic în teatrul zis Național, s-a văzut forțat să-și retragă de pe scenă toate lucrările dramatice.

Iată acum și un autor ovrei,. Ițic Bercu zis Ghidală. – zis și Roneti-Roman, – care a făcut o piesă de teatru, „Mânase”, unde un jidov habotnic și fanatic scuipa cu dispreț, în obrazul românimii, toată ura sălbatică ce i-o însuflă Talmudul.

Această piesă, – mediocră în realitate, dar considerată de jidănime ca nec plus ultra, – a fost scoasă de pe programul teatrului, – în urma protestării studenților români, – de un Ministru. care și-a aprins paie în cap.

Îndată, ziarele ovreiești fură apucate de o furie nebună și se repezică să sfășie pe Ministru și mai ales pe studenții universitari, – Viitorul României, – pe care-i numără huligani și îi insultară grosolan.

„Piesa Mânase, trebuie jucată cât de curând și la nevoie cu jandarmul în săli. Cultura românească nu trebuie să cedeze unui pumn de imbecili fără vârstă și să-și primească inspirația de la cârciumă și stradă' (Seara, 13 Oct, 1913).



Iar directorul teatrului, – care dacă n-a înțeles pe D-l. D. n-a priceput nici pe Ițic, – fiind ațâțat de jidani, s-a uitat până într-atât, încât a îndrăznit, într-un afiș, să cântărească valoarea” tinerimii române și să afirme că e „minimă”!

Studentii români să se liniștească., dar să închidă în sufletele lor aceste insulte jidovești, – și când, peste câțiva ani, vor ajunge miniștri, deputați, senatori, să-și aducă aminte de sfaturile ce se găsesc în această carte, sub titlul de Concluzii practice.

[292] Golos, ziar din St. Petersburg, 3 oct. 1869; vezi Chabauty, *Les Juifs nos maitres*, p. 172.

[293] Chabautv. I. cit. p. 173.

[294] Expunerea de motive a proiectului de lege în contra emancipării ovreilor din România; în „Monitorul Oficial”, 1868.

[295] *Archives iraélites*, XVI, p. 719, 1866.

[296] Aceasta invazie a fost urzită mai dinainte de Cahalele Europei în scop de a fixa Statal ovreiesc în România. Și într-adevăr, ovreii din împrejurimi s-au precipitat, ca în urma unui ordin, asupra acestei țări nenorocite. „Statistica anilor 1878 și 1879 a demonstrat ca, numai în timpul acestor doi ani, doua sute de mii de jidani, veniți din Rusia și Austria, s-au stabilit, în România” (Chabauty, I. cit., p. 175).

[297] Câmpineanu, Raport. 9 iulie 1897.

[298] Chabauty. Lcit.p. 176.

[299] Dacă jidanii nu s-au mișcat în 1848, atunci când a fost revoluție în țara, – imitație națională a revoluției care în alte țări le-a deschis larg porțile cetății, – este fiindcă în Muntenia ei erau prea puțin numeroși (cam vreo 6.000) și în Moldova (unde erau aproape 100.000) purtau încă perciunii cu care veniseră și nu avuseră nici măcar timpul să învețe limba țării.

Și, într-adevăr, după cum spune Degardms, invazia ovreiască, începută de câțiva ani a devenit mai cu seamă foarte activă în timpul guvernului lui Mihalache Stuitlza (1834-1848)”.

[300] Ministrul afacerilor străine din România, Șodan Golescu răspunde în acești termeni jidovului Montefiore: „Sunt în măsură să va afirm, Domnule, că tulburările de care Ovreei au suferit, deși regretabile din toate privințele, sunt departe de a prezenta gravitatea ce le-a fost inexact atribuită. Adevărul mă forțează să adaug că, după datele anchetei, la care am procedat, coreligionarii voștri sunt cei ce, din nenorocire, au pricinuit, dacă nu au provocat mișcarea despre care e vorba”. Și președintele Camerei rosti aceste cuvinte asupra pretinsei persecuții: „Ovreei sunt cei ce lovesc și tot ei, cei ce țipă.” (A. Cbabauty, I. cit, p. 177).

[301] Cbabauty, I. cit, p. 177-178.

[302] În timpul războiului de la 1877-78, printre 60.000 de soldați români, au fost vreo 900 de jidani, – care toți au fost naturalizați. Dar „numărul ovreilor uciși în lupta sau morți în urma rănilor primite, a fost de patru”. (Verax, I. cit, p. 39).

[303] Iată cum se exprimă acest publicist francez asupra soartei nenorocite a României: „În această țară, ovreii nu constituie o boală fixă, o mlaștină mai mult sau mai puțin întinsă și mai mult sau mai puțin fetidă; el

formează un fel de scurgere perpetuă care nu se poate opri. Marele rezervor al Semitismului, Galiția și provinciile ruse limitrofe varsă aici neconținut, hoardele lor puturoase.

De o sută de ori s-au descris acești jidani cu perciuni, cu anterior soios. lăsând să cadă păduchii peste tot pe unde trec, prezentând o primejdie permanentă pentru salubritatea publică”.

Înverșunați pe această nenorocită țară, ovreii o sfâșie, o rod, o sug, o sleiesc. (Drumont, *La France juive*, I, p. 456-457).

[304] Și, într-adevăr, un ovrei, Ad. Franck, profesor la College de France, declară că în România, ca și în Rusia, credințele religioase sunt absolut străine de măsurile luate în contra ovreilor.

Un alt autor, Ernest Desjardins, membru al Institutului, scrie și dânsul, asupra acestui punct, în broșura sa *Les Juifs de la Moldavie*, citată mai sus: „Afirm că motivul religios n-are nici un amestec în măsurile luate de guvern, nici în dușmănia ce populația arată ovreilor: Răceala grecilor ortodocși pentru cultul lor și indiferența preoților plătiți de Stat, fac imposibilă cea mai mică bănuială de persecuție religioasă”.

[305] Numele de Louis Legrand, pe care românii trebuie să și-l amintească cu recunoștință, ar putea să fie dat unei străzi din București, – în locul numelui lui Clemenceau, care nu este decât o slugă a jidanilor și face parte din aceeași tagmă cu Waddington.

[306] Drumont I. cit, I, p. 456-457.

[307] Bemard Lazare, *Les Juifs en Roumanie*. p. 100-101.

[308] *Ibidem*. p. 103.

[309] D. Nuhâm Katz este în adevăr cu haz. Dânsul se întreabă; „Care a fost scânteia, în 1907?” Și răspunde: „a fost propaganda și agitația antisemită”. (Dobrogeanu-Gherea, *Neoiobăgia*, p. 206).

Este istoria bine cunoscută a femeii gușate, a cărei fată gratifica, cu acest epitet, o vecină cu care se certa, – grăbindu-se să o ia înaintea acestei vecine, care ar fi putut să-l zică măsii.

[310] „Universul”, 4 martie 1907.

[311] „Universul”, 22 martie 1907.

[312] „Universul”, 9 martie 1907.

[313] „Universul”, 7 martie 1907.

[314] *Idem*, 15 martie 1907.

[315] *Idem*, 3 aprilie 1907.

[316] *Adevărul*”, 10 martie 1907.

[317] „Universul”, 20 martie 1907.

[318] *Idem*, 18 martie 1907.

[319] *Idem*, 10 martie 1907.

[320] Virgfl Arion, *Pagini din timpul răscoalelor țărănești*, 1912, p. 8.

[321] „Universul”, 3 martie 1907.

[322] *Idem*, 14 martie 1907.

[323] *Idem*, 16 martie 1907.

[324] *Idem*, 18 martie 1907.

[325] *Idem*, 15 martie 1907.

- [326] Adevărul”, 16 martie 1907.
- [327] „Universul”. 15 martie 1907.
- [328] Idem, 17 martie 1907.
- [329] Idem. 19 martie 1907.
- [330] „Universul”, 18 martie 1907.
- [331] Idem. 20 martie 1907.
- [332] Idem, 26 martie 1907.
- [333] Idem, 5 aprilie 1907.
- [334] Idem, 16 martie 1907.
- [335] „Adevărul”, 15 martie 1907.
- [336] Taine, Les Origines de la France contemporaine. II. p. 23.
- [337] Idem, I. cit. II, p. 100.
- [338] Idem, I. cit, II. p. 101.
- [339] V. Arion, I. cit. p.36.
- [340] „Universul”, 24 martie 1907.
- [341] C. Anghel (fost prefect de Olt, care a luat parte la potolirea tulburărilor). Răscoalele din 1907; vezi „Flacăra”, 28 aprilie 1912.
- [342] „Universul”, 20 martie 1907.
- [343] Idem, 26 martie 1907.
- [344] „Universul”, 9 martie 1907.
- [345] Idem, 10 martie 1907.
- [346] Virgil Arion, atribuie răscoalele mizeriei și exploatării țăranilor”. Dar, după cum constată însuși Nuhâm Katz (Dobrogeanu-Gherea), anul 1906 a fost dintre cei mai fertili. „Dacă ieși ca exemplu un an cu producție foarte abundentă, așa precum a fost anul 1906, cu cifra importantă a recoltei de 40 de milioane de hectolitri de grâu, – ne putem compara cu țările cele mai înaintate în agricultură”. (Dobrogeanu-Gherea, Neiovăgia, 1910, p. 120).
- În plus, acest autor adaugă: „anul 1905 nu a fost nici el, un an obișnuit, ci un an cu recoltă abundentă, căci am produs atunci 36 de milioane. în vreme ce, în 1904, an cu recoltă proastă, nu am scos decât 18 milioane de hectolitri de grâu” (Dobrogeanu-Gherea, I. cit, p. 429).
- [347] Cum zice Nuhâm Katz: „România constituie unica țară din Europa, – afară de Rusia, – care are tristul privilegiu al răscoalelor țărănești” (Dobrogeanu Gherea, I. cit, p. 173).
- România și Rusia! – adică singurele țări în care ovreii nu au încă drepturile de cetățenie!
- [348] Din nenorocire este foarte adevărat că țăranul este adesea neomenos exploatat de boierul proprietar sau de arendașul său, – care de multe ori e străin: grec sau ovrei; că în plus, e asuprit de o administrație vitregă.
- Dar e nu mai puțin adevărat că ovreii profită, întotdeauna, de mizeriile omenești și alege tocmai locul unde se află buba, ca să împlante acolo pumnalul ucigaș.
- [349] Iată un fapt caracteristic, la șoferul francezei uneia din căpeteniile politice ale țării, s-a găsit o scrisoare de la Toulouse, în care se spunea că, în primăvara anului 1907, au să se întâmple lucruri mari în România”. (Nuhâm Katz, Neiovăgia, p. 174).

[350] „Facla”, 9 martie 1913, p. 185.

[351] Cu nu mai puțină amărăciune se bocește și Nuhâm Katz (Dobrogeanu Gherea) împotriva acestor jandarmi mojici.

„Dintre toate invaziile care s-au revărsat asupra satelor noastre, cea mai grea a fost invazia jandarmului rural. Românul, – citiți jidanul, – mai putea să scape de celelalte, dar de asta nu mai e cu putință nici măcar să te ascunzi'”. (Dobrogeanu-Gherea, I. cit, p.164).

„Se poate reconstrui, în întregime, situația de violență și de degradație adusă de jandarmeria rurală, care înăbușe orice sentiment de demnitate umană și nimicește orice rest de siguranță personală”. [mai ales pentru bieții jidani și pentru instigatorii lor] (Dobrogeanu-Gherea, I. cit, p. 363).

[352] „Seara”, 11 iunie 1913.

[353] „Viitorul”, 16 ianuarie 1913.

[354] Astfel se explică furia turbată cu care jidanii atacă oastea română, – și în special pe ofițeri, pe care îi înfierează în ziarele lor din țară și din străinătate, ca pe niște monștri fără de milă și ca pe niște adevărați bandiți. De altfel, unul din clevetitorii armatei, ziaristul G. Milian, – care, sub acest frumos pseudonim românesc, ascunde numele adevărat, dar scârbos, de Mendel Grünberg, – a fost de curând condamnat de Tribunalul Militar, la 4 luni de închisoare, pentru insulte și calomnii aduse, fără nici un temei, superiorilor. („Universul”, 21 oct 1913).

Și, această năspustire nebunească, – care e analogă cu cea din Franța de acum câțiva ani, – are loc atunci când toți românii, de la vlădică până la opincă, au răspuns cu o înflăcărare indescriptibilă la chemarea țării și și-au îndeplinit datoria, mai mult decât cu prisos.

[355] „Facla”, 9 martie 1913, p. 199.

[356] „Facla”, 9 martie 1913, p. 199.

[357] ibidem, p. 195.

[358] Scrisoare adresată ziarului „Viitorul” de către Reprezentanții ovreilor pământeni, 10 ianuarie 1913.

Iată cum sună în Iudische, acest entrefilet al „pumuntenilor” pe care neam căznit să-l traducem pe românește: „Câtă vreme va exista o chestiune evreiască în România, atâta vreme ea va forma partea vulnerabilă a țării noastre și tot de atâtea ori ea se va ridica în drumul ei, – fără de nici un amestec al ovreilor din țară, – tocmai în momentele de grea cumpănă”.

[359] „Unirea”, Iași, 11 februarie 1913.

[360] „Unirea”, Iași, 11 februarie 1913.

[361] „Monitorul Oficial”, 11 octombrie 1911.

[362] Și nici nu mai amintim o calitate prețioasă a militarilor jidani, – calitate care a făcut celebru pe căpitanul Dreyfus și care s-a manifestat pretutindeni și întotdeauna. Astfel ziarul „Le Nord”, din 19 august 1870, face să se remarce că „cei mai mulți dintre spionii prusieni, prinși în Alsacia, erau ovrei. Această mârșavă meserie nu putea fi mai bine îndeplinită, decât de fiii rasei degradate care a avut execrabilul noroc să producă, în Iuda tipul cel mai desăvârșit de perfidie și de trădare”. (Drumont, I. cit, 1,393).

[363] Licit – permis, îngăduit, legal, învoit [364] Sf. Ap. și Ev. Matei, c. V, v.

[365] Ar mai trebui ca guvernul românesc să se înțeleagă cu cel rusesc și să ceară turcilor, – la nevoie chiar cu forța, – să cedeze sau mai bine și vândă ovreilor, Palestina Ah! ce fericire ar fi pentru noi, pentru ruși,. și pentru toată lumea,. să putem scăpa astfel de acest neam asiatic, parazitar, care, în Europa, nu face decât să tulbure popoarele prin jafuri și prin revoluții.

[366] Această cifră a fost dată, de curând, de Regele Carol, unui redactor al ziarului Jkcho de Paris”. Nu știm însă dacă nu este prea mică, pentru că ne lipsesc date statistice precise și, mai ales, pentru că jidanii, întotdeauna, au obiceiul să se sustragă de la orice numărătoare.

[367] După Nuhâm Katz (Dobrogeanu-Gherea), țărani ar fi chiar astăzi în stare de iobăgie, – stare nenorocită ce trebuie suprimată imediat și cu orice preț, dacă există în realitate.

[368] Nubâr Katz cere „sufragiul universal pentru masele lucrătoare din orașe (adică jidanii) și din sate” (Dobrogeanu-Gherea, I. cit, p. 408). Suntem de aceeași părere. dar cu o mică corecție și anume: votul să fie universal pentru toți românii și să excludă, cel puțin pentru moment, liftele străine, ca jidanii și alte, asemenea lipitori.

[369] Dacă, din cei 1.300.000 locuitori din orașe se scad 400.000 ovrei, rămân numai 900.000 de români și străini de diverse naționalități. Prin urmare, proporția între jidani și români este de 4 pe 8. adică de 1 pe 2.

[370] Cu părere de rău am transcris aceste câteva (4) rânduri; evenimentele care au avut loc în anii imediat următori și după aceea, demonstrează, din nenorocire, contrariul, (n. edit. 1995) [371] Țin să se știe că studenții în medicină ovrei nu au de ce să se teamă de sentimentele expuse în această carte.

În adevăr, la facultate, – lucrând pentru țară, – caut să dau la toți elevii cunoștințe folositoare; iar, la examen, îi întreb pe toți de aceste noțiuni, fără să mă ocup câtuși de puțin de deosebirea de naționalitate, – după cum am făcut și până azi. De altfel, nu sunt împotriva unor individualități care, izolate, ar fi inofensive, – ci a unei organizații care grupându-le, le face periculoase.

[372] Beraard Lazare, L'Antisemitisme, p. 47.

[373] Idem, I. cit., p. 7.

[374] În Evul Mediu, în anumite societăți oculte de vrăjitorie, de magiei de – satanism, fondate de jidovi cabaliști, aceștia perverteau pe creștini, – ale căror pasiuni le excitau, – și-i convingeau că sunt îndrăciți, despărțiți pentru totdeauna de Biserică și blestemați de dânsa. (Copin-Albancelli, Le drame maçonnique. II, p. 381-384).

[375] Bernard Lazare, I. cit, p. 50-51.

[376] Cuvântul Ebionim înseamnă sărac.

[377] B. Lazare, I. cit., p. 50.

[378] Apocalipsul, II și III.

[379] B. Lazare, I. cit, p. 51-52.

[380] Idem, I. cit, p.87. Principalii scriitori creștini și Părinții Bisericii, mai toți, au combătut pe Jidovi.

Așa, de pildă:

Tertulian (De adversus judaeos), Sf. Grigore din Nysa (Testirnonia adversus judaeos ex vetere Testamente), Sf. Augustin (Orațio adversus Judaeos), Sf. Ambrozie, Sf. Ieronim.

Sf. Ioan Gură de aur (Adversus judaeos) etc. (B. Lazare, I. cit, p. 69-70).

[381] Hergenroether, Histoire de l'Egiise, T. II, p. 22. (Delhomme et Briguet, Edit). Oroarea lăsată de această doctrină, în sufletele creștinilor, a fost atât de adânc întipărită, că a persistat, la noi, până la începutul veacului al XIX-lea. Astfel, blestemele și afuriseniile, – conținute, de exemplu, în actele de donație, pentru a înspăimânta pe urmașii care ar fi voit să-și aproprieze moșiile închinatelor mănăstirilor, – sunt făcute pe numele lui Iuda și al lui Arie.

[382] Idem, I. cit. D, p. 227-345.

[383] Idem, I. cit., III. p. 55 [384] Idem, I. cit., I. p. 396.

[385] Hergenroether, I. cit, IV, p. 229.

Pierre le Vénérable, starețul din Cluny, scrie despre Albigeni: „Am văzut, – prin o crimă nemaipomenită la creștini, – profanând bisericile, răsturnând altarele, arzând crucile biciuind pe preoți, întemnițând pe călugări și silindu-i să-și ia femeii, prin amenințări și chinuri” (Drumont, I. cit, I., p. 158).

După războiul Albigenilor, Conciliul din Latran (1215) luă hotărârea să oblige pe ovrei să poarte, pe piept, o bucată mică de stofă galbenă, – pentru ca poporul, care e ușor de înșelat, să poată să-i recunoască și să se prezeve astfel de insinuațiile lor perfide împotriva religiei creștine.

[386] Formula de renegare era: Mă lepăd de Isus, – mă lepăd de Isus, – mă lepăd de Isus”.

[387] Osculatus fuit recipientem în ore et postea în fine spinae dorsi.

„Societățile, care se leapădă de Hristos, simt trebuința de a simboliza această înjosire, printr-un semn vizibil.

Sărutul rușinos se mai întâlnește la unii francmasoni, numiți Mopși. Postulantul, – ai cărui ochi sunt legați în timpul ceremoniei inițierii, – este întrebat ce preferă: „Să sărute posteriorul Marelui Maestru sau pe acel al Diavolului?” Cum, de obicei, recipiendarul refuză să opteze față de o alegere atât de puțin atrăgătoare, supra-veghetorul lojei îi aplică, cu forța, pe buze, posteriorul unui câțel împăiat, având coada ridicată, pe care-l ia de pe masa Venerabilu-lui și care reprezintă pe dracul. Este logic ca, cel ce disprețuiește pe Dumnezeu, să adore. curul unui câine.

Ca variantă a sărutului rușinos, în unele loji se practică proba caprei lui Solomon. Venerabilul, adresându-se cu gravitate recipiendarului, îi zice: „Domnule, noi posedăm capra care a servit drept doică regelui Solomon; această capră, prin o întâmplare minunată și providențială, este încă vie. Veți îngenuchea și veți avea onoarea de a suga din țâțele ei sfinte”. Profanul, fiind fără bănuială, se pune în poziția voită și. „se pomenește, pe gură, cu posteriorul zbârcit al unui țap puturos”. (Drumont La France juive, I. p. 176).

[388] Drumont, I. cit, I, p. 172-173.

[389] Această revoluție fusese pregătită de multă vreme de ovrei, – care, în plus, se bizuiau pe ajutorul regelui Maurilor din Granada și pe al sultanului din Tunis (vezi Archives nationales, carton J, 429, No. 18) precum și pe

răscoala leproșilor, foarte numeroși în acea epocă. Aceștia din urmă, – ațâțați, îndârjiți și înșelați de Israel „cu făgăduieli mincinoase de regate, de comitate și de alte bunuri materiale” (vezi Guillaume de Nangis, 1321, p. 78; – vezi și Mkhelet), ar fi servit să otrăvească puțurile și fântânile, cu otrăvuri preparate de jidani, și cu modul ăsta ar fi aruncat pretu-tindenii îngrijorarea, tulburarea, nebunia, indispensabile marilor răsturnări sociale.

De altfel, ovreii ar fi lăsat pe acești nenorociți leproși să cadă în mâinile unei represii nemiloase, îndată ce ei ar fi tras, din această revoluție, tot profitul ce doreau să aibă (Drumont, I. cit, I, p. 180).

Acest plan a fost reluat, punct cu punct, în al XVIII-lea secol, în timpul marii revoluții franceze.

[390] Drumont, I. cit, I, p. 177.

Manualul Francmasonilor declară că, „dacă Templierii au dispărut din ordinea civilă, ei au lăsat urma în Francmasonerie. Marele capitol mason din Stockholm pretinde chiar că posedă testamentul autograf al lui Jacques de Molay, care a stabilit continuarea miste-relor Templierilor, sub aparența confreriei mistice a Francmasonilor” (Drumont, Leit, I. p. 178). De aici provin și Bunii Templieri de la noi.

[391] „Husiții, – care au precedat cu puțin Protestantismul, – au fost susținuți de jidovi”. (Bernard Lazare, I. cit, p. 125).

[392] B. Lazare, I. cit, p. 137-139.

[393] Drumont, I. cit, I, p. 152; – vezi și B. Lazare, I. cit. p. 166-167.

[394] B. Lazare, I. cit, p. 141.

[395] Drumont, I. cit, I, p. 194.

[396] Idem, I. cit, II. p. 370.

[397] Copin-Albancelli, Le drame maconique. II, p. 255 și următoarele.

[398] Drumont, I. cit, II, p. 320.

[399] Idem.

Salcâmul, – atât de venerat de francmasoni, – era considerat ca sfânt de vechii ovrei. (Drumont, I. cit, II, p. 322).

[400] j. Bidegain, Le Grand Orient de France, Paris, 1905, p. 186.

CbpiihAlbanceffi, fost francmason, spune: „Rasa ovreiască, – care e organizată secret și internațional, – a creat asociația secretă și internațională a Francmasoneriei, în care toate riturile, formulele și legendele sunt jidovești, – ca și cum s-ar număra chipurile lunile și anul. Așa de pildă, un act masonic ce provine de la Marele-Orient al Belgiei, este datat în modul următor: l-er/n. de /'an c/e;V, I. 5856. – adică 1 martie 1856. (Copin-Albancelli, I. cit., 11. p. 438 et I, p. 131).

[401] Fiecare mason trebuie să plătească pe an, cel puțin 25 de lei.

[402] Asociațiile francmasonice fac parte dintr-un rit sau din altul (francez, scoțian, misraiin etc.) după formulele, simbolurile și ceremonialul întrebuițat [403] Copio-Albaacelli, I. cit., I, p. 160-168.

F. Dequaire a expus în Conventul din 1894 „un raport ce atinge organizația internațională a Francmasoneriei. relațiile cu Supre-mele Consilii ale altor nații., care, pe tot pământul, combat, – împreună cu Marele Orient al Franței, – pentru succesul final al operei masonice universale”. (BulL du Grand-

Orient, Aout-Septembre, 1894, p. 117; – vezi Prache, La pétition contre la Franc-maçonnerie a la Chamhre des Deputes. Paris, 1905, p. 286).

[404] Banal, neînsemnat, neimportant, șters, [405] Constitution du Grand Orient de France. J. Bidegain, I. cit., p. 14. Posedăm un asemenea prospectus care provine de la Loja Memtis din București. El începe prin aceste cuvinte: „Francmasoneria, continuația misterelor antice, este o instituție filosofică, progresistă și morală.”

[406] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 169.

„În ziua în care masonul este inițiat la al 18-lea grad, el devine de plano membru al Alianței israelite universale, care formează cu Francmasoneria o singură și aceeași societate”. (J. Bertrand, La Franc-maçonnerie secte juive, Paris, p. 26).

[407] Copin-Albancelli, I. cit. I, p. 181.

[408] Atelierul masonilor de al 33-lea grad se numește Marele Colegiu al Riturilor.

[409] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 175.

[410] Idem, I. cit. I, p. 232.

[411] Idem. Leit. I. p. 211-220.

[412] Idem. I. cit., I. p. 209.

[413] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 222.

[414] Ucenicul, în Francmasoneria Marelui Orient, promite următoarele: „Mă angajez să păstrez în mod inviolabil secretul masonic; să nu spun nimic, nici să scriu asupra celor ce voi putea să văd sau să aud în adunările masonilor și asupra oricărei chestii ce poate interesa Ordinul, – afară numai dacă n-am primit o permisie expresă și numai în felul cum îmi va putea fi indicat.

Consimt, dacă vreodată aș călca aceste angajamente, să sufăr pedepsele meritate prin ticăloșia mea; iar memoria mea să fie în oroare tuturor masonilor” (Cahiers des Grades symboliques du Grand-Orient de France, p. 40).

Ucenicul, în Masoneria scoțiană, depune un jurământ și mai pitoresc: „Aș vrea mai bine să mi se taie gâtul și să fiu îngropat în nisipurile mării, așa ca fluxul și refluxul să mă ducă într-o uitare veșnică”. decât să divulg acest secret (Rituel des trois premiers degres symboliques de la Maçonnerie ecossaise. p. 32).

[415] Copin-Albancelli. I. cit., I, p. 173-174.

[416] „În inscripția pusă pe cruce, literele formând numele I. N. R. I. nu sunt decât inițialele cuvintelor Iisus Nazarineanul, Regele Iudeilor.

Adeptul Rose-Croix învață să o înlocuiască cu interpretarea următoare: Isus din Nazaret condus de Rafael în Iudeea, – tălmăcire care nu mai face din Hristos decât un ovrei ordinar, dus de un alt ovrei, Rafael, la Ierusalim, pentru a fi pedepsit pentru crimele sale. De teamă ca explicația aceasta să nu i se șteargă din minte, – de teamă ca întreaga ură, cu care ea îi însuflețește contra lui Hristos, să nu i se stingă în inimă, – va trebui ca fără încetare să o aibă în spiritul său. Masonul Rose-Croix va zice Inri când va întâlni un frate din gradul său. Cu acest cuvânt se va recunoaște; el este lozinca ce distinge acest grad”. (Barruel, Memoires, – vezi Druroont I. cit., II, p. 328).

[417] Copin-Albancelli, I. cit. 1, p. 178.



[418] Prache, Pétition contre le Franc-Maçonnerie, a la Chambre des Députés, Paris, 1905, p. 3940.

[419] CopfahAlbanceffi. I. cit, I. p. 222.

[420] Idem. I. cit, I, p. 220.

[421] Idem, I. cit, I, p 245 [422] Idem, I. cit, I, p. 243.

[423] Idem, I. cit, I, p. 239.

[424] Idem, I. cit. I. p. 267.

[425] Idem, I. cit. I. p. 271-278 [426] Idem, I. cit. I. p. 202.

[427] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 272.

„Consiliul universal și suprem, dar secret, al Masoneriei, compus din nouă membri, trebuie să țină în rezervă, pentru reprezentanții nației jidovești, un minimum de cinci locuri” (G. des Mousseaux, Le Juif, p. 359). Dar, probabil, Consiliul despre care vorbește acest autor nu constituie încă autoritatea supremă a Francmasoneriei.

[428] A Chabauty, Les Juifs nos maitres, p. 132.

[429] C. R Les travaux du Grand-Orient, 16 Janvier au 29 Fevrier 1897, p. 10; vezi Prache, I. cit., p. 289.

[430] Trocasse, L'Autriche juive, p. 190.

[431] C. R. du Conveni de 1895, p. 209; vezi Prache, I. cit., p. 313.

[432] Copin-Albancelli, I. cit, II, p. 195.

[433] Bull du Grand-Orient, 1891. p. 602; vezi Prache, I. cit., p. 258.

[434] C. R. du Convent de 1900. p. 158-159; vezi Prache. I. cit., p. 263.

[435] Copin-Albancelli, I. cit., fi, p. 197.

[436] Idem, I. cit., n, p. 198.

[437] Idem.

[438] Idem. I. cit. I. p. 31-32.

[439] Copin-Albancelli, I. cit., II, p. 63.

[440] Idem, I. cit., II. p. 66.

[441] Idem.

[442] Sf. Ap. și Ev. Matei, c. XXV, v. 31-40.

[443] Drumont, I. cit, II, p. 336.

[444] Idem, I. cit, II, p. 337.

[445] Anumite societăți masonice sunt francamente satanice. Inițiații lor profesează cultul lui Lucifer, adorând pe acesta ca fiind adevăratul Dumnezeu. Ei sunt animați de o ură implacabilă în contra Dumnezeului creștinilor, pe care îl declară înșelător.

Ei au chiar o formulă care le rezumă starea de spirit G. E. A. A. I. H. H. H. A. D. M. M. M.” – ceea ce înseamnă: Glorie și iubire lui Lucifer; ură, ură, ură, Dumnezeului blestemat, blestemat, blestemat.

Am putut constata, – zice Copin-Albancelli, – că o asemenea asociație, – formată din bărbați și din femei, – este o adevărată școală de desfrânare, care întrece tot ce se poate închipui, – și chiar asasinatul e adeseori practicat”. (Copin-Albancelli, I. cil., I. p. 295).

În ritualurile masonice există o legendă după care francmasonii ar descinde toți din Hiram, – constructorul Templului din Ierusalim, – și din Balkis, regina din Sabba.

Aceștia ar fi, amândoi, urmașii lui Cain, – care, în loc să fie fiul lui Adam și al Evei, ar fi fiul Evei și al lui Eblis, îngerul de lumină, adică Lucifer. (Copin-Albancelli, I. cit. 1, p.292).

[446] Paulescu, *Instincte sociale*, etc. 1910, p. 159 (Sfetea, edit).

[447] Drumont, *Leit. I.* p. 265. Asociația ocultă a Iluminaților fu dizolvată, în 1786, înainte de Revoluția franceză, de către guvernul bavarez care confiscă multe documente infame și le depuse în Arhivele Statului, unde se găsesc și astăzi. (Barruel, *Memoires pour servir a l'histoire du Jacobinisme*, Hambourg, 1803).

[448] Drumont, I. cit, 1, p. 276.

[449] Vezi scrisoarea cardinalului Mathieu, Arhiepiscop de Besancon, 7 aprilie 1875, citată de Drumont în *la France Juive*, I, p. 276.

[450] *Annuaire du Grand-Orient de France, pour l'annee maçonique, commençant le 1-er mars. 1899.*

[451] M. Talmeyr, *la Franc-maçonnerie et la Révolution française. 1904.* p. 7 (Perrin edit.)

Montioie a descris ceremonia la care a trebuit să se supună Ducele Philippe d'Orleans, pentru ca să fie primit cavaler Kadoș.

„Louis-Philippe-Joseph fu introdus, de cinci francmasoni, numiți Frați, într-o sală întunecoasă.

În fundul acestei săli era reprezentată o peșteră care conținea niște oseminte, luminate de o candelă de mormânt. Într-un colț al sălii era pus un manechin, înveșmântat cu toate podoabele regalității.

Ducele d'Orleans fu înarmat cu un pumnal și i se ordonă să-l înfigă în păpușa încoronată, – ceea ce dânsul execută.

I se mai dădu porunca să taie capul acestei figuri, să-l țină ridicat cu mâna dreaptă și să păstreze pumnalul în mâna stângă; – ceea ce dânsul și făcu. Atunci i se spuse că osemintele ce vedea în peșteră, erau ale lui Jacques de Molay, Mare-Maestru al Ordinului Templierilor și că omul, al cărui cap însângerat îl ținea în mâna dreaptă, era Philippe le Bel, regele Franței”, – adică strămoșul său. (Montioie, *Histoire de la conjuration du duc d'Orleans*, vezi Drumont, I. cit. I. p. 279).

[452] Drumont, I. cit p. 281 [453] M. Talmeyr, I. cit. p. 63 [454] Drumont, I. cit. I. p. 276-277.

[455] Marat este ovrei. Adevăratul său nume este Mara. Familia sa a fost gonită din Spania; ea s-a refugiat în Sardinia, apoi în Elveția și, neputând să se mărturisească pe față jidovească, s-a făcut protestantă.

Cu lepra care-l roade, cu murdăria în care trăiește, cu ura neîmpăcată ce o arată societății creștine, el este în adevăr un Maran (ovrei spaniol), care răspunde rugurilor din Spania, prin guillotina din Franța (Drumont, I. cit, I, p. 298).

[456] M. Talmeyr, I. cit, p. 35-36; vezi și Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 316.

[457] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 315.

[458] M. Talmeyr, I. cit, p. 38 [459] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 311.

[460] *Idem*, I. cit, I, p. 313. De altfel, închiderea Lojilor nu incomodează câtuși de puțin pe un autor francmason, F. Schaffer, care publică în *Bulletin*

maçonique de la Loge Symbolique Ecossaise, un studiu unde arată că principalele Loji din Paris, dispărând în timpul Revoluției, se transformară în cluburi. Astfel, de exemplu, Clubul „Amis de la Verite”, deschis la 15 oct. 1790, la Palais Royal, nu era decât o veche Lojă (Copin-Albancelli, I. cit, LI, p. 334).

[461] Barruel, Mémoires pour servir a l'histoire du Jacobinisme, T. V. c. XI, Hambourg, 1803; citat de M. Talmeyr în La Franc-maçonnerie et la Révolution française, p. 34.

[462] M. Talmeyr, I. cit., p. 39.

[463] Idem, I. cit, p. 40.

[464] Taine, Les Origines de la France contemporaine, III, p. 45.

[465] Ibidem, I. cit, p. 46.

[466] Idem, p. 55.

[467] Idem, p. 56 [468] Idem, p. 57.

[469] Articol al lui Malet-Dupan. – citat de Taine, I. cit. III. p. 121.

[470] Taine, I. cit, III, p. 55.

[471] Idem, p. 58.

[472] Agitatorii au ca lozincă: Ești sigur? și ca răspuns: un om sigur” (Taine, I. cit, III, p.60).

[473] Taine, I. cit, în, p. 59.

[474] Idem, p. 60.

[475] Augustin Cochin et Cb, Charpentier. La campagne electorale de 1789, en Bourgogne. Action française, Novembre, 1904; vezi Copin-Albancelli. I. cit, I. p. 317.

[476] Idem, I. cit; v. Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 320.

[477] Louis Blanc, Histoire de la Revolution française; vezi Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 306-311.

[478] Barruel, Mémoires etc, T. V, c. XII; vezi M. Talmeyr, I. cit, p. 53.

[479] M, Talmeyr, I. cit, p. 8 și 9.

[480] Francmasoneria are drept deviză: Libertate, Egalitate, Fraternitate”, în Cotistitution du Grand-Orient de France; vezi Bidegain, I. cit. p. 11.

[481] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 356 și 363.

[482] Ibidern, p. 430.

[483] Drumont, I. cit, I, p. 266.

[484] Sismondi, Histoire de France, T. XXIX, p. 231.

[485] La Dijon se văd principalii Iacobini „traversând orașul, fiecare cu câte un potir la subțioară. Este paharul lor de băut; oricine este ținut să aducă pe al său la cârciuma Montagne”. (Taine, I. cit, IV. p. 341).

[486] Taine, I. cit, II, p. 214.

[487] Idem, I. cit, II, p. 229.

[488] Idem, I. cit, II, p. 234.

[489] Idem, I. cit, II, p. 235.

[490] Idem.

[491] Idem, I. cit, II, p. 241.

[492] Idem. I. cit, II. p. 237.

[493] Idem.

[494] Idem, I. cit, II, p. 238.

- [495] Idem. I. cit. IV, p. 85.
- [496] Idem, I. cit., II. p. 439.
- [497] Taine, I. cit, II, p. 442.
- [498] Idem, I. cit. IV, p. 85.
- [499] Idem, I. cit, IV, p. 600.
- [500] Idem, I. cit, IV, p. 89.
- [501] Idem.
- [502] Idem, I. cit, IV, p. 599.
- [503] B. Lazare, *L'Antisémitisme*. p. 224-225.
- [504] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 366.
- [505] B. Lazare, I. cit., p. 226.
- [506] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 379.
- [507] G. des Mousseaux, *Le Juif*, c. X, p. 368-369.
- [508] B. Lazare, I. cit., p. 205.
- [509] B. Lazare, I. cit, p. 342-343.
- [510] Idem, I. cit, p. 204.
- [511] Idem.
- [512] Idem.
- [513] Idem.
- [514] Idem.
- [515] Idem.
- [516] Copin-Albancelli; I. cit, I, p. 381.
- [517] Idem, I. cit., I, p. 387.
- [518] Ch. Goyau. *Eidée de Patrie et l'Humanitarisnie*. v. Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 387.
- [519] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 388.
- [520] Este de remarcat faptul că, în timpul Comunei, s-au jefuit și incendiat palate, ministere și case particulare ale creștinilor, – dar nu s-a atins nimeni de vreo proprietate jidănească, astfel nu s-a pus foc nici măcar la una din cele 150 clădiri ce aparțin familiei Rotschild. (Drumont, I. cit, I, p. 405).
- [521] Copin-Albancelli, I. cit., I, p. 389-390.
- [522] Paulescu, *Instincte sociale, Patimi și Conflicte etc*, p. 201 și următoarele.
- [523] Copin-Albancelli, I. cit. II, p. 459 [524] Idem, I. cit. II, p. 449-451
- [525] Liberaliștii francmasoni intervin și în familia creștină, – pe care ar voi să o distrugă, – și încearcă să micșoreze autoritatea tatălui, căruia i se ia educația copiilor. La Conventul din 1902, F. Debierre se exprimă astfel:  
Părintele de familie nu trebuie niciodată să uite că, în ceea ce privește drepturile sale asupra propriilor săi copii, el le deține prin delegație. El nu lucrează, față de copiii săi, decât ca delegat al societății și, – după cum societatea nu-i permite să otrăvească corpul copiilor, – tot așa ea nu-l lasă să intoxice nici conștiința morală a acestor copii”. (C. R du Convent de 1902, p. 208; v. Prache, I. cit, p. 67).
- Iată că și congresul Lojilor algeriene și tunisiene, din 1903, vorbește în același sens: „Considerând că nimeni n-are dreptul să impună sau să învețe pe copii o religie oarecare;

Considerând că părintele de familie nu poate, – fără să-și piardă drepturile asupra copiilor, – să se atingă de viața, de moralitatea și chiar de patrimoniul lor, că, tot așa, el nu poate să impună copiilor principii care pervertesc inteligența, – la o vârstă când ei sunt în imposibilitatea de a le discuta;

Emite dorința ca o dispoziție astfel concepută să fie adăugată Codului civil:

Împiedicări formale să fie făcute părinților. de a da sau de a învăța, pe copii, o religie oarecare, – sub pedeapsa de a pierde puterea părintească. Și, în caz de infracție, bine constatată, copii să fie luați și să fie confiați Statului, pe socoteala părinților”. (C R du 10-éme Congres maçonnique des Loges de l’Afrique du nord, tenu a Tizi-Ouzou, Avril, 1903, p. 36; v. Prache, I. cit, p. 71).

Acești nemernici francmasoni vorbesc de morala creștină care, după ei, „otrăvește conștiința morală a copiilor” și „le pervertește inteligența”, – fără măcar să se gândească că spusele lor se potrivesc întocmai cu morala talmudică, împotriva căreia însă nu e permis nimănui să îndrăznească a vorbi într-o Lojă masonică.

[526] B. Lazare, I. cit., p. 360-361.

[527] B. Lazare, I. cit, p. 343-344.

[528] 2. Ca și liberaliștii, socialiștii vor cu orice preț să distrugă familia creștină, – care, de altfel, nici nu există pentru talmudiști (vezi anterior) – și ei preconizează, pentru a ajunge la acest scop: a) o falsă emancipare a femeii: „Femeia este stăpână pe inima sa; ea o împarte cui îi convine. O relație încetează de a-i place, liberă este să o rupă și să-și poarte afecția în altă parte”. (Bebel Die Frau, p. 192).

b) o educație comună a copiilor și o suprimare a autorității binefăcătoare a tatălui în familie: „Important este să se suprim radical autoritatea tatălui și puterea lui, ca și regală în familie. Copilul trebuie sustras acestei autorități și trebuie pus sub tutela Statului. Copiii, nu sunt și ei ca părinții? Pentru ce să-i constrângi să se supui? Cu ce drept?

Să nu mai fie supunere, căci atunci nu mai este egalitate”. (Benoit Malon, Socialisme intégral. Paris).

Bineînțeles că asemenea ineptii sunt bune numai pentru creștini. dar nu și pentru jidani.

[529] B. Lazare, I. cit. p. 392.

[530] Congres des Loges du Centre. 1894, p. 51; v. Prache, I. cit, p. 88.

[531] Prache, I. cit., p. 89.

[532] Revue maçonnique, Octobre, 1900, p. 154; v. Prache, I. cit, p. 89.

[533] C. R des travaux de l’Assemblée générale, 3-8 Septembrie 1900. p. 376 – 378; vezi Prache, I. cit, p. 90.

[534] Vezi B. Lazare, Les Juifs en Roumanie, p. 100.

[535] Dobrogeanu-Gherea, Neoiobăgia, 1910. Am fost nevoit să traduc pe românește bolboroseala de neînțeles a acestui jidan.

[536] Dobrogeanu-Gherea, I. cit, p. 420 [537] Idem, I. cit, p. 373 [538] Dobrogeanu-Gherea, I. cit. p. 420 [539] Congres maçonnique des Loges des

Deux-Charentes, Cognac. 26 nov. 1899, p. 10; v. Prache, I. cit, p. 312 [540] B. Lazare, I. cit, p. 344 [541] Drumont, I. cit. I, p. 322.

[542] Idem, I. cit, I. p. 528-529 [543] „Antialcoolul”, martie 1912, p. 172-173 [544] „Antialcoolul”, aprilie 1912, p. 187 [545] Idem, p. 189 [546] Idem. p. 186 [547] Printre colegii noștri, profesori universitari, care au aderat la această asociație, numărăm mai mulți amici ce ne sunt scumpi și pe care îi stimăm, atât pentru marea lor valoare științifică, cât pentru inima lor bună. De altfel, numai această bunătate i-a făcut să se înscrie în capul prospectului-reclamă al Bunilor-Templieri.

[548] „Antialcoolul”. noiembrie-decembrie 1911. p. 128.

[549] Idem, p. 97 [550] „Revista catolică”, 1913 [551] Partidul junei-Turcii a fost creat de un jidan, Midhat-Pașa, fiul unui haham din Ungaria. (Drumont I. cit, I, p. 113).

[552] Bull du Grand-Orient, sept 1886. p. 545; vezi Prache, I. cit, p. 96 [553] Cum Francmasoneria numără de-abia 30.000 membri, – atât în Franța cât și în Colonii, – n-ar trebui să fie în Parlament decât 3 francmasoni, în loc de 500 câți sunt astăzi [554] Copin-Albancelli, I. cit. I, p. 129 [555] Bull. maçonnique, 1891, p. 240 și 272; vezi Prache, I. cit., p. 122 [556] Chaine d'union, 1885, p. 51; v. Prache, I. cit. p. 118.

[557] Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 129.

Astfel se explică faptul că, în Franța, nivelul intelectual al Parlamentului este cu mult mai jos decât acel al Națiunii, – contrariu celor ce se petrec în alte țări.

[558] Bull. du Grand-Orient, 1894, p. 389; v. Prache, I. cit, p. 94 [559] Bull. du Grand-Orient, 1895. p. 467; v. Prache, I. cit. p. 94.

[560] C. R du Convent, 1898. p. 313; v. Prache, I. cit, p. 315.

[561] Bull. du Grand-Orient. 1890. p. 500; v. Prache. I. cit. p. 315.

[562] J. Bidegain, I. cit, p. 115.

[563] Vezi facsimilul fotografic al acestei fișe în J. Bidegain, I. cit, p. 87.

[564] J. Bidegain, I. cit. p. 75-76.

Ministru de război, de care vorbește G. de Villeneuve, era generalul F. Andre, – care îndată fu pălmuit, în plină Camera, de către deputatul Siveton.

De aici a rezultat un proces. Dar, acest proces ar fi deșteptat Franța și, cu ea, lumea întreagă, – și ar fi arătat în plină lumină turpitudinile ascunse ale Francmasoneriei. Trebuia deci să fie împiedicat cu orice preț, – și aceasta nu se putea obține decât suprimând illico pe acuzat. Și într-adevăr, chiar în ajunul acestui proces, Siveton fu găsit asasinat în cabinetul său.

[565] Circulate confidentielle du Grand-Orient aux diverses loges de France, vezi Prache, I. cit, p. 115; vezi și J. Bidegain. I. cit, p. 182.

[566] Apăsarea jidovului nu este stăpânirea, oarecum inconștientă, a unei ființe superioare, – ci este asuprirea unei ființe inferioare, care se impune elitei printr-un fel de obstinație grosolană, printr-un dispreț tenace și surd al libertății altora, printr-o voință încăpățanată în amănuntele cele mai minuscule”. (Drumont, I. cit. I. p. 20).

[567] Catolicismul, – pe care Francmasoneria îl numește fanaticism, obscurantism, – este vrednic de ură, din cauza intoleranței sale și francmasonii

se revoltă în contra acestei intoleranțe. Dar, acești sectari, așa-zii toleranți, nu tolerează nici o religie, nici pe a Evangheliei, nici pe a Coranului, afară de aceea a Talmudului (Coprin-Abancelli, I. cit., II, p. 130,131,136).

[568] Chaine d'Union, iulie 1880, p. 199.

[569] Bull. du Grand-Orient de France, 1885.

[570] „L'Accacia”, revistă masonică, 1902.

[571] C. R. du Convent, de 1903, p. 381.

[572] „Monde maçonnique”, aprilie 1881, p.503.

[573] Francmasoneria a nuntit deci, timp de 150 de ani, când a afirmat că „respectă credința religioasă a fiecăruia din membrii săi” și că „cel ce se depărtează de la datoriile religiunii, nu este adevărat mason” (Copin-Albancelli, I. cit, I, p. 92 și 88). Dar s-ar putea să ni se obiecteze: dacă Francmasoneria este anti-creștină în țările catolice ca Franța, Italia, Spania, Austria. ea este religioasă, conservatoare, tradiționalistă, patriotă în Engtitera, în Germania, în America.

Binevoii să așteptați puțin. Rândul acestor țări va veni în curând. (Copin-Albancelli. I. cit. I, p. 86 și 83).

[574] Să nu-și închipuie cineva că ura iudeilor în contra creștinismului provine din faptul că Hristos s-a lepădat de legea jidovească (care a fost redactată mai târziu și a constituit Talmudul), – nici că a fost un Mesia, diferit de cel pe care-l așteptau evreii (adică un fel de Mahomet jidănesc).

Ei bine, nu. Ovreii urăsc creștinismul tocmai pentru că este o religie perfectă, care se opune patimilor de proprietate și de dominație și, prin urmare, constituie un obstacol serios la împlinirea poftelor de jaf și de despotism ale lui Israel.

[575] Pentru a acoperi aceste enormități monstruoase ale persecuției, care întrec orice închipuire, guvernării au făcut să se spună poporului, prin ziarele ovreiești, că congregațiile din Franța ar poseda un miliard.

Poporul, – credul ca întotdeauna și avid de atâta bogăție, pe care și-o imaginează că trebuie să-i revină lui, – lăsă să se facă.

Toate bunurile congregațiilor au fost confiscate și vândute la mezat; iar rezultatul a fost că nu s-a adunat nici măcar îndeajuns pentru a plăti cheltuielile urmăririi.

[576] „Ascuns îndărătul Francmasoneriei. ovreii poate îndeplini răul fără să fie: responsabil” (Drumont, I. cit. II. p. 330).

[577] Paulescu, Noțiunile de Suflet și Dumnezeu în Fiziologie, București. 1906.

[578] Acest Haeckel este o mare legumă într-o Lojă a Liberei-cugetări masonice.

[579] În plus. „Istoria a fost falsificată de Puterea întunericului, ce depune pata neagră a veșnicei minciuni pe tot ce atinge” (Copin-Albancelli, I. cit, I. p. 322). Și într-adevăr istoria ce se învață la noi în școli este mincinoasă căci, de ordinar, e tradusă din franțuzește după cărți făcute de francmasoni.

[580] Paulescu, Despre stil în fiziologie: v. Definiția fiziologiei, etc. I,1914. (Sfetea edit).

[581] Un om de știință este astăzi obligat să piardă un timp enorm ca să învețe 5 sau 6 limbi, – dacă nu vrea să se rătăcească în fața acestui Turn al lui Babei ce a devenit știința modernă.

Sa încercat, să se remedieze acest inconvenient prin crearea unor limbi artificiale, ca Volapuk, ca Esperanto etc., care să servească de limbi universale, înlocuind limba latină dizgrațiată. Dar. ziarul „Universul” (5 august 1912) ne aduse vestea că Esperantiștii, reuniți în Congres la Cracovia, au cerut ca adunările lor să fie considerate ca liber-cugeratoare. și au dat afară pe catolici.

[582] Copin-Albancelli, I. cit. I, p. 107 [583] Sfântul Apostol și Evanghelist Ioan, c. XIV, v. 6.

[584] Idem, c. VII, v. 44.

SFÂRȘIT